

بی جوری اسلام آباد

۱۸۷۹

۲۸۸۲-۲۵۲

مکتب
کتابخانه

کتابخانه
مکتب

Handwritten text in Arabic script, partially visible on the right edge.

Handwritten text in Arabic script, located in the middle right section.

صد هزار و شصت و پنج	په هزار و هزار و لسانه
چه ستاد ذات لره سزاو	ستاخوینی و وستارضا
ازلی و ابدي و بی	لامقطوعه سرمدی و
ثل مضروب و پنچیل خان کین	پهر حین پهر آن کین
لهمه واره موجود	خاصه تالره معبوده
صد رود و صد سلامد	چه ده پاك رسول انعامد

پدغه شماره جانانه	بلک زیات چندان چندان
چه لایق ده عالی شان وی	پر صاده پالک سبحان وی
همه عدوی لاء حد	لغریب شیر محمد
هم پر وار و رسولانو	ده بنی پر سرورانو
کیه ال کیه اصحاب دی	اهل بیت کیه احباب دی
پس بحمد لصلوته	راشه غوز باسه وماته
اول نرده کړه ده ایمان دی	چه لازم پر مسلمان دی
اعتقاد چه په غلط وی	کو مړ په سود ده عبادت وی
کفر رساله طاعت که	بی بنیاده عمارت که
آخر خان به دی رسوا که	پر هوا چه خوک بنا که
بیای پی می شریعت دی	چه د پالک رسول ملت دی
پس زهد ریاضت کړه	ته رویش ده طریقت کړه
حقیقه پیاله بنوش کړی	که ودا تر تبت ته کوش کړی
ته به ویر شې تر خدا یه	که پوهی زری دل ارایه
شریعت عظیم دیر باب دی	طریقت لکه غراب دی

حقیقت دُر نایاب که	کیه کاری لدر یاب که
اول و ریشه تر در یاب که	بیا کبستی کوره مهتابه
دُر به و کاره پخپله	که طلب کری خمار له
دُر به نه مومی هیت کله	بی دریابه امی عاقله
کهر خویه طلب کار نی	شب گیری کوی بیداری
که کبستی نکری سامانه	سودینه نشانه بی ارمانه
دُر به نه راوری هیت کله	ده دیر باب لقعره گله
داخل و ز رکنه دلبره	ده کتاب شه مقزره

عقائد بل شریعت دی طریقت بل حقیقت دی

بیا پنجم رکن ای وروره ده تجوید دی تیه کور

چه اسرار العارفین دی ده سالک جبل المتین دی

چه پستوژنه بیان کرم	چه پری پوه اهل ایمان کرم
له اباته له حدیثه	بل بکان مکره انیسکه
کونری ماهم چری باد که	پد عامی خاطر شباد که
زده دوی په باب دعا کرم	لزدیر پروا سودا کرم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

که گناه یه ناپایب وی	چه شغل ده کتاب وی
واره و ز غوره له اوره	پخپل فضل کرم کوره
په فروس کښ به مکان کړه	خپل دیدار ورته عیان کړه

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

ده رسول نه خول حديث دي	ده جوهر پدود نفيس دي
تار پتار به شما امت شي	ده هر چاه خپل مانت شي
دوي نه دي اويافرق دي	ده هر چاه خپل بتي وي
نوبه وار دوزخيان وي	چه به خوار و زار حيران وي
هم مغابه جنتي وي	چه سنت جماعتي وي

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

دغه دواو يان كار ه	چه دوزخ ته شي بكار ه
عقیده ده دوي خرابه	مخالفه له كتابه

دایوه فرقه مؤمنینه
 چه جنت لره به خینه
 برابریه اعتقاد وی
 نه باطل وی نه کساد وی
 کره تخبه ده دوی دادی
 پکاب کنر هویدا دی
 چه یاران به دوست کنینه
 همگی وارده مؤمنینه
 بهتری به وائی گوره
بیای دی بیای دی
 بل تعظیم به کاندی دویه
 بیت المقدس بل بیت دی
 بل به مسح کاندی **گل**
 بل گواهی نه انی تحقیقه
 چه دوزخ ده دوی **طری**
 مکر عشر مبشره دی
 بل که مرئی وی بدخویه
 هم امام که دیرید کاروی
 پی منوخ کاندی تیاروی
 هم بادشاه و ته دوی **رامو**
 که عادل وی که ظلامو
 که عادی وی که ظلامو

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ

لِكُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ عَمَلُ كُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ

انسان چه خدای سپیدان
هم گویا هم به شنوا کن
کل حکمت به معرفت دی
بنده کی به عبادت دی

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ
لِكُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ عَمَلُ كُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ
لِكُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ عَمَلُ كُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ

چه هلاک بالیونی وی
بجنا له به خلاصی وی

چه عاقل بالغ عالم شی
نور ایمان پرده لازم شی

داد و شرطیه مؤمنیه
ده ایمان ده وجوب دینه

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ
لِكُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ عَمَلُ كُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ
لِكُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ عَمَلُ كُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ

فِي الْحَدِيثِ مَا وَخَلَقَ كُلَّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ
لِكُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ وَاصْبَحَ عَمَلُ كُلِّ مَرْفَأٍ جَرٍّ

مراد لعل معرفت دی
نه منطق نه حکمت دی

نه هیئت نه فلسفی دی
نه عروض نه قوافی دی

در سورة
رافتن در
سیوم

در پاره
در
در
در

علم حال از پر تا دیه باقی سعی دی خطا دی

فی الزم المتعلمون ما یفیدون ولا یستفادون

هر انسان چه دی عاقل ویک	پخیل عقل کنر کامل وی
معرفت ورلره بویکه	پخیل عقل ای خوش خوی
چه نظر که لور پر لوری	مصنوعات ده رب و گوی
په یقین به و پوهیزی	چه دا کار به خود نه کیزی
کومر کالی دی بی استاد	که پوهیزی نیک نهاده
خونخوک شته چه دا کونیه	پر هر خبر قدرت لورینه
دی به خلاص وی لنقصانه	هم لعیبه هم لرز یانه

سیما ۳ چهار
در صورت آن
در آن چهار

فی الزم المتعلمون ان یخلقوا فی الخلق

لشربکه به زها و یه	دغه کار به تنها و یه
که شربک ده ده پیناشی	اختلاف به ده دوی راشی
چه دایوده شی ایجاد که	مغده بل عدم بنیاد که
نوسر ترمیان به عداوت شی	بیام معطله به خلقت شی
داموجود به هم بر بارشی	ده عالم به وزیر بنیاد شی

در سوره انبیاء
در سوره اعراف
در سوره نساء

وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ وَكَرَّ اللَّهُ إِلَيْكَ الْغَنَاءُ ۝ ۱۲۰

که یو بیل ته عجز و کاندې	خدايي نښاني پري باندي
که پد واره چار کوينه	يو قدرت پري نلرينه
دوي بد واره عاجزان و	دا خدايي بيهڅه شان و
معرفت چه د اقدر دي	پري پوهان مسلم کاږي
معرفت پرده لازمه دي	چه بعقل کين ساله دي

وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ وَكَرَّ اللَّهُ إِلَيْكَ الْغَنَاءُ ۝ ۱۲۰
تَقْرَأُ الْكِتَابَ طَرَاهُ الْمُحْسِنُونَ وَإِنَّمَا يُنَادِي الْبَشَرُ
بِأَسْمَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ يُخْرِجَهُ مِنَ الْبَيْتِ ۝ ۱۲۱

بعض داوايي د لبره	رَبِّ دِي تا که بهر وره
معرفت پرده همدمه	واجب ندي ته دئي دمه
چه خبر شريعت شي	په نبي و په ملت شي
که کار د چا مکان وي	لعله دي نهان وي
په اسلام نوي غوږيده لي	نامر به نوي ارويده لي
دي حساب دي لچار پايه	چه معذ و دي دل آريه

در سوره اعراف
ایک در سوره
عاقبت در سوره
۱۲۰

در بیان احکام شرعی

در بیان احکام شرعی
در بیان احکام شرعی
در بیان احکام شرعی
در بیان احکام شرعی

کدی مرشی کافرنه دی به اسلام کین خاسرنه دی

لَا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ جَدَّتْ ذُنُوبُهُمْ لَأَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نور احکام له شریعتہ	ماسوی له معرفتہ
که ثواب وی که وبال وی	که حرام وی که حلال وی
که پوهیزی نیک خصلند	کل معلوم به شریعتہ
چه گمان کوی ابر دی	پکین عقل کور و کر دی
هسی نچه دوی عقلی دی	حسن قبح هم شرعی دی
د شراب خوردن ای لاله	که به شرع وای حلاله
کیه بد بولی دارد دینی	موزیه بویل چه بد دینی
ده نماخته کره دل ارامه	که به شرع وای حرامه
کیه بنه بولی بنه ندی	موزیه نه ویل چه بنه دی
دیرویل کارده ناکس دی	دعاقل نه یواشارت بس دی
لاسلامه لایمانه	کحول تا پوشتی جانانه
له پوهیزی ای عاقله	جدان دی بوله بله

حقیقت

بیان احکام شرعی

چه پدا باور اذعان دي	حقيقت يه نمايان دي
مغده وار به ماسن	چه رسول بخدا راوري
هم وعيد و وعد گوره	امرو فخي خما و روره
به فرمان لذو الجلاله	كه قصص وي لامثاله
هم ناسخ منسوخ دي ياره	له تسبيحه له اذكاره
چه لازم بر مسلمان دي	بياد و هر كنه ده ايمان دي
پاخلاص به تحقيق دي	يو اقرار دي بل تصديق
چه پزوه كنش بي باوري	كه پز به مدام سروي
ده عذاب عتاب في دي	مسلم ندي منافق دي

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ جَانِبِينَ

پاسان چه اقرار نكه	كه پزوه اعتبار و كه
له اسلامه شخه دور و	پرغه قول چه مشهور و
روايت چه پدا باب دي	ده ده قتل پكباب دي

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ جَانِبِينَ

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ جَانِبِينَ

خنی وائی مسلمان دی که بنکاره ندی پنهان دی

فی الجوارح من الذنوب **لنظرون بالآيات**

الآيات **نظرون** **الآيات**

نظرون

ده ایمان دی خوش طونه	واره زده کړه ای میمونه
یو ایمان راوړه پغیب	چه نه شک وی نه د پری
خدای هیچاندي لیده لی	نه پسترگو چاکتلی
ملائک دی که نبیان دی	دوزخونه که جنان دی
کهر اطر دی کمیزان دی	کل پغیب همه ز ایمان دی
بل ایمان پخپل اختیار دی	نه پچیرا خطرار دی
چه خوک زور وړ باندی و	چه اقرار سړی پخوله که
چه یقین باوریه نوی	ده لسان ثریه نوی
بل هم فرق بویه ای لاله	ده حرام و له حلاله
چه حرام حلال کنینه	یا حلال حرام شمیرینه
لاسلامه به واته دی	دا بکفر کنش واته دی
بل هم خوف و بره بخدایه	کیو هیبری دل ارایه

هم اميد دي لر حمته	كه خوفي بد خصلته
خوف رجاده ايمان جنك دي	بي لدوان ويه بد منزلت دي
هيتخ مرغه بي پرو باله	پرواز نكه خصاله
بل ايمان دي بد و رنگه	سينه پا كه كره لزنگه
يو مجمل بل مفصل دي	تراقل ثاني افضل دي
اجمالي ايمان ايمان دي	چه سري پري مسلمان دي
اجمالي وداته وائي	چه جدايه نه وائي
پتوحيد رب كويوي	كليمه وائي شنواوي

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

بل معبود باطل مطلق دي	بي يوه خدايه چه حق دي
محمد دده رسول دي	پرچشانومي قبول دي
مرفرمان چه دده راوري	په اخلاص مي قبول كړي
كه حديث دي كه قرآن دي	كيه حال دي كيه شان دي

است بلا اله الا الله محمد رسول الله

ما پخداي دي باور كړي	په اخلاص مي دي منلي
----------------------	---------------------

چه لایق نه رب ده سان د	پهغه شان می ایمان دی
هم نمونه چه ده حق دی	همگی وار بهر حق دی
هم صفات ده ذوالجلال	همه وار بهر کمال دی
هر فرمان چه وی بخدایه	ما منلی دی خود رایه
مفضل بدغه وینه	چه جدایه و شیرینه
پاک الله دی ما منلی	په تصدیق می باور کری
چه یه ذات لموزینه بان دی	دی خالق ده کل جهان دی
شریک تری پ ذات کبر	نیه مثل به صفات کبر
نیه ضدشته نیه ندشته	چه بل ثوک یه معاندشته
ده ده ژوندی بی سامه	بی لروحه ای دی نخواهد
بی غوبویه اروید دی	بی چپه انویه لیده دی
نیه شکل نه صورت شته	نیه خواب نه غفلت شته
ندی جسم نه جوهر دی	نه عرض نه مصور دی
نه معدود دی نه محدود دی	نه معدود دی نه مفقود دی
نه با یار نه پائین دی	نه یسار دی نه یمین دی

نه اب شته نه خور شته	نه لباس نه بر شته
بي تخايه بي مكان دي	بي لوقه بي زمان دي
نه خفه دي نه خندان دي	نه هيشواک دوده خپلوان دي
نه خروچ که ته د خول که	نه پچا کيس رب خلول که
نه تغير که نه بدليزي	نه پچاسره يو کيزي
هر چه عقل و دسيسيزي	هيش صفت پري بخوريزي
کچه عيب که نقصان دي	منزه خيني سبحان دي
حقيقت به معار و نه دي	ده افهام و مفه و نه دي
که ملک که جن بشرد دي	بحيره کور کرد دي
ستاپه فکر کيس سود نيسته	بي الحجزه قصود نيسته

و بعد از آنکه از این صفات و احوال
مستفاد شد که اینها از صفات و احوال
مستفاد شد که اینها از صفات و احوال

هم باور ي کړي کوره	په نوم دده الله و پور
کل نمونه دهر به يور دي	ده حساب الحد تير دي
په قران کيس چه راغلي	پحديث کيس به شوي

وای نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

دِی نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

دِی نه نیوی دِی نه رُب دِی تانکه ملا له

چیه و شمیری په ژبه هم باویندو کړه طالبه

پاک الله به جنت ورکړه پجدیث کحوک باویندو کړه

په نمونه ده سبحان دِی تیر تر عقل ترکمان دِی

چه شارع گفتار په کړی پهغه نامه نومر ی

دارواندی مؤمینه چه په نوی نام پر تیر

کسعی په جدانه ویی هم طلاق په روانه ویی

یومثال به درته واثم چه و تاقی و فاسد

که عالم وائی رواد دِی کما قیل وائی تار وادی

کشانی وائی ثواب دِی که طیب وائی عذاب دِی

هم نمونه دِی جا نه که لذات شی یکسانه

د اذاتونه بهم دیر شی ستا پخونه به اند دیر شی

بنکاره شرک دی دل ارامه	تبه و ونی له اسلامه
نکه عین ذات چه ندری	دوی جدا خبله هم ندری
که جدا کری یو لبله	ستا ایمان بشی با طله
چه توحید ده الله وائی	یو وحدت سره یه ستائی
ده نامه وحدت به راشی	ذات به پاته معتراشی
دایمان ندری ای ورون	به تمهید کنی یه وگوره

در بیان اسماء و صفات الهی

همه وارده قدیر دی	چه لذات سره هم دی
یو وبل ندری یکسانه	معنی کنی ای انسانه
هر نامه لوی معنی دی	چه لبله دا جدا دی
چه رخمان هغه رحیم دی	چه قهار هغه کریم دی
همگی پر اقیاس کنه	لری و هم او سواس کنه

اسم و صفات

در بیان اسماء و صفات الهی

بیا اسمادی پیری رنگه	کیو هیبری ای خوش رنگه
یو فعلی دی بل ذاتی دی	بل یرم یه صفاتی دی

اسم ذات مغه دي لاله	رب دي تانکه ملا له
چه پر ذات يه دلالت و	نه هنر نه خصلت و
که لذات جدا نه وي	هم په لفظ ادا نه وي
لکه نام چه ده الله ديه	پر دغه وينا پگواه ديه
که دي دال دي له صفتا	چه لازم لپا که ذات
جدائي يه وه لا محاله	صفا تي يه بولي لاله
چه قادر مرید حکيم دي	يا اسميع بصير علم دي
بل هم جتي بل قد يور دي	متکلم ورس هم دي
دغه نور اسماء لبر ه	هم فعلی کز هیک سر ه
چه دلالت پر د صفت دي	پر مغه خوي خصلت دي
تل لذاته لازم نه دي	دي باقي و دائر نه وي
چه نقیض به هویداري	کا هي مغه گاه دادي
لکه غفار یا قهار دي	یا جبار یا شاد دي
یا باسط یا رزاق دي	یا مہمیت یا خلاق دي

اسم صفت

اسم صفت

در بیان صفات الهی

هم موليٰ لوه صفات دي قديم واره لکه ذات دي
ماسوي لذات صفاته نوپيدادي وائمه تاته
کيه فرد که طبيعت دي کيه ذات کيه صفت دي
که زمين وي که انمان وي جتونه کنيران وي
لتيستي دي رب جور کري بقدرت به دي مکرري
پعرپي وائي صفت دي به پستو وائي خصلت دي
بيا صفات دي پد وهرنگه بکاو سرلري خوش رنگه
يو ذاتي دي بل فعلي دي همه واره کمال دي
چه نقیض ده ده نقصان وي همه واره نمايان وي
دي لازمه ده جدائي ده ده محال دي
دا ذاتي بؤله دلبره دي تاله لهره وره
اقل علم بل حکمت دي بل خيوة دي بل قاروت دي
اراده ده ده کلامه بله سمع ده ده دل ارامه
بل قده دي له بصره اي شما نور البصره

چہ کلام سمع بصر دی	ضد یہ تک کو کر دی
دہ قدم نقیض حد دی	لوارہ و رب قد و دی
دہ حکمت نقیض عبث دی	پاک الله تری مقدس دی
ارادہ دہ نیک نہادہ	چہ یہ جبرلاء ضدادہ
والله تہ نبات یزی	چہ پری زور جبر کیزی
چہ نقیض دہ دہ کمال وی	نہ نقصان نہ لوبال وی
فعلي و ابولہ خداد لہ	رب دی تانکہ غافلہ
لکہ خلق یا احیا شوه	یا عزت یا یہ عطا شوه
یا قہر یا ذلت دیے	یا یہ نفع یا رحمت یے
باقی بقول پر اقیاس کرے	مہ شبہ و مہ وسواس کرے
چہ نقیض یہ و بال نادی	والله تہ محال نندی
یا صفات دہ رب چہ دینہ	عین ذات نندی مؤمنہ
چہ مفہوم دہ دوی جدانہ	یولبلہ ہویدا ریے
نہ بیلگون دہ دوی کیزی	چہ لذاتہ جدانہ کیزی
ہم صفات دہ رب جانانہ	ہم کی نندی یکسانہ

چه اثر ده دوي جد دي	ده وحدت گمان خطاري
اثر ده علم دانائي ده	ده بصريه بنايي ده
ده حيات اثر نيتن دي	ده سماعيه شنيدن دي
نه بيلتون ده دوي گيزي	اچه بي بله پيدا کيزي

بسم الله الرحمن الرحيم

هم الله لره ملك دي	ده زمين كه ده فلك دي
دي مشغول لعبادته	مبزاله معصيته
پخيل شكل شما د له	دوي ليد نشي شخدا له
چه صورت ده دوي نطفه	لكه باد هوا لطيف دي
كه وچاته نسكار کيزي	پكشف صورت بدل کيزي
نيه خواب نيه خورشته	نه لباس نيه برشته
نيه نر پنج شته گوره	پلك و کين اي و زوره
ده هر چادي خدمتونه	چيه كه بي مشتونه
دا چاوريه مقرب دي	مخدمت کين روز شبي
جبرائيل ميكائيل دي	عزرائيل اسرافيل دي

چه ده وحی کاربار دی	ده جبرئیل په انتظار دی
صومیکائیل خدمت بآنگ	چه او بر خیده په فرمان دی
ده ارواح قبض دله	عزرائیل کوی پخپله
بیاضه نو حیره اعوان دی	چهارم لاندی تر فرمان دی
چه پر باد بانندی حکمت دی	ده اسرافیل د غم خدمت دی
هم ده صور شپیلی دله	اسرافیل فوکه د و خله
بیاض ترده دوی حیریل ده	چه د پالک رسول خلیل ده
لمقر به بیا کذر کوره	حمله ده عرش بهتر کوره
ده افلاک ملک ای وروند	همه واره بهتر گوره
تر ملک وچه پائین دی	ده هوا که ده زمین دی

چهارم لاندی تر فرمان دی

بل کتب هم قول منمه	او عددیه نه شمیرمه
یابه زیات یابه کم شیه	خدا دین به پری برهم شیه
هغه خوک چه شمیرینه	سل خلومر په ولرینه
د انوریه چه پر موسی دی	بل انجیل چه پر عیسی دی

هم ز بورچه پرد او د دي	بل فرقان چه پر محمودي
سل صحنه يه خاجانه	نازل شوي لرحمانه
لس ده ادم مخپس د شيداي	ديرش نازلي پراد سري
پر خليل له ذوالجلاله	لس نازلي خمالا له
دغه قول تحقيق ندي	چه ايات يه رفيق ندي

په لومړي برخه كې د خداوند جل جلاله د اسماء

نول كلامه د پاك رحيم كې	دي مخاوق ندي قديم كې
نه عربي نه سرياني دي	نه پارسي نه يوناني دي
هېڅ لغت پرې بخورېږي	تعبير پرې څه كېږي
نه كامه و نه نېايت دي	نه سپاره و نه سوتر دي
نه متصل نه منفصل دي	نه دي جز دي ندي كل دي
جبرائيل چه نزول كې	په لسان يه د رسول كې
متصف شي پلغانت	په وار و صفا نت
سفاره و و هم ايت شي	بدايت يه نهايت شي
چه موز پږيو وايي	په غوز و سره شنو ايوي

يايه کښو پر کاغذ و نه	يايه اخلو پلا سونه
قديم ندي نو پيداي	ودان اته هويدا دي
دلالت پر هغه کرينه	چه قديم دي اي مومينه
چه صفت ده ذوالجلال دي	لحدو ته په مجال دي
دال حادث مدلول قديم دي	چه صفت ده پالک رحيم دي
ده کتب بهتر لاله	په ده قران اوسه خوشحاله
چه په لولي پنازي نري	لکه گل هسي غورپ نري
چه نازل پر پيترين دي	بهرتي په خود تعين دي

د رسول الله بيان

رسولان واره برحق دي	چه انکار کوي حمق دي
---------------------	---------------------

في الآية كذا

زه همه واره منه	او عدد په نه شمير مه
کوندي کموي يابه زيات وي	لدا حال دي نجات وي
ياسل شل نره نبيان دي	پکت کښ بيان دي
هم خاور زده بالا دي	پکتاب کښ هويدا دي

رَبِّ عَالَمِ دِي لَدَا حَالَه	زَه بَخَه وَاثِئَايِ لَا لَه
بِيَار سُلْ جِه دِي لَدَوِيَه	تِير سَو دِيَار لَس دِي خُوشْخُويَه
پَكْنِشْ شِير دِي وَلَو الْعَظْم	كِي پَر عَدِيَه كُوي جَزْم
چَه اَدَم صَفِيَّيِ اَلله دِي	دَو مَر نُوْح بَنِيَّيِ اَلله دِي
اِبْرَاهِيْم خَلِيلِ اَلله دِي	بِل مُوسَى كَلِيْمُ اَلله دِي
بِيَل عِيسَى رُوحِ اَلله دِي	بِل مُحَمَّد رِسُوْلِ اَلله دِي
چَه دَه دَوِيَه عَزِيْمِيَت وَه	دَه خِيَلِ نَفْسِ بَه پَه نَمِيَت وَه
دَه رَخَصَتِ لَكَار وَبَارَه	دَوِي تِير شُوي وَه يَكَارَه
چَه دَه بِل پَه پِير وِي دِي	قَدِيْم دِيْن پَد قُوي دِي
وَرخِي وَحِيَه لَه اَلله	دَا بَنِي بُولِي دَلْخُو اَهه
كِيه رَاوَرِي نُوِي دِيْن وَ	لَه اَلله چَه مَتِيْن وَ
هَم كِتَابِ پَر نَازِل وَ	دَا رِسُوْل كُنْزِ مَوْمِيْنَه
هَر رِسُوْل بَنِي بَالِ شِيَه	بَا وَر دِي خَمَا پَنُجُو لَه شِيَه
بَنِي نُوِي رِسُوْل لَا لَه	كَا هِي كَا هِي مَشِي مَلَا لَه
بَنِيَّان وَارَه اِي يَارَا نُو	بَهْتَرِيْن دِي لَو لِيَانُو

اولوالعزم

در سیدارة سوم
در سورة آل عمران
در رکوع چهارم

غوث قطب که ابدال و دعیت کله ده شاه سیال و

فی الایة ان الله عظیم الذکر و العالی المراتب

و ان عمیران علی العالمین

بنخه نشته پیغمبره که باور کوی دلبره

آییه ده کاره ده مرمیه که هاهاجره ده

فی الایة و ما ارسلناک الا بالحق و انی انا الحق

در سیدارة چهارم
در سورة فصلت
در رکوع ششم

هم بهتر دی له مالکه بی شبهی و و بی لشکه

که علوی دی که سفلی که دعرش که دکرسی دی

جبرائیل که میکائیل دی اسرافیل که عزرائیل دی

هم دوی پاک دی لکاهه لعبثه لتباهه

لصغیر و لکبیره بنیان پاک کنزه امیره

پس لوحی که سابق دی اعصیان دوی فایق دی

که صاد خینی ذلت شی در پدم یه مغفرت شی

چه بقصد یه اختیار توک بذلت یه بزرگاری نوک

نبوت یه برقرار و ی هغه دوی یه هغه چار و ی

هم بني چه دي وفات وي
دي بغير كنش زنده وي
چفته كني هم بو خله
پر بني باندی عرض كنزي
ولي پاك نوي جانانه
پصغير نگاه يه ياره
چه و فسق ته مائل شي
چه افضل ده دست جنت
ده ده نور چه هويد اشه

نبوت ده ده ثبات دي
نه غافل وي نه مرد وي
ده هر چا عمل اي دله
دي خوشحال يا فحشيزي
لکا همه لعصيانه
ولايت نخي يکار ده
ولايت ده ده زایل شي
چمن اخر زمان ديه
کل عالم خكه پيداشه

ان الحمد لله الذي هدانا لهذا

كل پيداده ده لرويه

في احبب القوم

الانك ان ايتالي خلفك

كخه عرش كخه كسي دي

كه جني دي كه انسي دي

كخه لوح كه قلمر ديه

كبالا پائين عالم ديه

انفسه

في نو كلامه
الرويه

چه اده لا اب كل وه	بنوت دده کامل وه
بصورت که آخرین دی	معنی کنی اولین دی

فی الحقیقت کتب بدیهی و انوار العین

هر بنی یه نام لیره لی	پرنکین دده خاتم کنلی
چه به چری شه در مانه	تدبیر ه بی سامانه
والله ته بی رویدار کر	کشایش به دده کار کر
چه یه راست و بیه سنت	هغه تلوی په فرحت کنی
هرگز نه نشانی پرز مکه	سایه نو دده ده خکه
هر محبوب دده پاک احدی	چه پیر و بیج دده محمد و بی
شرافت دده رسول گور	یکینی فهم کوه و سرور

فی الامکان کتب حیوان و انوار العین

محمد لری دوه میمه	کته فهم کری فهمیه
بل همج دی بل هم دال دی	خه مدلول او خه دال دی
دوه میمان یه چشم ساری	چه دوه کونه تری اظهار دی
تد خلقه داد و میمان کر	په غوزویه آویزان کر

ده رسول حلقه بگوشه پد امينه گني مد هوشه

داد دولتِ سرمدی دی از لی ابدی دی

دوارہ کو نہ بد تا ہے غریبہ بدی بالائے

رَبِّ دِي دِه مُحَمَّدِي هَم دِي اَللهُ الصَّمَدِي

شیر محمد حلقه بگوش کرده داد دولت به هم اغوش کرده

کوندی سپی و هغددر شے پتطیره جھرو و شے

لمه اولاد • اِله • ای قادر بر کما له

بیابسی چه بهترین دی اولوا العظم مرسلین یہ

نخوبی کنس بیاده دویه توفیق بویه ای خوشنویسه

بیا پس بنیان دی لاله و بدی تانکه ملا لاله

فيلسوف الحكمة فرست

هم قیامت بیتی ای لا اله الا الله
په فرمان لذو الجلاله

بسم الله الرحمن الرحيم

چہ نفس ترسی تیر شی
خپل روزگار یہ پہ بل پری

داد و هر سري قیامت دي

فِي حَدِيثِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْبَيْتِ ۱۲

بل قیامت چه پر عالم وی	عالم وارده به برهم وی
چه تصویر کنی مدیته شی	هر ذی مدحه پمده شی
که ملک وی که انسان کی	که وحوش وی که پریان کی

در سوره بقره
و سوره زمر
در آیه ششم

فِي حَدِيثِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْبَيْتِ ۱۳

خوژندی حاصه و رب	یا خاور به مقرب وی
بیابا به امر پر عز را بل می شه	چه فرمان ده سر جلیل شه
مجبور یله لمپ کاله	روح به آخی خمالا له
هم بر روح له اسراف نیله	عزرائیل و حسیله که بی دیله
بیاد مت امر پری و شی	چه فرمان ده الله و شی
ماسوی بشی کل فوت	کل نفس ذائقة الموت
بل بز مکده خمیده شنه	در بخونند و دمیده شنه

فِي حَدِيثِ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْبَيْتِ ۱۴

بل به غرونه تار پتار شی	چه روان قطار قطار شی
لکه گرد هسی به شینه	تل پنیور کنی ای مؤمینه

دالقد خیره والنشر
من الله تعالى

عظمه در روضه قیامه
عظیمه در روضه قیامه

عظیمه در روضه قیامه
عظیمه در روضه قیامه

عظیمه در روضه قیامه
عظیمه در روضه قیامه

عظیمه در روضه قیامه
عظیمه در روضه قیامه

عظیمه در روضه قیامه
عظیمه در روضه قیامه

ده سیراب پخیر به ویزون الطافت وی ده دوی گو

فی الحديث شریک جلاله

خوتیر یزی خاویست کاله باران ویری مالا مال

ده منی پخیر باران وی عجب طور عجب شان وی

ده پسرلی پدود به زیری مرده کان چه بشکار دیزی

فی الحديث شریک جلاله

لبقلة

چه خلوینست کاله پوره که اسرافیل به بیازنده که

دی بصور و ده مدوینه چه نه مره و نندی کوینه

فی الحديث شریک جلاله

دغه صور به لکه نوری ده کین پخیر به پوروی

په ورو خانو دلبره رب دی تا که بهر و ره

چه هر روح لره مکان و یولبله دوی پنهان و

کعذاب کیه راحت می پخپل کور کیمی بی صحبت وی

فی الحديث شریک جلاله

بته هر روزه بجهت بهر
بته هر روزه بجهت بهر
بته هر روزه بجهت بهر
بته هر روزه بجهت بهر

تخصیص کل انسان فی تین مراحله

اسرافیل چه پکبش فو که کل ارواح بدی لاهو که

خپل بدن لرو به درو می چه قرار پده کبی مو می

بیانا گاهه به زنده وی چه حیران به استاد وی

در تین مراحله فی تین مراحله

بی میو بی له نوشه محیر ته وی مدهوشه

خینی هیر به کل جهات و کجما ن خه کری داخل خان

در تین مراحله فی تین مراحله

در تین مراحله فی تین مراحله

پونسو کاله به دائرو ی چه پرینو باندی قایم وی

ده فیزی بقدر و روره نمر نژدی که ربی رغوره

هم ده نمر اتلس رویه وزمکی تشی یکسویه

عاصیان به یکباب و کجما ن پخولو کبش به غرقاب و

اونیکان چه پامنان وی پر ساینه ده عرش تابان وی

دغه روش هم دیره لوده نه پیا شتی به کلوده

آیه و مستحق الثناء والحمد لله رب العالمین

بیامک یه پی چیده که | اسمافونه به چند ه که
دکا غدا طور شانه | خه قدرت دی نمایانه

آیه و مستحق الثناء والحمد لله رب العالمین

او ه صفه به ملک شی | چه جداده هرفک شی
استاده بوی حیران دوی | وفرمان ته نگران دوی

آیه و مستحق الثناء والحمد لله رب العالمین

بیا اویرخ به راپیدا شی | پاك الله به هویدا شی
نیه خای نیه مکان وی | پاك الله به نمایان وی

آیه و مستحق الثناء والحمد لله رب العالمین

صورتونه به بدلیزیه | ده باطن نخیرچه کیزیه
چه عالم به حقانی شی | صورتونه روحانی شی
چه باطن به ده آدمه شی | صورت هم ورسه سم شی
چه باطن به بچا کساد وی | بصورت کن به فساد وی

که برآمدی پچا خوراک وی	بالباس بایه پوشاک وی
ده خنریر تصویرت پای	ده حسرت او بنی به خلیج
که چو غل وی یا غیبت که	ده بیزویه صورت که
چه ریا که یا سود و نه	ده دوی کیناته وی سر و نه
که محکم کنس میلان که	هغه کو پرده چشمان که
که پادشاه وی که امیر و	که قاضی وی که سفیر و
چیه کبر بد هنر وی	هغه کک کور کروی
خوک بخیلی ژب ژوئی	چه پخوله کنس به و دژوئی
خوک به پاس سیلی سپوژو	داسیلی بیه ده او و بیه
مقرب چه ده حاکم وی	دی جابر اوظالم وی

فی الایة بعد فی تصویر نقاشان افواج
فلی الحدیث من الی عشر اصناف من الشی
بعضهم علی صورة الخنازیر وبعضهم علی
صورة الفریس وبقیة من کثیر یجب علی

المرء ان یشاهد الی آخره

بجواب

رَبِّ رَوِي دِ پاك نبي د
شیر محمد یو خوار عاصی د
خپل صورت په بدله کړي
لعصیانویه مل مکرې

وَالْكَذِبُ الْمَعْرُوفُ بِمَا نَسَبَ اللَّهُ إِلَى رَسُولِهِ

وَالْكَذِبُ الْمَعْرُوفُ بِمَا نَسَبَ اللَّهُ إِلَى رَسُولِهِ

هر بنده چه دي کافر شي
پر گناه دي د لاور شي
مغذروي له از له
غلط مه درو مه اهو له
اراده پرو چان وي
هم په علم پداشان وي
هم توفيق له کرد کاره
چه خذلان دي اي نگار

وَالْكَذِبُ الْمَعْرُوفُ بِمَا نَسَبَ اللَّهُ إِلَى رَسُولِهِ

وَالْكَذِبُ الْمَعْرُوفُ بِمَا نَسَبَ اللَّهُ إِلَى رَسُولِهِ

که لکفر روی گردان شي
وایمان ته گریزان شي
بیایه دا توفیق عیان که
مشرف به په ایمان که
هر اختیار چه ده بنده و
بیا هغه توفیق لده وي
که دي خیر که دي شر که
چه اسباب به برابر که
خویشتر نارضا د
چه هر گوره ناسزا ده

په اسلام ده ده راضي دي	كه خويه بي نيازي دي
كڅه سودي كه نقصان كې	همه واره ده انسان ديه
كه بنده وايي جانانه	چه پت راز كه لسبحانه
كه گاه كه معصيت دي	وار دستايمشيت دي
كڅه خير كڅه شر دي	واره ستا قضا قدر دي
خوزه كو قدرت اختيار	چه اختيار ولاختيار كې
موزه ولي كبايز و و	پكاه به عذابيز و و
رب به داواي همد مه	پعاصي زه پوهيد مه
كخالق ده خپل كړدار شي	چه روزگار ده دېر كاشي
ده ور كړي اختيار خه كړ	چه طاعت ته صرف نكړ
دا جواب چه شنیده شي	عاصيان به شرمند شي

ده معراج په شپه جانانه	اسول تير شه له آسمانه
چه سپوږموي پر براق و و	په آسمان كني به اطاق و و
دي ده د و كو نو بصير و و	خكه تيز لکه نظرو و و

در سبزه چمن
سبزه چمن

طرفه

چه روان شیه دی لفرشه | پلخظه تیرشه لعشه
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک
لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک

ترا فلا کویه گذر شه | و مولی تیه نظر شه
پصوترده ده وصال | نچه خواب و یا پخیال
هسی نخته خای مکان | خوپه رازده سرب پوهان
قاب قوسین یه مکان شه | چه الله پری مهربان شه

لی الیه جملهاک | لی الیه جملهاک

هغه شپه و د خمالا له | پر رسول اتلس کاله
نه خوراک نیه خواب | چه مشغول پووال جو
قوه یه حب و ذوالجلال | په مقام کبش ده وصال
نور عالم خینی غافل | شیه و روح پرد و یه تل و

وَكَلَّمَ ابْنَهُ الْأَوَّلَ مُحَمَّدًا

بِأَسْمَاءِ الْأَنْبِيَاءِ الْأَوَّلِينَ

سراسر آن را در میان

هر وی چه با کمال وی	پری عطاده ذوالجلال وی
گرامات یه کله کله	بنکاره کیزی ای عاقله
لکه پاس چه بهواشی	یایه پنبولکه برینناشی
آصف شکده راوردجانه	ده بلقیس تحت عیانه
چه طلب یه سلیمان کر	دمردم یه نمایان کر

أَمَّا ابْنُكَ قَبِيلُكَ فَبْنُ الْكَافِرِينَ

ده مؤمن چه خان کندین	جدائی ده روح دین وی
ملایک پرواویله که	آسمان زمکه هم ژوا که
علامه ده ژراداوی	چه سرخی بکن سپداوی
هم مسجد ده جانانه	وی پده پسی گریاننه
هر مکان بچه ده طاعت	دیریه آو فیاد غیبت و

أَمَّا ابْنُكَ قَبِيلُكَ فَبْنُ الْكَافِرِينَ

أَلَمْ يَكُنْ مِنْكُمْ نَبِيٌّ مِّنْ قَبْلِكَ

وَأَقْبَسَ الْأَوَّلِينَ
سراسر آن را در میان

خوش بوئی وی لجنه لباسه لزینته

و انما یخاف من العذاب الذین کانوا یحذرون

و انما یخاف من العذاب الذین کانوا یحذرون

رب دی خو ک دی راته وایه

بل هم خو ک دی سغیمبر دی

دی بوئی بچواب کنس

رب می خدای دی چه ایدی

دین شما واره اسلام دی

یا حاضر به یوصوت روی

بیابه سوال لده کوینه

و انما یخاف من العذاب الذین کانوا یحذرون

که بسوال لکافرا نف

اتشین کوزیه پلاس وی

مخیه تور لتور و شبه

چه په کن و سترگو کتل که

هم خیل دین راتله و نمایه

خو ک امام خو ک دی رهبری

په جواب باصواب کنس

هم نبی می محمد دی

خما امام دهر ب کلام دی

چه پشان بده حضروی

چه داخو ک دی ای امینه

و انما یخاف من العذاب الذین کانوا یحذرون

پغضب سره یارا نو

هم به شکل و هر آس وی

الامان دی شما ربه

جورده زرو نو غوخته و که

دی بوئی بچواب کنس رب می خدای دی چه ایدی دین شما واره اسلام دی یا حاضر به یوصوت روی بیابه سوال لده کوینه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ

بجوابه در مانند وی	بیه سود نیه فایده وی
چه پرده بانندی گذار که	خیش تن یه تار پتار که
ده ده هومبره چغار وینه	هر حیوان بیه وار وینه
بی پیر یه بی آدمه	بکا و رکوی همد مه
جهت د ا که شنیده وای	بیا و دوی ته رسید وای
نور ایمان به ضروری و	نه بغیب اختیار ی و
ده دنیا له کار و باره	به دوی لاس و خست کار
ده هلاکود و نبتا نو	پسوال کنش ای یار ا نو
اختلاف ده روایتی	رب عالم بحقیقت دی

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ

هم به پاك الله؛ پخپله	که سوال لبند دله
لهمه جرمه نگامه	پناه غوار له الله

چه عاصي و مسلمان وي	سوال جواب په پنهان وي
ورنژ دي په پاك سبحان شي	پاڅه كينه لاسكان شي
چه كناه په مغاوم نشي	دي خجل مغمووم نشي
چه اقرار دي په قصور كه	عظيم فضل به ظهور كه
بيا به عفو د اگاه كه	چه كرم به پاك الله كه

و الحمد لله الذي هدانا لهذا
 نعم فيقول غفررت لك

ده كافر سوال سبكاره وي	نب ستر اواره وي
چه جهان پده خبره شي	شرمند به په محشر شي
ملائك به هم غوغا كه	چه به خوار عاصي سوا كه

له اولاد الذين كفروا انكفة الله على الضالين
 و لكم صوائف الاعمال

هر عمل چه ده اشان وي	كه بدې كړي كه احسان وي
په خيري كن به تحرير وي	كه صغير وي كه كبير وي

انهم هم الذين كفروا انكفة الله على الضالين

دوه مَلَك دي مقرر ده
چه ښکې بدې په کښنه
پقيامت به ورښکار شي
ده ښکېت خيري به ده
هم حساب بيه آسان وي

له چا سره د لبر ده
خو ژوندي وي اي مښه
چه ده تن حجاب پاره شي
ښي لاس شي ورکوله
چه خوشحال او خندان وي

د وصال له لارې کله مړ شي

ده عاصي خيري به جانه
له لوستوبه محجروي
يادي خلاص شي لعذابه

رو برو که نمايانه
خو نگاه ده ده مغفوري
چه جزامومي سیرابه

د حساب له لارې

هم حساب به پال سبحان که
هر نفس چه ده بنده وي
کيه کازي په غفلت کښ
کل و سترگو نظروي

چه بعد نمايان که
پ حساب کښ به تود وي
په گاه په معصيت کښ
چه کاته په لر و بروي

نه د ماص او تي ک
په مښه فسون
حسابا سيراوي
اي ادا رسا
چېر لاس ښکاري
چېر لاس ښکاري

تاوان هغه خلاص وي
چېر د کړه انفس وکړ
په غفلت پيد خنای
په دان پيد خنای

یا چه شوی به پنبولاس و بحسابه کل خلاص و به

خیل صورت به پردگی اشی | چه فرمان پاک الله شی

ایہو ویسٹیکو، رینڈا، اور اچکلیس کا سرکاری

همدم مال حساب به خیر و
گذر روی که قطیر و

جہ راوری دی ٹخہ وہ
بیا خرچ کری دی ٹخہ وہ

کبد و خه وی حلا له

دی بخلاص شی لتاوانه هم لغرمه هم لزیانته

که به چه ده حمت وی دیر عذابیه ز حمت وی

که نه خ ش که حصول ی
چه به د واره په ملول و

ده حسمت بیاله به شو می خیل طاعت به لده دکر

تاوان کین خمالا له رب دي تانکه ملا

چهارم داده احسان شی
پنجم داده بل عیاشی

چه به خا کجا تو ده وی

چه ده خیل ماه عود و روی
دند و لایه خوا و نازارشی

شعه دپه خوار واري
هر او به کڼه دله

محسابہ کل خلاص و بے

چه فرمان دیا که الله شی

الحمد لله الذي جعلنا من هذه الدنيا داراً لعباده

کز روی لب قطیر و یے

بیا خرج لری دی بچه و
کاشانه شک

يُخَفِّفُ لِي حَرْجَ لَيْلِي وَنَهْجِي
وَأَنْزِلْ لِي مِنْ رَحْمَتِكَ الْيُسْرَى

در عز آیه زحمت وی

چہ بہ دوا پہ پہ ملول و

خیل طاعت به لده دوزخ

ربدي تانكه ملا ل

پری به بار د و بی عصیان

بقیامت به شرمند و

چه دین لنگاه پیرایه

عمر چارسو یو حال

لکه پسه چه جوشیده که	عالمواره خلاصیده که
----------------------	---------------------

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَّبِّي وَحَسْبِيَ اللَّهُ
تَحَارَّتِ النَّاسُ قُلُوبُهُمْ وَالنَّاسُ وَالْمَلَكُ أَنَّ حَقَّ

نیک بد بشی په تله	بند مکره نه یو خله
-------------------	--------------------

بد بختان به لرزنده وی	په عمل به شرمند وی
-----------------------	--------------------

چه سنگین به عبادت و	ده هغو بختای جنت و
---------------------	--------------------

هم سنگین به پر بالا رخی	دابه عکس لدنیا رخی
-------------------------	--------------------

که بدی په شی غالبه	ودوزخ ته شی طالبه
--------------------	-------------------

مکر فضل ده الله وی	چه غفران یه ده کاه وی
--------------------	-----------------------

یاد یجا لشفاعت	خلاص شی دی لمعصیت
----------------	-------------------

بِهَذَا نَسْتَعِينُ اللَّهُ بِقُدْرَتِهِ وَبِغُفْرَانِهِ
وَبِهِ نَسْتَعِينُ اللَّهُ بِقُدْرَتِهِ وَبِغُفْرَانِهِ

چه میزان به برابر وی	ده هغو اعراف مقره وی
----------------------	----------------------

ده دوزخ جنت ترمیان دی	عالی ثای چه نمایان دی
-----------------------	-----------------------

ده جنت روزگار چه شینه	دی به و خودی ده زره وینه
-----------------------	--------------------------

د اقلید دی له ستاره
ده حجاب له کاروباره

قدر حایه

په پیاوړتیا به ارمغان وکړي
په پیاوړتیا به پیاوړتیا وکړي

چې کړه د ابرو به پیاوړتیا وکړي
چې کړه د ابرو به پیاوړتیا وکړي

ودونخ ته چه ناضروی	به داخل مکان شاکروی
نمیزان کنز چه یه ژدینه	ده عمل صحائف وینه
یانیکی به نورانی که	بد به جسم ظلمانی که
یا عمل به تاله کیزی	ده باری قدرت کاسیزی
پکش کومر یوقال قیل که	چه عرض خفیف ثقیل که

وَالْخَيْرَ طِبَقًا بِمَا سَمِعْتُ

هم ملک به دلپذیره	به او یازده زنجیره
جهنم به راه حکاژی	ده عالم زر و نیکوکاری
چه او یازده ملک وی	چه به هر زنجیر به ملک وی
عاصیان بشی پسیمانه	سودیه نوی له ارمانه

فِي الْآيَةِ وَجَعَلَ الْوَسْطَى كَمَا لَا يَسْتَأْنِ وَلَا يَلْزَمُ

بیا به بولی صراط کوزه	پاک الله بکاره و زوره
دی به پاس پر جهنم وی	چه هیبت به پر عالم وی

فِي الْآيَةِ وَجَعَلَ الْوَسْطَى كَمَا لَا يَسْتَأْنِ وَلَا يَلْزَمُ

وَالْخَيْرَ طِبَقًا بِمَا سَمِعْتُ

بسم یوم زو

بازيکي به يکه موي ده

لکه تيغ تيزي به خوي ده	بازيکي به يکه موي ده
هم ده پونسو کالو لاردي	ده او بو پخير ابداردي
لکه برق هسي به تير شي	چه عمل سري به تير شي
ده سپاره پخير خوشحال	خوک به درومي مالاهاله
دوي به مياشتي پکلونه	کيه بزوي سماو نه
به رفتن به زهير يزي	پر صراط به تير يزي
لغرمو تخه بي تاب وي	به خوله کنس به غرقاب وي
پد و زخ کنبي لکيده که	خوک به کباته بنو هيت که

بل هم خوض ده کوثر دي

چه انعام ده پال سروري	بل هم خوض ده کوثر دي
تر عسلود وي شيريني	تر شيد ويد او به سپيني
هم ترکو چو به پستي وي	هم تر واورو به سري وي
کهر خوشنه بکاب وي	تر ابده به سيراب وي

کهر خوشنه بکاب وي
کهر خوشنه بکاب وي

مرنجه يه هيئت دي

مکونه چه شکاره کيزي

هم کوزي يه هومبره ديري

همکي تازه تاباينه

ياکو ترده جنت جوي دي

حوض خان لره مکان دي

په مختبرش اي احبابه

چه تال به ساق وي

همد مياشتي مسرت دي

زبرجد دي چه خليزي

ده آسمان استوريو تيري

دي ده دژ نما يانه

بشه يه خوند بشه يه بوي دي

چه مشرب ده مؤمنان دي

رب دي تا که پسرا به

چهلپان به ديچا باقوي

ده قيامت پور خمي پور و

دوي به راشي تر آدمه

چه اميد ده شفاعت که

پجنت کين خما مقام وه

تناول مي ده دوي وکي

نور عتاب و شه و مائه

عاسيان گوزي سر تور

چه دي مشرد دي همدمه

بيا آدم به معذرت که

چه غنم رانه حرام وه

احتران مي تري نه کر

شاهانه جنت پاته

نجات مي ده خيل خان دي	چه مجال ده نور جهان دي
حضرت نوح لره روان شي	پدربار کس به نالان شي
حضرت نوح بهم جواب که	چه ده دوي خاطر کباب که
شامت چه خود بيني کره	دوي هر گوره بي ديني کره
ماد عاده دوي پد باب کره	پاک الله چه مستجاب کره
همه واره به طوفان کره	دوي به مرده نامسلان کره
چه لحظه زه محروم بهم	نجات لره مغمو بهم
ابراهيم لره ورد شرومي	کوندي داشفاعت مومي
ابراهيم به اعتذار که	چه خاطر ده دوي ازار که
چه نمزود کيه لسنکروه	به دعا مي زير زبروه
چه لصبره گريزان يهر	پخيل خان پور حيران يهر
خي موسي لره چليزي	پدربار کس و ذريزي
بيا موسي بهم دلداره	خلاص که خان لدغبار
ده فرعون دیر طغيان شه	بي حساب به بي پايان شه
بي طاقته شوم بي تابه	ملدعا کره لدابابه

رو دي بيل به ماواشه	اجابت مي ده د عاشه
اذا فسوس لرم هر كوره	تحملي نكر كور م
كر ياني وور او يلا كري	خي عيسي لره زرا كري
چه خاطره دوي ملاكه	بيا عيسي هم قيل قال كه
عيسي زوي ده كرد كار دك	ديهودا گفتار ديه
زه وير بزم لستاره	هي توبه لدني گفتاره
لدغي وينا ترسان بمر	پنچل خان پوري حيران بمر
چه محبوب ده پاك صمد بمر	دغه كارد ده محمديك
چه افضل ده مخاوقات	ديريه صبر د پري ثبات
ده په باب ده دوي دعا كره	كه خوامت جفا كره
دوي ناپوهه دي كمره	هدايت وركري الهه
رحمة للعالمين دي	دي شفيع المذنبين دي

بسم الله الرحمن الرحيم

ده ابليس هم د پرفرحت شه	چه نازل دغه ايت شه
بخره غوار مرله كرمه	چه زه هم بمرله عالمه

مسلط و لقندیمه	یوملک پرده فهمیه
چه پرده بیه گزار کر	پدا ضرب بیه ازار کر
په شپه روح کبت به تو خله	دار و زکار و تل ته تله
خلاص شی دی لدا زلته	ده بنی لبر کسته
که عاصیان خلاص که آه	عجب ندی لده گوره
اخر رابثی در لبره	دغه پاک بنی تر دره
تصلي به کاندی دیره	ده عاصیانو تر حد تیره
مقام محمود ته بر وان شی	په سجد به یوزمان شی

الحمد لله رب العالمین

حمد به وائی پخوشانه	محمد فصیح لسانه
بیان به پسین و هیشه	چه خاطر خوشحال ده ده
تد سر پورته کره حبیه	دور نخور زره طبیه
ما عاصیان وارده بخنبلی	چه تر ناد ی دره غلی

الحمد لله رب العالمین

چه ده پاک الله دوستان	پر دوی اذن در حمان
-----------------------	--------------------

شفاعت به کوی لاله	چه عاصیان کاند خوشی لاله
هم فرزند به کاند ری یاره	شفاعت لموره پلاره

در بیان اسرار حضرت زین العابدین

دست روی ده محمدی	داسوال ده شیر محمدی
که هر خویه دیر عصیان	زیات دی فضل صد چند
دی محروم مگری حضرت	ده رسول شفاعت

در بیان اسرار حضرت زین العابدین

هم آتیه دی جنتونه	پسینه زیب به زینتونه
ترعرش لاندی به مکان	اراده چه ده سبحان دی

در بیان اسرار حضرت زین العابدین

دارالجلال چه وار نه نویدی	دروازه کیه قصور دی
دارالسلام دی لیا قوته	ای حماد و زهکی قوته
دارالقرار دی لمر جان	رب دی و روله شامانه
بل عدلک ده ز بر جدی	بل نعیم ده ز مرد دی

بل هم خلد لپسین زردو	بل ماوی ذی لپس زردو
بل فردوس دی چه آردی	چه پندات کنس لوالی دی
دیو الونیه خوش رنگ د	چیه خنبتی رنگارنگ د
یاده سر و زردو یاسینی	خوک یا قوت دی کیه بینی
هم ده منکویه وی خاوری	روایت دی کیه اوری
بل یه حوری دی خوشرو	پری رویه عمید رویه
مهربانی دلنوازی	عشوه ناکی جلوه سازی
توری سترگی سمن بره	غافل مه اوسه دلبره

ایه سیمین کاسه لاله لاله لاله لاله لاله لاله

نه زری نه به وری و	چه و چانه پی کپی
ده دوی عمر دری دیر کاله	هم خوانان ده دوی همساله
کچه پیغله کچه خوان دی	ده بلوغ یه داوان دی
اویا گزه یه قاست وی	پیری شوق محبت وی

آه عجب آه آه آه آه آه آه آه آه آه آه آه

مغفوران آنکه در ملک و دولت و عرش خلق اند

سجده و در سجده

مدام ناستی به فرد و کنش
به خموسرا پر فرد و کنش
نظر نه کوی بخیا له
ده هیچا به طرف لاله

که در تصویر است ملک و خیال و لایطمینان

عالم و ملک و عرش

او یا حوری دهر چاوی
که غریب وی که کداوی
زیات جزاده خیل عمل دی
خیل کرد ارد سر مل دی
یاده پونسور وایت دی
رب عالم حقیقت دی
که خوجوری تابان وی
مؤمنانی صد چندان وی
ده او یا خور و جمال دی
په یوه کنی مالا مال دی
بل ملک به پدشان دی
چه محور و هم تابان دی

لایطمینان عالم و ملک و عرش

که در تصویر است ملک و خیال و لایطمینان

پصورت به ها کان و کان
په باطن لکه زنان و کان

په دیدن بیه خوښی زی	هم خلوت به لدوی کیزی
هم محو و به خلوت وی	چه دودوی برب زینت وی
لکه ژوند ده دنیا واره	هو مبره یو خلوت وی واره
تل بوی بکار فونه	کهر خو که خلوتونه

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

نه منی نه به مزی وی	تش لذت بیه روزی وی
پیر پر فلک به نشستن وی	سرتوپا به به کندن وی
په یاقوت په زمره دو	په الماس به زبرجدو

همه چیز بیهوده و مشکلی به خیر و عین کار بیهوده

ده جنت شراب به دله	نوشا نوش که یو پر بله
نه جنون نه در سر وی	نه دیچا عقل ابروی

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

هم لباس بیه زیبا وی	یا اکتش بیه دیبا وی
---------------------	---------------------

ایده و شکالین بیا جملین ایگان

هم بفرش هم به غالی وی	مشکاو هم نهالی وی
استهراق وی هم خلیزی	یاسندس وی چه تاویزی

و انکه در این کتاب در این استهراق و یاسندس

در این کتاب در این استهراق و یاسندس

بل هوایه ده خاروی	نبه سرده نبه خاروی
عمبر بویه خوش نسیمه	هم تیاره نه وی فسیمه

که در این کتاب در این استهراق و یاسندس

بل به غوینی ده مرغانو	خوئراک وی ده جنتیانو
بی لژو و به تبریزی	دماد مر به منظر کیزی

و انکه در این کتاب در این استهراق و یاسندس

بل باغات پشانشان وی	چه میوی به فراوان وی
چه میلان به پایداری	خود بخود را جدا شی
پد هان کنش به لکیزی	ده دیکامر به خوزیزی
به فصل کنش موجود وی	هر شمر چه به مقصود وی

و انکه در این کتاب در این استهراق و یاسندس

چه پزوه کني هويداشيه	ده مؤمن چه متناشيه
يايه سترگي پخو بنيزي	دمر پدم به پيدا کيزي
چه خاطريه غمگين نشي	يو با ثويه سنگين نشي

در آفتاب و در آفتاب و در آفتاب و در آفتاب

خورتك يه پيچال دي	پعطاده ذوالجلال دي
حكايت دي لخبيره	تیه غوز باسه دلبره
چه په زيب په زينتونه	رب پيدا کره جنتونه
وجير پل تيه فرمان کر	وه جنت تيه روان کر
دیر زيبا و ولا نظيره	دي حيران شه دلپذيره
بيارته راغي تر جليله	جلیل د اويل حيريله
چه داخاي چه رنك مقام	چه ده خوار بنده انعام
ده وي صنع ده جلال	ده صفت به خه مجال
بنه وطن بنه ولايت دي	تا جور کړي پقدرتي
چه خبر پدا وطن وي	که خدمرد وي کچه زوي

نصرت دوي له کلامه
کونان وایم وایم وایم

ته جنته کرد کاره	تجان به وروی لاچاره
چه اخرندامت منکه	یوساعت به غفلت نکه
خه رفتن کوه بی دیله	بیا الله ویل جبر سیله
ته رفتن پداگذر کره	ده جنت پر لا و نظر کره
دیر سخته وه عاقله	چه دالاریه ولید له
پوره وه کسوک خاره	ده تکلیف لکار و باره

این کلمات و سوره ها را در کتاب و در جنت الهی

جبریل داویل له حاله	گریه راز لذ و الجلا له
ای خالق کرد کاره	لاریه سخته ده دشواره
په خواری په خیکر خون	یا نصیب که خوک دزوق
چه مقام دی حاجت شی	ستا په فضل محبت شی
خادمان ده جنت گوره	ده کفار وور کی ورون
نیه قدر نیه آب وی	تش ده دویه خور آب وی
ده دوی حکم پداشان دی	یا اعراف ده دوی مکان دی

مرحمت

هم پیری چه مسلمان گو	ده دوی حکم د انسان گو
یا به خلاص وی اعذاب	دوی محروم وی لثواب
رب روی ه مصطفی	شیر محمد یوی نوای
شرمند ده روی سیاه	کت ه فضل کری الله
دی به ورشی ته جنت	ستا لفضله مرحمت

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ جَاهِلُونَ

هم او ه دی دوزخوند	چیه کناته دی مخوند
تراو منه زمکه زیر دی	عذابونه پکس یر دی
جهنم بل حطه دی	بل جهنم هاویه دی
بل سعیر بل سقر دی	بل لظی ده غم مقرر دی
بد مقام بد وطن دی	چه ده خوار عاصی مسکن دی
په د برو به بلیری	عاصیان به په ورتیزی
چه اتش په یر سوزان دی	الامان الامان دی

فَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ جَاهِلُونَ

د ایل او رلغه اوره	اویامه بخره کوره
--------------------	------------------

او یا خله لمر به وای	ده رحمت په او بو وای
خویه ضو خور و زدی	خویه تابه خویه سوزدی
چه عاصی بکس نکور و	ده دوزخ بخرنک اوز و
یا غیرت کوی پر یکیزی	چه کبې په پورته کیزی
کده پونشو کا لولا روی	ده دوزخ به پرده یاروی
پناه غواره ای امینه	چه دوزخه پشان هوکینه

آیه ان الله یومر بالاعراف انکونوا

خوک په پینو که لغه اوره	که په پینو چو قی کوره
ناقراره چه به سوځی	داده سر ماغزه به خوځی
هم ناری هم به خروش که	ده کتوی پشان بچوش که
حال به خوی بنجات غواره	چیه د وېشي بشرواره
چه بخرخ پد و زخیان وی	بل لمر هم ساران وی
پیچ تاب به خینی کیزی	چه پتن ده دوی خر خیزی
و هی او یازره دنبا له	ده لمر بیا ای لا له

ده هر دمه زهر یاد بزی	او بار طله حساب بزی
هم به طول دی دما و انو	به دغه شماره یار انو
ده کافر صورت بلوی که	چه ماردان لهر بری توی که
هر یو غابش به ده ده وینه	ده لوی غریب شیر مؤ مینه

حدیث شریف از حضرت زین العابدین علیه السلام

بل به وزی تری شور و	یا خوراک بیه ز قوم و
ویر بد شکله بد گواره	چه منت به ده لناره

حدیث شریف از حضرت زین العابدین علیه السلام

پری به گرمی او به خزینه	چه کول می بیه ری بینه
چه سینه به که کبابه	دوی به نشی پیرابه

حدیث شریف از حضرت زین العابدین علیه السلام

حدیث شریف از حضرت زین العابدین علیه السلام

بل ده دوی پغاره گوره	ز تخیر و ن وی له اوره
هم به پنبویه دلبره	زولنی وی له سقره

حدیث شریف از حضرت زین العابدین علیه السلام

وفا علی بن ابی طالب
بالمصطفی

در بیان صفات و احوال و عیال

که کافر وائی همی توبه ده	دایه خای ده ترا بده
چیه پوست پاره پاره شی	بیاتازه به دوباره شی
چه عذاب ده ده دایم وی	ده رب قهرری قائم وی
شبدل چیه حساب دگ	او یازره پکاب دی
به تفسیر کن به و گوره	بکاوردی نشی و روره

در بیان احوال و عیال و احوال و عیال

که مؤمن وی نگاه کاره	بد عمله بد کرداره
ده عمل جزا به موی می	په اخر به خلاصی موی می
پری به توی اب حیوان که	و جنت ته چه سامان که
حاصل دادی لدا باب به	دیر به خه وایم احباب به
خواری دیر و ده بی شان به	پد و زخ کن بی پایانه
خلاصیده خینی محال دی	په کر مد و ذوالجلال دی
پدیر زهد تقوی دی	په افسوس پیرا دی

چه دوزخ مویسان کر
 چه رفتن کره ته دوزخه
 بیا احوال راته عیان کر
 جبرائیل را غی ته خدایه
 بد وطن بد اقلیم دی
 چه خبر پد مقام وی
 خان به وسایق لاچاره
 بل به ذکر ده الله که
 بیا جبریل و ته فرمان شه
 چه نظر و کره و لارته
 چه رفتن یه پردا لار کر
 یا نصیب که خوک امان شه
 پور لزیب لزیبته
 رب روی ده پاک نبی ده
 کری نکا مغرب له او

و جبریل ته فرمان کر
 هم ته گرمه هم ته یخه
 ده دوزخ صفت بیان کر
 عرضیه دا کر دل آرایه
 دیریکه خوف می دیریه بی
 پد ژاپ صبح شام وی
 ده دوزخ لخته ناره
 نه عصیان نبه تباہ کر
 پرده امر ده رحمان شه
 ده رفتن و کار و بار ته
 دایه عرض پر پاک ستار کر
 چه پر بله لار روان شه
 هوا و له شهوت
 شیر محمد یو خار عاصی ده
 پخیل فضل کر مگوره

در بیان احوال و اسرار و اسرار و اسرار

در بیان احوال و اسرار و اسرار و اسرار

هم دیدار به رب بکاره که	مؤمنان به ننداره که
چیه سترگی پری لکیزی	لکه کل پتازه کیزی
نبه خای نبه مکان وی	نه جهت نبه زمان وی
چدر ب دلت ده یا هورته	یارب کینا ته دی یا پورته
یا پشه دی یا صباح دی	پا پیشین دی یا رواخ دی
یودیدار به ده هر چاوی	که غافل وی که پار ساوی
چیه خای وی بخت کین	به اکرام به عزت کین
زیات جزاده خیل همت	همت پوری قیمت دی
بعض داوانی ای لاله	رب خبرلدی احواله
ده مردانو به دیدار وی	به هفت کین به یو واروی
وزنان ته چه حاضر وی	داپور ش کین ده اختر وی
پدیدار کین ده پیر یانو	اختلاف دی ای یارانو

در بیان احوال و اسرار و اسرار و اسرار

وَلَا تَدْرِي لِمَ تَدْعُوهُم بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
وَلَا تَدْرِي لِمَ تَدْعُوهُم بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

ده دیدار چه تماشاوی	جستونه به ترشاوی
کیه حویری که غلمان وی	جودا بته نمایان وی
که دیبا کیه اتلس وی	په نظر بلکه خس وی
کیوشاک کیه خوراک وی	پنظر لک خاشاک وی
ده عرصات پر میدانونه	چه رب کاندی حسابونه
وهر جات به عیان وی	که کافر که مسلمان وی

وَلَا تَدْرِي لِمَ تَدْعُوهُم بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

چه کفاریه نگران وشی	په صفت ده قهرمان وشی
مسلمان چه ورتیه گوی	پری بر حرم ده خدای ووی

وَلَا تَدْرِي لِمَ تَدْعُوهُم بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

چه آدم الله پیدا کر	ده تکلیف کاریه بنا کر
نویریه مسیح ده ده شا کر	پنچیل ید سره الله کر
کل اولادیه نمایان شوه	ده سور کو میز نشان شوه

نور و پی و نور و پی

مؤمنان په نوراني وه
 انبيا پکښ تابان شو ه
 الست بر تکر الله و یه
 ایاستا سور رب زه نیم
 د و به وای خموزه خدای
 همه واپه یه اقرار کړ ه
 ده مغوعدن رقا صردی

کافران په ظلماني وه
 چه پدوي کښ نمایان شو ه
 یحوب کښ په بلی وای
 چه رب نیم نور بجه یم
 هم قادر هم در همنای
 په خدای چه کړ کار کړ ه
 په ایمان کښ چه خا سړی

بسم الله الرحمن الرحیم

چه تنهاد روح ایمان دی
 پدغه ایمان په کوره
 خکه خلاص ده لرد ته

نه جسد نه ننان وی
 دی مسلم نوي ای وکړه
 شه خبر لر وایته

بسم الله الرحمن الرحیم

هم نظر لره اثر دی
 خي سړي تر قبر ستانه

پحدیث کدی باوردی
 ده نظر لره پستانه

بسم الله الرحمن الرحیم

کھڑویہ شی مرغوب ویکہ نظر دیا محبوب ویکہ

چه بخو له يه د ايات وي | لنظره يه بخات وي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تصحيح جبرائيل بن الحليم

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِالْحَمْدِ رَبِّكَ وَكَوْنُ

المجلد ١٠٠

ہم سحر کیں تاثیر دے | چہ فرمان دہ پال قدیر دے

که نگاه لری د لبره خالی تدي له اشره

په کبير لېش په حساب دي | روايت چه دوکړا دي

المجلد الثاني

ده ليدونري ساحري وي ليجر کين ماشري

دوی چد سحر پر رسول کریم ﷺ پاک رسول الله مافول کر

پری جبریل نازل سبحان لہ
و احوال یہ و در بیان لہ

چه یو چاه لتایه نان دی | چه زامدیه زه زوان دی

پکښ ٿي ده کان پرو ته
چه داغو ته ده شو خايه
هر ايت چه تمامي بري
چه رسول حاضر و تر کر
و دوتريه ولسن خايه
چه تمام شوه سور تونه

هغه راوده و خيل و ته
قل اعوذ پري و و وايه
يو غو ته به خلاص بري
په فرمان يه و اکبر کر
غو ته کر يه دل ارايه
ده ده و سرک شوه ز جمتونه

وَقَالَ الَّذِي لَعَنَ مِنْ أَهْلِ الْيَهُودِ

بل انکار مکره اميره
چه قضا نوي بلا وي

ده دعا و تاشيره
کا هي دفع يدعا وي

وَقَالَ الَّذِي لَعَنَ مِنْ أَهْلِ الْيَهُودِ

الْقِسْمَةُ

هم و مره و ته رسي بري
تلاوت وي که خيرات وي
يا تر شا صالح فرزند وي

چه دعا و رسي کيزي
اعذاب به يه بخات وي
لثوابه بجزه مند وي

وَقَالَ الَّذِي لَعَنَ مِنْ أَهْلِ الْيَهُودِ

تعليمي

فی القمر

بَدْعُونَكَ مَقْعِدِ الْوَحْيِ وَالْأَمْرُ بِالْإِسْلَامِ

هدیره چه پرلو کاروی	ده عالم یکس رفتاروی
یا طالب یکس تیریزی	عذابونه رفعه کیزی
ته خلوت و رخت و رخ لاله	رب دی تانکه ملا له

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْعَالَمَ الْمَسْمُومَ إِذَا لَمْ يَزَلْ عَلَى قَرْبَةٍ
 مِنْ اللَّهِ تَزِيدُ الْعَالَمَ عَنِ تَقْدِيرِ كُلِّ شَيْءٍ مَا تَزِيدُ
 الْأَعْيُنُ بِمَسَالِقِ الْفَرْجِ بِمَنْدَ الْإِسْلَامِ وَالْأَمْرِ
 بِالْإِسْلَامِ وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ

بَلَدٌ

چه بهتر دی لا سانه	له نبیا نو پراته جانده
ابو بکر ده دین منسروه	چه اسلام بری منسروه
پر رسول باندي عاشقوه	دی مینه کن صادقوه
خکه پاک رسول ای و زووه	وه پرده مین هر کوره

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْفَضْلَ الْأَكْبَرَ بِالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ
 وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ
 وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ وَالْأَمْرِ بِالْإِسْلَامِ

خَلِيلُ الْأَنْصَارِ كُنْتُ وَأَنَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ رَحِمَكَ اللَّهُ

فَلَوْ سَقَيْتُ نَارًا لَكُنْتُ بِهَا وَلَوْ سَقَيْتُ نَارًا لَكُنْتُ بِهَا

يار غارده پاك رسول وه پت بغار كين ناست ميانك

لكفار چه وه تلمني په فرمان ده رب و تلي

بِهَذَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

په اسلام كين چه سابق وه په امزول يو كين فايق وه

مشرق چه په اسلام شه عبدالله په عزيز نام شه

هم لقب ده ده صديق شه پمعراج چيه نصديق شه

عبدالكعبه په نامه كوڅ خوجاميل و دشما و زوره

دي سپرده قحافه وه چه عثمان ده ده محضه وه

بِهَذَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

بيا پسي حضرت عمر دي خه په تور كين به تودي

ده خوي ده ده انيسه مبرهن لري حديثه

فِي حَدِيثِ عُمَرَ رَأَى الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

بِهَذَا الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ الْكَلْبُ

وہ اسلام غریب پنهانہ	شہ پتیغ دہ دہ عیانہ
دہ باطل دہ حق فاروق	دہ اسلام صبح صادق
فاروق خکہ دہ نامشہ	چہ مشہور بخاص علمشہ
ہمیشہ وعدل داد وہ	دہ ہر چارہ یون پناد وہ
شوہ د کفر خونہ و رانہ	دہ عمر لنبہ دورانہ
دیر عالمیہ رعیت کر	ورک یہ کفر ضلالت کر
ز رشتہ بنہرہ ای یارہ	دہ وارہ و کنبہ یکبارہ
شیر ہم نور پردا بالا وہ	فتحہ کریم پاک مولیٰ وہ
ہم خاور زوزہ احبابہ	بت خانی شولی خرابہ
پدوران دہ عمر گورہ	مسجد و نہ شوہ ای وزور
چہ زریونسو منبر و نہ	دترہ ولی بکین و ونہ

بیاپی بہتر عثمان بی

بیاپی بہتر عثمان بی	چہ پدر دہ دہ عفان دی
وہ عظمت دہ دہ دلبرہ	میرہن لدا خبرہ
دی جامعہ دہ قران وہ	دہ حیا د سنخا کان وہ

کبه چالده جفا کرد	پعوض کنس به وفا کرد
ده لبنا کچه خرچ سامان	همه واره پر عثمان وه
کبه دیر مال دولت وه	ده ده نوه ده حضرت وه
ذی النورین به لقب وه	چه رسول ته مقرب وه
سبب د او چه مشهور وه	رقیه ده بنی لورد وه
بحر مکنس ده عثمان وه	ده ده خونه پتایان وه
چه خزان کلی بهار شه	ده مرگوتی پنا تار شه
ام کا شومیه ور که لاله	بیاعثمان شه پری خوشکله

در بیان بعضی از احوال حضرت علی

بیایسی حضرت علی وه	چه دی دیر متعالی وه
فی حکایت انت بحیثی اللسان والبره	
پهلوان ده محمد وه	چه خطاب ده داسد وه
که بکران مهم موجود	دی بتیر تر خیل وجود
دا حدیث دی خود جلی	لا فتی الا علم
هم ده دا حدیث اظهار	لا کیف الا ذو النقاد

ده رسول ده باغ جانانه	هغه گل چه وه تابانه
پر تبه کن چه عالی وه	پد ستار کن ده علی وه
کپوه میزی داید او وه	پنامه فاطمه داو وه
محبان ده دی ای ورو	چه داخله صده لوره
پنایست کن بو العجب وه	په ظهرا چه مقلب وه
تل خوشحالده وه خندانه	ده ظهرا خیرت تابانه
چه وارده منی سنیان دی	خلو واره چارایمان دی
بد مذهب به بد ملت دی	چه انکار که بد خصلت دی
یابه بد وائی خوش خویده	چه انکار کوی لدویه
له اسلامه ید واته دی	دابه کفر کنی واته دی

فَلْيَتَّقِ اللَّهَ الَّذِي تَسْتَعِينُونَ
رَحْمَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا وَلِئَلَّامُ الْكَافِرِينَ
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ

داهم زده مکره دلنواز	رب دی تاکه سرفراز
چه نزول یه اخرین دی	الیوم اکملت لکم دین دی

نیمه

پاك رسول په اند وگيښه
 خود خا عمر تمام شه
 ده مولي په وصال خوښ شه
 چه امت به مي شي پاره
 نفس شيطان ده دوي دشمن
 خا امت بکه گمراهه
 چه اندوه يه بي هه پايان شه
 اصحاب واره وه همرازه
 چه خفته وه هم پریشانه
 پاك رسول پتن بيمار شه
 چه ثواب ده شهادت دي
 يوه روشي سخت ازار وه
 عزرائيل چه شتابي وه
 دري دلي پدربار کښ
 ورسول نه چا بيان کړ

چه يد اتصديق يقين شه
 چه کامل واره اسلام شه
 زړه پدا ده ده ناخوښ شه
 تکه نلري وچاته
 چه داخل ده دوي پتن دي
 کرم وکړه يک الله
 ده مسجد پر لور روان شه
 زرخيز شه لدارا زه
 چه دا زويه بي درمانه
 چه ده زهر زوي ازار شه
 حديث روايت دي
 ده وصيت پکار بار وه
 پصورت ده اعرابي وه
 ده رخصت په انتظار کښ
 دا احوال يه وړ عيان کړ

خوڪ راغلي له صحراڊي
پاڪ رسول ويل عزرائيل ڪي
اهل بيت ده نبي لاله
دريه آه او فغان ڪر
فاطمه شوه بي آرامه
چه فراق به ده پدر ڪر
لرسوله مي سالتون دي
ڪشي مرڪه خاور بني وائي
چه فارغ شه لوصيته
اعرابي نوه پدر ڪنن
لرسول به صحبت وه
حڪم ڇه ده راته واپه
پاڪ رسول ويل مهلت ڪي
چه جبريل راشي تمانه
يم هر ڪوره غم ڪساره

ده ديدن به ممني دي
چه فرمان ده سرب جليل ڪي
شوه پدا گفتار ملا له
چه فراق به ده جانان ڪر
تر حد تيره دل آرامه
پژرايد گريبان تر ڪر
رب حڪم حڪم خون دي
چه مي روغ پريشي دي وائي
هم لپنده نصيحت ه
پداريد اگدر ڪنن
نيه شكل نه صورت وه
اي رسول رهنما به
دريه تلوار مڪره فرصت ڪي
خما عرض ده دري شانه
دامت لڪار و باره

بیا جبریل چه اعدت کر
هیخ اندوه مکره رسوله
پاک الله چه مهر یار شه
عزرائیل چه مرخص کر
پدا شرط چه خه سختی
همکی تیره پر ما کره
کهر خویه دیر زحمتی
دویه کوم طاقت لرینه
زه در جارشتم زیر مه خواره
ده دنیا رونق چه ماست شه
اصحاب پاته شوه حیرانه
یو فراق ده پاک سرو و
هم یه دمه دمه پدم و
بل غم جن ده دین پکار و
چه ده شرع نمر غروب شه

پر رسول په بشارت کر
ستا خاطر مشه ملوله
چه ده دویه پیمان شه
چه واک داریه بتفسر کر
چه خماده امتی دی
عاجزان واره رها کره
نما قبول پخیل صوتی
چه پدا سختی کالینه
ده مولی پردر زوی داره
هغه پاک نبی وفات شه
دیر غم جن وده هم گز یانه
چه ده دوی نور البصر و
بی لده یه دیر ماست و
ظا هر دوع باطن بهیار و
په تیاره کبش عالم دوب شه

هم ده دین بد سر عد مر شه	پرو جهان باندي ظالم شه
عمارت ده دین بر باد شه	بی ستونه بی بنیاد شه
قیل قال یکس پید شه	مصلحت قرار پردا شه
که خلاف حموز میان شه	کل کارونه بد ویران شه
دنیا بی وی کدینی وی	که هموز کبر دوی وی

حالات

خلیفه ده ده صدیق شه	پصراح په تحقیق شه
خلافت یه وه شیر کاله	بیا وفات شه شما لاله
لهغه مرضه ورو ووه	چیه سکا روی بولی کوه
چه رحلت یه لدینا کریم	ده دنیا کونیه تر شا کریم
خلیفه ده ده عمر شه	په صلاح چه مقرر شه
بیا لس کاله خلافت وه	لنا بودی یه رحلت وه
یوغلامچه لولوه وه	دی مری ده مغیره وه
ده هغه پتبع مقتول شه	والله ته دی موصول شه
خلیفه ده ده عثمان شه	ده علی هم دافرمان شه

خلافت یه دولس کاله
چه مقتول هغه خوشه
فسیکف کهم الله
بیا علی چه بهترین وه
پد وه کاله خلافت وه
عبدالرحمن بن ملجم وه
قاتلان کمقوکان دی
دوی غلط په اجتهاد کبش
وه واره ته لاس پر سر کړه
دادیرش کاله خلافت دی
لغه پسه امیران وه
چه ده عدل دعوه کړینه

بیاشهید شه خمالا له
د ایت پوینورنک وه
قدرت کوره ده الله
خلافت ده ده تعین وه
والله تیه وصلت وه
چه قاتل ده پالک صنم وه
چه ده پالک رسول یاران دی
کل مصاب پد اجهاد کبش
بدگمان لږه بدر کړه
چه انصاف عدالت دی
عدل نشته ظالمان وه
داروانده مؤمنه

وَالْحَاجُّونَ إِلَى الْوَلَدِ بِعَدْرِ بْنِ الْحَسَنِ وَالْحَسَنِ
بَعْدَ مَا سَلَكُوا عَصْرَهُمْ لَوْ الْعَصْرُ الْبَطْنُ فِي

بِخَيْرٍ مِنْ بَعْضِهِمْ بِبَعْضٍ مِنْ بَعْضِهِمْ

عشرو و مبشر دِري	بیا بهتر چه ده بشر دِري
بل عثمان دِري بل حیدر دِري	ابو بکر بل عمر دِري
بل سعید بل عبید دِري	بل زبیر دِري بل طلحة دِري
شه خبر لدا بیات	بل سعد لعبد الرحمن
پردوی لووشی بی شکه	چه گواهی ده جنت کلکه

فی الحزین ابوبکر فی الجنة وعمر فی الجنة
 عثمان فی الجنة وعبد الرحمن فی الجنة
 سعید فی الجنة وعبید فی الجنة
 زبیر فی الجنة وطلحة فی الجنة
 سعد فی الجنة وعبد الرحمن فی الجنة
 وکعبه فی الجنة وکعبه فی الجنة
 وکعبه فی الجنة وکعبه فی الجنة
 وکعبه فی الجنة وکعبه فی الجنة

یا اصحابا چه ده رضوان دِري	بیاده بدر چه غازیان دِري
چه پدین کنز دِري	ده اصحاب بوی بهتر بن دِري
محدث کنز چه بیان دِري	دوی بی شکه خیان دِري

بِأَحْسَنِ مَا نَظَرْتُ قَدْ أَطَاعَهُ اللَّهُ عَالِ حَسْبِيَ الْبَدْرُ الْفَتْرُ
 الْحَمْدُ مَا نَسِيتُ فَقَدْ خَدَعْتُ الْأَكْمَرُ الْفَتْرُ
 بِدَحْلِ الْكَادِ زَجَلًا شَيْدُ بَدْرِ الْبَدْرُ الْفَتْرُ
 الْكَادِ وَحَدُّ بَارِجٍ عَمَّتِ الْبَحْرُ الْفَتْرُ

هم حرمچه دني دي	خيني وائي جنتي دي
لحسينه له حسنه	فاطمه دي اي گلشنه
خيني دا وائي اي لاله	رب عالم ده دوي لحاله

بِأَحْسَنِ مَا نَظَرْتُ قَدْ أَطَاعَهُ اللَّهُ عَالِ حَسْبِيَ الْبَدْرُ الْفَتْرُ

ماسوي چه دري لدويده	د جنت گواهي خوشخويه
پرهچا مله گاه دي	دو بر عصيان دويده تباي دي
که هر خويه عمل دويروي	تر حساب تر شماره تيزوي

بِأَحْسَنِ مَا نَظَرْتُ قَدْ أَطَاعَهُ اللَّهُ عَالِ حَسْبِيَ الْبَدْرُ الْفَتْرُ

ده دوزخ گواهي هم دله	پرهچا مله هتخ گاه
که فرمان که مسلمان دي	چه گاه يه بي پايان وي
هر کافر لره امكان دي	ده اسلام دايان دي

بسته

کافر

ده مسلم که کاه دیز وی	کیره یه تر حدیث وی
گوندی رب یه مغفرت کی	یه نصیب به سعادت کی
که یه کفر کین مردار شی	چه احوال ده ده اظهاری
ده دوزخ گواهی کته لی	کاه نشسته کیه ولی

وَاللَّهِ أَجْرُ مَنْ قَالَ كُفَّارًا

بیاسی چه بهترین دی	ده حضرت خکری پری
همی واره انصار وه	چه مُذت ده دوی ظنه

وَالْحَدِيثُ لَا عَيْشَ إِلَّا عَيْشُ الْآخِرَةِ وَالْأَخْبَرُ
لِللَّهِ أَجْرُ مَنْ أَصَابَهُ وَهَيْبَتُهُ كَرَامَاتُهُ نَصْرُهُ نَعْمَ

وَاللَّهِ أَجْرُ مَنْ أَكْرَمَهُ وَهَيْبَتُهُ كَرَامَاتُهُ نَصْرُهُ نَعْمَ
وَاللَّهِ أَجْرُ مَنْ أَكْرَمَهُ وَهَيْبَتُهُ كَرَامَاتُهُ نَصْرُهُ نَعْمَ

پی هم واره اصحاب دی	چه ده پاك بنی احباب دی
چه دوی کری خدمتونه	رنکارنك مشقتونه
پهیت دین رویشان کر	کوته ده کفریه ویران کر
کمریش چه هدایت دی	ده اصحاب برکت دی

بخش

نقش

واری ستوری ده همدادی چه اصحاب ده مصطفی دی

لی الحقیقه بحکمات الخیر انهم اقتدوا بالسنه

الطهره بافضل القادری و فی الفصل الف

الکبری فی المصنفان فی الفصل الف

چه پنخو کبش ده غوره بی بی عایشه ده بهره وره

پنجین چین خو یونه ده تمام عالم ترنجونه

چه هنر ده دی فایق وه رسول شکه پری عاشق وه

علم عقل به کامیل وه شکد پیر ورته مائیل وه

بعض داوائی دلبره فاطمه کنز بهتر وه

چه ده پال رسول فرزند دی نورده ستر گوان جمند دی

تذکره خدیجه الکبری

بیای پی بهتره کوره خدیجه کنز ای و سرور

پر حضرت وه پیره گران پنسب به وه خیل واث

که قاسم که فاطمه وه که طاهر که زینب وه

کل اولاد ده خدیجی دی امر کاشوم ته رقتی دی

ابراهيم دي ساريه دي

ده سريتي قبطيه دي

ده واره و مرك و ريني وه

چه لاپاك رسول شوندي

ظهر اشپز مياشتي آخره

كوهيزي اي ماهره

فَرَحُونَ مَعَهُ فِي الْجَنَّةِ وَالْجَنَّةِ الْمَوْجِدَةُ

بياخوبي چيه منظوري

مرميه ده عمران لوردي

أَيُّهَا الْعَالَمُونَ إِنَّكُمْ كُنْتُمْ فِي الْغَيِّ

چه فرعون يه شوهر وه

كه خواشد كافرو وه

ده موسي دين قبول كر

والله تيه وصول كر

بند پر بند يه خما دله

به ميخون وه كند له

دافرعون پعذاب كر

بيا په اور كنن به بيا ب كر

خران پانزيه ده چنيل شو

سراسره چه غل نيل شوه

بيايه وليد بي حجاب به

جنتونه اي مهتاب به

په نصيب يه شهادت

والله تيه وصلت شه

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

فَرَحُونَ مَعَهُ فِي الْجَنَّةِ وَالْجَنَّةِ الْمَوْجِدَةُ

له صلاح بهره ده

بیا ایستاده کنده به ده

فصل در بیان احوال و عادات اهل بیت

یا حرم ده پاك سر و زدي پخوبی چه بهر و زدي

فصل در بیان احوال و عادات اهل بیت

لكه مورچه و ده حرامه و خپل زوي ته دل آرامه

و ده نكاح ده دوي دلبره پرامت حرام يكسره

هر چه بخت ده دوي سیداره پاك رسول به خريداره

پنجره كنش به داخل و به و خدمت تبه واصل و

وانه خورلس دي دلبره روايت دي لسير ره

به نكاح كنش جمع نه وي تر نه زياتي روانه وي

چه خاصه ده پاك سر و زدي ده امت به سه بار و به

هم سريتي به عاشق و وي به داخلي به پكور و وي

فصل در بیان احوال و عادات اهل بیت

بول اصحاب چه ده سزود صلاح بهر و زدي

ز به بند كره لكفتاره چه نابوده وي اي ياره

از ازار ده سنجان ديه پحديث كنش چه بيان ديه

لی خود بی اگر تو بخوابی فالش میماند که
الله بخوابی من جهم بحکم و من انقضی
لیتقوی فیمن انهم یفقداننا فی من الایه
و فی من انهم یفقداننا فی من الایه
و فی من انهم یفقداننا فی من الایه

پر معاوی باند دلبره	بد گمان مکره لیره
چه مخلص ده پاک سرور	به تقوی کنز هم اشهره
خلافت چه ده علی و	معاویه مدعی و
سبب دای ای مهتابه	روایت دی لکتابه
قاتلان چه ده عثمان و	ده علی متابعان و
معاویه به مقرب و	چه قریب به پند و
ده دخیل قصاص طلب کر	چیه داشور شغب کر
له علی شه روی گردانه	جنت جدل شه لدامیه
معاویه ویل تلوار دی	ده قصاص پر کار بار دی
ده علی پتزد دلبره	بیات اخیر دی بکین غوره

از یهم

الیزید

یرتله

قاتلان ده یقوت کین	په هیبت پشوکت کین
کده دئی قول صحت وی	چه دعوی پر خلافت وی
هم عمل پراجهاد دی	ینه بغض نه عناد دی

یَزِید دِیْرِیْدُ وَاخْتَلَفَ فِي الْعَمَلِ
بِحُجَّتِ الْوَلَدِ الْقَصِيرِ

یزید دیریدوه بی شانه	مدینه یه کره ویرانه
هم حسین یه مقتول کر	والله تیه وصول کر
بدیزید بدیه لسنکروه	ظالم فسق یه هنز و
بی ستری یه کره بنیاده	رب دری دئی که نابنیاده
پکین تیرسو مستوری ویک	چه همه وار به کری ویک
ده دری ستریه کر مات	همکی شوی ثیبات
ده حره مستوری یاره	وکوفه ته شوی فراره
هم اوسو عالمان وه	چه پتیغ مره مظلومان وه
قبایح یه بی پایانه	صواعق کوره جانانه
یا نظر پر تکمله کره	ده زپ لری د اشبه کره

چه گفت

چه گفتن ده ده لعنتی	اختلاف ده روایت ده
بعض داوایی ای لاله	رب دی تانکه مار لاله
بعض الم کین چه فساد که	شور شر پکین بنیاد که
پیوه لحظه لعین وی	چه مقامیه اتشین وی

فی الایة فی عیون اولیة ان تصدوا له
 و فی القلوب و ارجامهم و انکلت المکین
 لعنه الله

خصوصاً کخوک جانانه	مدینه کاندی ویرانه
یا تش خوف او هولرینه	چه پردوی به تیر وینه

فی الحدیث من اخلاف اهل المدینه ظلماء
 استغالی و علیهم لعنة و انک من اجمعین

بعض داوایی ای و زو	یزید بنوه راضی گوره
لبنگن چه بقدی وه	چیه کریه ناسزا وه
دولس کسه امرا وه	په لبنکر کین کبرا وه
ده حسین پتاوان کین	یزید مرده کوه پیدان کین

ظلم

ده لیتر
 نه و فیل و غیره

چه بنایه دافصا ص کر
لعت منع پکاب دی

لثمت یه خان خلاص کر
په ویل کبش یه عذاب ی

لیسو

مغه قول چه اصح دی

که یزید پداراضی وای

صد لعنت شه پرده باند

کنه امر نه راضی ویه

خویه کفر تعین نوی

تر هغه به لعین نوی

ولا یوا ان رسول حسن

ده رسول چه مور بار پدی

ده ابراهیم پدین همد مه

یا زمان چه ده فطرت وه

خالی نوی لعرفانه

یا اعجاز ده پالک سروز

مسلمانان ایمان دازدی

دوی باقی ته آخر دمه

نه تکلیف نه شریعت وه

پخپل عقل نمایانه

چه شروند ونیه مکنز وه

دوی

پر پوره اٹکس کالہ	عبدانہ وفات شہ لالہ
چہ وشل تہ قربت کر	بیامنی پی رحلت کر
پاک رسول شہ یتیم پاتہ	ابوطالب وہنیو و خاتہ
چہ مبعوث ہمد صلیہ	پر عرب پر عجم شہ
دہ دعادہ دوی پہ باب کر	پاک اللہ چہ مستجاب کر
دوارہ پاخیدہ لقب برہ	مسلمانان شہ دین بدہ
کجاوردی ثنی و دورہ	عبدالحق فتوحات گورد
د رسول دین یہ قبول کر	بیادرب تہ وصول کر
بل تفسیر ابن عباس دی	چہ پردیر بانندی پاس دی
یا تفسیر غریب دی	چہ بیان یہ عجائب دی
تہ د آیت کش جانا نہ	تفسیر ونہ کرہ عیانہ

فیہ آیت و قرآن و حدیث و تفسیر و کلام و فروع و مسائل

کھوک دانکہ اشکال کہ	چہ دی تا خاطر ملال کہ
مرہ کفار شہ دل آرامہ	سود یہ کومر لد السلامہ
دا اسلام یہ ضروری د	نچہ عیب اختیار دی د

میرتہ دامنکہ جواب کرہ دغہ او مریدہ مریدہ اب کرہ

اول مرگ چه و ده دویه

بر اجل نوه خوش خویه

لکه غریچه وفات شه

پوسط کین ده حیات شه

بیا مغچه دورفتار کره

پدار مره شوه بیار وندی شوه

چه خرقیل وه خمالاله

ربدی تانکه ملا له

چم ده کفر له مقاله

خوک پر هیزنکه ای لاله

لکه فقه اکبر گوره

دا اول مرگ دی ای و زوره

هم اندقاد سر پر دادیه

پنهان ندی هویدا یه

چه نیک بخت سری بد بخت

یاد بخت سری نیک بخت

لکه بخت چه دیچا بدشی **سیدان فوی یا مردشی**

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

کهرخو سري زاهدوي **دیر پار ساودیر عابدوي**

دي ولي وي با کمال شي **چه دوستدار ده ذوالجلال شي**

دي به خلاص نشي اي وندون **ده بندگی سختی اورده**

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

که گناه ده سري دیر شي **کبیره یه ترحد تیر شي**

چه خماروي یا زانی وي **هم بی نماز ده هم خوفی وي**

دي کافرندي مؤمنه **خو حالال یه نشمیرینه**

په حالال کنزل همده **دی کافرشی دمرترده**

که صغیروي که کبیرو **دی وکفرو ته خیر وپه**

هرچه سپک بی گنهی لاله **دی کافر گنه دمر حاله**

کهرخو صغیر گناه وي **چه بونک وی بابو گناه وی**

وَلَا تَكُن مِّنَ الْكَافِرِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بل هم دازده کړه طالبه	چه توحيد وائي پرتبه
دي اقرار پر سالت وي	لقرانه په صحبت وي
وبيله ته د سري کله	دي کافر مه بوله کله
خوبه کفر تعين نشي	په دليل په يقين نشي
پدغه ويل به جافه	ستاوانه شي له ايمان

وَالْحَقُّ مَعَنَا إِنَّا كُنَّا نُفَكِّرُ

فَإِنْ جَعَلْتُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ لَّهِ تَكُونُوا كَالْعَصَا

عَلَىٰ أَعْيُنِكُمْ رَوَابِدٌ لَّا تُلَاقِي عَيْنًا وَلَا تُسَمَّىٰ

بل حديث دي که ايتي	چه ظاهر به دلالت دي
تري مراد هغه معني دي	په تفسير چه هويدايي
چه معني به ده لغت دي	نچه رمز اشارت دي
همرچه دا وائي دلبره	چه معني ده دوي لسه
چاته نده د معلومه	بي امامه هم معصومه

واره ز مزار شارت دي	ده دوي داکمان غلط دي
داملحد بولي اي لا له	رب دي نانکه ملا له

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدانا لهذا وَكُنَّا لَهُ مِنَ الْغَافِلِينَ
جان غلط دي

علم غيب ده ستار دي	چه واقف ده پت اشراق دي
که ملک دي که نبتان دي	دوي په غيبه ناپتون دي
مکروب فضل پري وکده	پالهامريه خاطر نيه که

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدانا لهذا وَكُنَّا لَهُ مِنَ الْغَافِلِينَ
جان غلط دي

چه اميد نکه لرجه	دي کافر گنه بي رحمه
کهر خو که کاهوونه	کاهوونه لکه غروونه

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدانا لهذا وَكُنَّا لَهُ مِنَ الْغَافِلِينَ
جان غلط دي

که ديچا حسنات ديروي	پکثرت ده طاعت سيروي
ده مغروره طاعت شي	لعذاب به غفلت شي
داهم کفر دي جانانه	پناه غوار به لرحمانه

فِي الْإِيمَانِ وَالْكَفَرِ فِي الْحَقِّ وَالْكَافِرِ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ

وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ

وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ

چه لغیب وائی گوره	که گاهین منجمن و زوره
چه تصدیق و گاهین و رکه	به کلامیه خوک باور که
پناه غواره لرحمانه	داهم کفر دی جانان

وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ

و کذا ان شتر

کل احکامه لشریعت	داهم زده کرده نیک طینت
که ثواب وی که و بال و	که حرام وی که حلال و
که سنت که مستحب وی	کچه فرض که واجب وی
هغه خوک چه اهل الله وی	که فقیر وی که ماکوی
پرتبه کنای خوش خونی	ده واره و تعظیم بویه
پرسر بله شراره که	چه پدا کنس مسخه که
داهم کفر دی مؤمنه	یا چه سبک بیه گنیت

وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ وَالْحَقَّ

بیا ایمان بی پدوه و رنگه	داخو زده کړه ای خوشترنگه
هغه ایمان چه په اختیارو	پقیامت بی بکار و پ
چه ده مرک اثار عیان شي	خوک لویري مسلمان شي
یا طلوعه له مغربه	آفتاب وکاندي طالبه
دا ایمان په ضروري دي	ده ده پاته مخ توري دي
که کافر شي نیک خصلته	خالی نه دي لعبرته
فرق په دادي که پوهیزي	په اندک رموز گروهيزي
دامقام حق الیقین دي	حق باطل پکېن تعین دي
چه کافر نوي ایمان که	عذابونه نمایان که
واړه خوف اضطرار دي	په غیب اختیار دي
او مسلم چه کفر کاندې	دا شاهد د پرد باندې
چه ایمان په پیش زائل وه	دي وکفر ته بمائل وه
دي پري نوه پوهیدلي	له ایمان وه وستیلي

وګڼ نفیلي دي لکن مع الصدق

دوه هم نور قسمونه کوره	ده ایمان دي شخړوړو
------------------------	--------------------

یوایمان استدلای دی
پس هر چیز چه ید ایمان و
له آیته لحدیشه
بل ایمان تقلیدی دی
چه خبر نوی ای و زور
چه خه آروی له جهان
چه پرده کس به تصدیق و
تقلیدی ایمان ایمان دی
بکاوریه دزیره نوی
مسلمندی منافق دی
چه افضل تر لوای دی
به دلیل ید دی پوهان و
کیو هیزی ای رایسه
خه تقلید خه ید بنادی
لدلیلک شخه گوره
دی هغه وائی جانانه
به اخلاص به تحقیق و
چه سری پری مسلمان دی
تش به خوله گفتار ده دوی
ده عذاب عتاب لایق دی

البيان في بيان

حقیقت خدایه ایمان دی ده هر چاسره یکسان دی
کمزیات نه کیزی و زوره ده عالم زده جاهل کوره

وَالْحَدِيثُ الْإِيمَانُ وَالْمَجْلِبُ الْغَالِبُ وَالْقَائِدُ

245

په تصدیق کښ څماله	لنقصيله له احماله
تفاوت دي پيدا کيزي	څاي پرڅاي هویدا کيزي
لکه تصدیق چه ده صدیق	نر هر چا محکم حقیق وه

وَلَا يَقُومُ السَّامِعُ إِلَّا بِأَنْ يَشْرَحَ لَهَا

چه پدا کښ دلپسره	اختلاف کيزي اميره
ایمان مخلوق دي او که ند	ستاد زړه باور پنجه ديه
چه غير مخلوق وائي	شهادت په ایمان ستائي
چه کلام ده پال مولي دي	خلقته تیرا دي
چه مخلوق بولي دلبره	چه حادث دي سرلسره

وَلَا يَقُومُ السَّامِعُ إِلَّا بِأَنْ يَشْرَحَ لَهَا

وَلَا يَقُومُ السَّامِعُ إِلَّا بِأَنْ يَشْرَحَ لَهَا

چه قیامت نژ دي شي گوره	یومهدي برآشی و دوره
جبر ظلم به برباد کده	انصاف عدل به بنیاد کده
چه نسب په پدري دي	له حسنه سکري دي
آتم نسل ته حسین	چه رسيږي نور العین

چې مخلوق به بولي
و الله صدق به را قضا
دري کلام بولي و دهره
چې حادث به رسيږي

قدیم

بالنکله د حسن د یی	اختلاف یه مبرهن د یی
عزیز نام په محمد د یی	هم جمال یه تیز تر حد د یی
بنی المومنین لا یذمتکم الله ما من علیک العرب	
تعالی من المومنین لا یذمتکم الله ما من علیک العرب	
بنی المومنین لا یذمتکم الله ما من علیک العرب	
ده ده شکل شمایل د یی	و بنی ته چه مایل د یی
خوی خصلت بد ده کم و یی	له بنی به کله سم و یی
بنی المومنین لا یذمتکم الله ما من علیک العرب	
چه اسلام غریب شی لاله	کار ده شرع شی پامی لاله
ده مهدی هله ظهور و یی	پتازه ده شرع نور و یی
بنی المومنین لا یذمتکم الله ما من علیک العرب	
بنی المومنین لا یذمتکم الله ما من علیک العرب	
بیای پی د جان د یی جان ه	پناه غواره لسم جان ه
چه رسول کړی هجرت و	مدینې لره رحلت و
عبدالله محمود صدیق و	لبنی سره رفیق و

اسمعی
وقتی

په یوه خای چیه کذر شه	و قریه تیه نظر شه
چه دا مجمع الهوی و	ده دجال لعین ماوی و
په قریه کبس یوه یهود و	دی شهر پد او دود و
محضه نام ده ده سائل و	له اسلامه دی مائل و
و قطانه یه و عورت	سحر گره بد خصلت
چه دجال خینی پرواز کر	و قطانی سحر آغاز کر
پهغه ساعت گویان شه	هم صورت یه دیر کلان شه
خولعین کر له آغاز و	ده خدای د عوه همراز و
عبدالله محمود حاضر و	پراحوال ده ده ناظر و
پاک رسول یه پخیز کر	چیه حال پریز زور کر
صبح راغي ترد جاله	ده اسلام لقیل قاله
دجال بیاوینر شه بخوابه	دی ساکت و لا جوابه
اخر دی خینی روان شه	دجال پاته نگران شه
دجال راغي لشتابه	مدینی لره مهتابه
چه کوپونیمه ویران کره	عالمونه یه لرزان کره

په عالم کښ راوړل شوه

پاک نبي پري خبردار شه

رب فضل نمايان کړي

تخوچه وقت په دظهور پري

داد عاشوه مستجاب به

ده مرغه پخیر پران شه

پروت ده د پير به جزيره کښ

بياچه وقت په دظهور شه

دي بناړ په کو کار دغه

که موخه زاد سري اکر وي

مگر رب د پچا عصمت که

شب روز به سرگردانه

تخلو نيتو و سرخو گوره

اب خورده د وینه هير که

وه د جال ته بسجاده که

مدينه شو غوغا شوه

پدعايه انتظار شه

خدا امت پخپل امان کړي

له امته خمد وروي

يو ملک راغي مهتابه

د جال تير تر تبرستان شه

په زنجير به سلسله کښ

په عالم باندې ضرور شه

هر سري به خبر داز که

په آواز به خبر وي

لناري به بغفلت که

ود جال ته شي روانه

عالم بولي شي لورده لورده

داروز کار به په بل بير که

دا خپل دين به بي هوډ که

چه سواری هغه کافر که

مغفه خرجہ عالمزومینی

دود و پکی او یا میلہ

پہ جزیرہ کبش یہ مکان دی

چہ ایتامیلہ چمن دیے

لشکر و ترما بنا مه

بیامصباح تازه تابان وی

ته خلو یستور و رو شو کوره

منخریه دیر پیری دیری

دغه روخ بوي د وازه

مجلس حاضر به دی خیل خرکه

زلف یہ سورہی لکھوئی

روایت بی قال قیلہ

هغه ٿاڻي عجب و دان دي

ده دجال و خرچورخون

چمن تول کا ندری تمامہ

لکه پیغمه بنان وی

مستخر که عالم رود:

درد جال و زخ جندی

چه ده ده بوی شمرازه

في الحديثين المذكورين في الخبرين المذكورين

سورة التوبة

نور عالمچه مسخرکه

دولت کے بہ اسلام روی

چه پیشوایه دل آرامه

ولوفه نه به سفرکه

نویسہ قبول کفر خلافت و

ده دہ پاك نبي ہمارا

حرر و نوی

دودمانی

三

معالوميزي چه مهدي ديدي روایت چه لارني ديه

دوي به تير تر سر مال شي مقابل به دجال شي

محمد بواني لاله ود جال ته لامقاله

شه خبر ده خان لر شه يوپتر گوني کور چشمه

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

محمد بيبي دجال لاله لاله لاله لاله لاله لاله

بیابیت المقدسه	خان خبر کره بوالهوسه
داخو خایه په امان وی	لدجاله چه عیان وی
هر چه کف و رد که گوره	ده جمعی پسر و زوره
لدجاله به امان و بی	چه فرمان به دسبحان و

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

بیا عیسی به آسمان	ده دمشق ملک کنز جان
ظهور وی کوی ناگاه	نماز دیگر بوقت دلخواه
چه مهدی به امامت که	ده نماخته به اقامت که

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

در حدیثی از امام علی علیه السلام که فرمود:

ده مقلای یحضاوی	چه پلاس کنز ده عیسی وی
کسی دجال خینی فراز که	چه غینی پنی رفتار که
دی پزمنکه فرمان و که	چه صورت خف دوز که

مرفشته و
الدجال شتم
السلام

مهر و زین

ده جاليان به تار پتار که	خوک به مره خوک بفرار که
ده اسلام دين به قوي که	وسرک به کفر گمراهی که
خرافي به نمايان و يے	همه واره به عيان و يے
بيامه دي به خلافت که	عيسي شغل طاعت که
ده ده شرع اوس منسوخ دي	ده حضرت ده دين منسوخ دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

ده شمال پطرف و زوره	چه وتن ده ترکو کوره
ده و عظيم غزونه يادينه	جور فلک و ته رسيزي
پکين سدي نمايانه	ده ياجوج ماجوج لميانه
ده ده طول دي اوباميله	روايت بي قال قيله
دوسو گزه هم بلند دي	استحکام يه تير تراند دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

ده ده شرع اوس منسوخ دي

دوي بذات بني اده دي	له اولاده ده اده دي
---------------------	---------------------

۸۰۶
و اړه خو نشو زړه واره
بل به عمر هسي ډېروي
نږيه لوتې وي د لېره
تر هغو به مړك محال وي
كل به قد دي نامعقوله
خوك تر سل گزه كېر دي
بل ده دوي غوږونه وړوي
يو محاف بل به بستر كه
چه وفات حضرت عيسي شي
هغه قول چه شهېر دي
چه وقت ده را تلوراشي
هغه سارېدوي پاره كه
عالمونه به خراب كد
مگر خو خايه اي كاله
خاور كاله به فرشتن كه

په تمام امت بسياره
تر د وړان ده عقل تېروي
نږيه زوي وي بد هسره
اراده ده ذوالجلال وي
د بډي دوي كه زړملو
خوك يوه لوښت نصير دي
نهايت دي لوي هر كوره
خان لخوا به بهر وركه
نوير با جوج ما جوج بهر شي
اوه روڅ به تاخير دي
اراده ده پاك مولي شي
بدرنك شكل به ښكاره
كوه دشت به سېر اې كه
چه امان وه لد جاله
په عالم كېن به گردش كه

بدعا زین و روان پیش
بی قوت خسته لرم پیش

در بیان غم و اندوه

دوی بغشتی و لی لاله	وفلک ته یک ساله
چه رعیت به موز آسمان کرد	سلائیک به فرمان کرد
خون الود به راخی سارنه	تعجب دی ودا کارته
چه مغرور دغه کفارش	پی به قهر ده قهار شی
حواله به فرند که	چه به قهره آواره که
همه واره به بر باد که	بیابا به داحکم بر باد که
هم دوی و سرک کاندی بکشو	خلاص که ملک لبد به بویه

در بیان غم و اندوه

در بیان غم و اندوه

بیایدوی پی به گوره	دابر اشی ز دی رغونه
چه نامه به حساسه دگ	بدیه شکل سپاسه دنی
ده غو خکی لشیان به سیری	مخالف به نور بشر دی
هم ده او بن پخیر به غار	ای مؤمنه پناه غواره
هم ده او بن خیری و نرو	هم دیل غو بزونه گوره

ده دي لمر د مژه پرنگ دي	نور نمره د اهرم و ننگ دي
ده دابي وړكي جانان	دولس گزه نمايان
هغه گزچه ده ادموي	هسي ندي چه به كروي
بيا خر وچ ده دي مؤمينه	له فاخته واثينه
چيه ديري روح سفر شي	ده دابي به ثلث بدر شي
چه ټوله ووزي لغاره	وفلك ته رسي ياره

في اليوم خرج من دابة الارض تكلم الله بالانوار

فمنها نور الانوار

په اوږه روڅ به لا له	لجنبه تر شماله
لشرقه تر مغربه	د اگردش وکد طالبه
که کافروي بي ايمانه	پناه غواړه له سبي زده
پر تندي به نمايان شي	کاف بخاري دي چه غيان شي
کس لم وي دل آرامه	دوه ميمان سين له لامله
پر جبين ده مرقوموي	چه ايمان ده د معلوموي
يا پلاس ده دوي عصاوي	چه راغلي تر موسي وي

هم خاتمه سلیمان دی	لدایی تخنه عیان دی
پرتندی ده کافریاره	خاتمه پوری که یکباره
پکین د انخبه ظاهروی	چه مکتوب هذا کافری
چه مسلم نیک خصلت و	په عصایه اشارت و

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

فرسپوز می به لمغربه	راوخیزی ای طالبه
ده دوی شکل به نسکازین	نور به هم پکین تاویریه

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

دوی به راوی اجانانه	ده فلک ته نیمه میان نه
دوباره به روی گردان شی	عالمونه به ترسان شی
کافران به ده ویریزی	په اسلام به ده گروهی
مسلمانان به شی تا ئیبه	اعصیان نه ای طالبه

مهر و پیرین

کافران به وی ملوله	چه توبه به یه نابقوله
ده توبی دیر به بسته شی	ایمان کفر به بشکاره شی
ده عاصی توبه قبوله	دب دی تانکه ملوله

فَاللّٰهُ بِمُؤْمِنٰتِكُمْ اَعْلَمُ لَا تَشْعُرُوْنَ
اَمْ يَحِمْزِلُ زَيْدٌ عَنْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُوْنَ

خبر

چه داروخ شی تیره گوره	نمر به بیارتد و لارشی و نوز
دی به خیل عادت دشتو که	خوک ملک نفخه ده صور که
پد میان کنس چه مهل دی	سل شل کاله روایت دی

وَقَدْ نَزَّلْنَاهُ بِالْحَقِّ ۚ فَلْيَنْصَرِفْ

هم قرآن یه شما کله	الله محوه که لد له
هیخ سری بنوی جانده	پد نیا کنس قرآن خوانده
که بچفظ کنس کامیل وی	چه سحر پاخی جاهیل وی
هم ملک بته آسمانه	قرآن تپول یوسی جانانه

وَلَا يَخَافُ الْعَذَابَ ۚ فَلْيَنْصَرِفْ

تفع

تفع

تفع

پیر عرب باندي طالبه	بيا حبش به شي غالبه
پناه غوار په اي مهتابه	چه مکه بکه خرابه
په زوال ده ده ابلنيس دي	ده ايمان جوهر نفيس دي
بيا ايمان ده ده پکار وي	هر مستان چه ايمان داروي
پتوحيد دي الله ستائے	رد کفر دي پير وائے
کپوهيزي اي فهمه	گوندي خلاص شي لرجه

اللهم اني اعوذ بك من ان اشر اليك بكلمة من كلامي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي

اللهم اني اعوذ بك من ان اشر اليك بكلمة من كلامي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي
 او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي او اذبحك بدمي

چه فارغ شوي له ايمان نه غافل مه اوسه نادانه

بندگی در لره بویه	چه بندهئی ای خوشخویه
خود بوصل شی لخدایه	که طلب کری دل ارایه
تر شه لرت نژدی و تاته	طلب مکره بله خواته

این آیه بخوان: **قَدْ جَاءَ الْيَدِ مِنْ جَلِيلٍ**

چه و خدای ته خوک سیزی	لاری دریدی بیانیزی
اول منده شریعت دی	چه راوردی پاک حضرت دی
محرامه له حاله	لثوابه له اوباله
کیه فرض که واجب دی	که سنت که مستحب دی
پهم وارپه غسل کره	شریعت ده لاری مل کره
بله لارده طریقت دی	چه دیر زهد ریاضت دی
ده دنیا لکار و باره	اخسته ده لاس بکاره
شب خیزی نفلونه گوره	لوژی تندی خمانگوره

این آیه بخوان: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ**

بله لارده حقیقت دی	چه ده کشف کرامت دی
چه لزهد ریاضت	نور پیدا شی نیک خصلت

و دینکاره وی و وجهانه آن یصفاده باطن جان نه

وال علیکم السلام بحارثه **دری** الله عنده

قال انما الحق الحق حق حقیقه فی حقیقه با آن

بحارثه قتال **دری** لیسلی و خطرات نه درین

و استوی لی من الدنیا ذمیر او فتنه با و جبر ما

و من بعد من انکار و تقصیر من الزمان با آن

من الجنة یزیدان و اصل النار یجاء و دواک فی

اقال حبت فالنور **دری** انما

ده شریعت مافی مؤمینه واره لس اصله لرینه

چه عمل ده ظاهر تن دی دی لانفر پر مرد زن دی

چیه یو تخینی خطا کره دغه کویت هغه تالا کره

منوخ زکوة تلاوت دی روزه حج نصیحت دی

بل هم ذکر نیک خالق دی بل رویش ده پاک بنی دی

بل معاش کره محارقه بیا هاله طاعت کره لاله

چه شروط دی یا از کان دی پایه فقده کیش بیان دی

هیخ حاجت نشسته و ماته	چیه و نیم و چاته
پت اسرارچه وی لذویه	کمربیش وائ خوشخویه

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد و آله الطاهرين

کدی نمونخ که طهارتی	واجب فرض که سنت وی
مستحب کیه ادا بوی	موافق چه پرکاب وی
چیه بنه و کری مؤمین	ده باطن صفا لرئینه
سریه دادی کیو هیبری	په و بل خاما کرو هیبری
چه دتازده و صورت دی	یولبله مرتبط دی
که ده خیر که ده شردی	یولبله یه اثر دی
یومثال به ذرته وائ	چه و تاته یه و وئ
چه دی زره پرچاشیداشی	صورت هم به مبتلاشی
صبح شام وی بطلب کین	تل په شویره شغب کین
وخ شوندلیمه ترویه	بطلب ده خیل دلبرویه
رنک یه زیر که زعفران وی	وهرچاته نمایان وی

سارو
کتابخانه
موزه و مرکز اسناد
جمهوری اسلامی ایران

ده صورت هم هستی چندی	په باطن کنی به اثر دی
خیری گوره و سرخیارته	ده چشمانو و خمارته
بنی خوزی خوزی خبی	که لتاسره نادر ی
اخر زده ستامبتلا که	چه صورت الفت پیدا که
ده دین هم داهی چاروی	یولبله به انوار وی
کده تن پاکی خوک و ده که	په باطن کنی اثر نکه
یابنه منوخ و که دلبره	زده به نشی منوره
دانقصان دی په ادب کنی	په سنت په مستحب کنی
یاده زده چشمان به کوتری	ده دنیا به حب خسور و بی
چه پذیر نو سر اشغال که	ده باطن حواس کلال که
کیه شغل ده طاعت وی	دیر به زهد نریاضت وی
دی اسرار و بینی عیانه	پد دنیا کنی ای جانانه
که مخفی پاته لچا شیه	چه رحلت به لدنیا شیه
خود و ده ته بینکاره شی	چه ده تن حجاب پاروشی
کخوک و لار پر شریعت وی	پر سنت ده پاک حضرت وی

لکه ټول چه سخت بیمار وي
ده حکیم کولي وشو مي
پروت وي دي بجهالت کين
چه داخوشک دي او کتر دي
دا گرمي دي که سردی دي
یومثال دي مالیده لي
زه یه کينم لار بعينه
لکه تن چه ده انسان دي
تن جسد اندامونه
دبجوړ کړي پشان شان دي
ده نماخته داهني شان دي
چه قيام او سجود دي
ده رکوع سجدې اساسي
چه ده دوي کمال آرام شه
بيا قوم و و و جلسه کوره
په وجود کين په آزار وي
دي لرخته شفا مومي
ده واپه طبيعت کين
ده شفا يه کوم اثر ديه
چه ده رنځ مي په بودی دي
په نماخته پوري راغلي
کجاور کوي مؤمينه
يو يه روح او بل په خان دي
په زه سترگي هم غوږونه
یولبله نمايان دي
يو يه روح او بل په خان دي
ده نماخته تن وجود دي
لکه سر پني او لاس دي
دایه حسن ده اندام شه
لکه غوږ و سترگي و نرونه

کدی نمونخ پکار دی و نژدی **احتیاطه کوه هر گوره**
مکره غلا پخیل طاعت کنش **بیا کره طمع بخت کنش**

و حدیث ابو العباس سرقه من یسرق من عمارته

عنه الا کتب له رسول الله فقال ان لا یجوز کوعده

بما یحضره **و لا یجوز** **و لا یجوز**

روح به نیت او به حضور **بی حضوره نامنظوری**

به مناسخه کنش فائده نوی **چه به حضور و قاعده نوی**

لکه مر پر غاره بار و به **سری لایر خوار زار و به**

و الله اعلم بالصواب **و الله اعلم بالصواب**

و الله اعلم بالصواب **و الله اعلم بالصواب**

و الله اعلم بالصواب **و الله اعلم بالصواب**

چیه زره پخته مسزوری **ده دنیا پجب محموری**

سودیه نشته خما جانه **به مناسخه کنش بی نقصانه**

ده ده نمونخ ده بی اودسه **دی جنب دی بوالهوسه**

لکه مست چه شراب و **به مناسخه کنش به عذاب و**

ایه لا یبطل الله الی معلوم

فی الایة ولا تحزنوا انفسکم واثابکم ربکم

بل مثال ده نما نخته و نرود	ز خیری را وری به کوره
بکاد شاه ده سروئی جهان و	ده ده دیر جود احسان و
دی و چاته پیغام و که	هم و عده ده انعام و که
که یونسه زیبا غلام وی	ده ده زیب زینت تمام و
هم عاقل هم بینا و یی	په اندک رموز دانا و یی
خوک پیدا کره که شاد پیاده	زه یه دیر بر منت باره
مقرب بیه در کرم	پری انعام به سیم نزدیکم
و خدمت تیه خوک تله که	الترام ده غلام و که
شب روز وی بطلب کن	پنخواری په تعب کن
چه حاضر شی و سلطان ته	غلام را اولی میدان ته
بی لروح چه مرده وی	بی لسه پراسقطه وی
دست پایه وی خرابه	کونر کروی لا جوابه
عقل نلری اکترو یی	په عوز و کن یه و قزو یی
کومیه سود لدا خدمت	بی افسوسه ندامت

په لقه هه مضطرب وي	شاه وده ته په غضب وي
چيه كړيه استهزاوي	په تدبير كېن د سزاوي
شي د شاه په غرامت كېن	خان زهير كه پخامت كېن
چه احمق او نادان وي	ده د طمع ده احسان وي
رب دي تا كه بهر وړ	حضور دادي اي دلبره
پاك الله حاضر عيان كه	چه خوك نمونخ د اهي شان كه
هاله راز كه بسبحانه	ماسواورك كه لميانه
كمر د امشه نادانه	كدانگيزي له چانه
په حجاب كله مستور في	چه وړب ته ته حضور في
چه درار وده پاك سبحان و	فراموش د خان جهان و
لحير ته يه مد هوشه	يا ولاړ وي دي خاموشه
په اقوال په افعال كېن	عاجزي كړه په حال كېن
پت پز كېن عاجزي كړي	كه ركوع پز كوزي كړي
لهي ته د وړب وړدي	بيا چه سر سجده كېز دي
لكا هه شرمند هيم	چه زه خوار عاجز بند هيم

ماسوي ورك كره لد له
 چه پز به ماسوي وي
 چه پز به يه تكبير وي
 كه اميروي كه پادشاه وي
 چه الحمد وائي جان
 رب العالمين وايه پز به
 مرني مي پاك الله ديه

چه داني و خجست وائي كه
 دزوغ گوي وني نواوي
 ماسوي دسره حقير وي
 په نظر دي لكه كاوي
 مدحه مكره سلطان نه
 پز به دالره طالبه
 سر كوزي ده بل تبا ديه

في الحديث الصادق من ربه
 في الحديث الصادق من ربه

دايو مشت دي لخر واره
 همكي پرد اقياس كره
 هر چه نمونخ يه پداشان ده
 لد نكيزي هيچ كله

نمايان يه مكره ياره
 لري وهم او وسواس كره
 هغه كس شاهان ده
 كا هونه خما دله

في الحديث الصادق من ربه
 في الحديث الصادق من ربه

هم ده خدای پد ر قبول وي
 داده هر بنده مغراج دي

والله تيه وصول وي
 روايت چه پدا باب دي

در بیان احکام و عقوبات و جزایات

بی حضوره نمونخ باطل دی	رواج نلری عاطل دی
به صحت کین به فساد دی	ده قیامت پورخ کساد دی
لکه خوک چه ته بازاره	ده سودا اوسودده پاره
به کیسه کین ده ده پل وی	دی لخمق او جھول وی
هغه وار به قلف مردود شی	نه سودا او نبه سود شی
یا توبه ده ده بادام وی	کوه دشت ده ده مقام وی
کومیه سودده خالی پوست وی	چه بادام ده تنه و کروش وی
و بی پاته شی محرومه	پتوبه ده ده خان مغنومه
ته حضور کره دل آرامه	لتکبیره ته سلامه
کپه بعض کین حضور وی	بعض پاته تا منظور وی
قضائی ده فریضه کره	ته پقل جبیره کره
چه وسواس د کثیر نشی	تل در خان به زهیر نشی

در بیان احکام و عقوبات و جزایات

کدی نقل به خلل نشی	بی حضوره معطل نشی
--------------------	-------------------

دهغه هومبره نقل بویه
کهرخو دبروی خوشخویه
کیه جمع ته حضور کری
خیل نقصان به مجنوب کری

فی الحقیقة ان العبد یصلی الصلوة و یصلی

عالمی دنیا

دایواصل مابیان کر
به هر خای کن به جاری کر
چه نور اوقات غفلت وی
چه حضور به عادت شی
چه دوام بخوله ذاکر وی
مخضور خوراک اب که
تمام تن وجودیه نور وی
عبادت به بحضور وی

الاصول الثانی فی الصلوة

عالمی دنیا

بل هم مالشندل دلداده
که واجب پرتا زکوة دی
همیشه ده خدای دیاره
که زیاتی نقل خیراتی

فِي الْاَيَةِ وَالَّذِينَ يَكْنُزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَهُمْ
 لَا يَتَّقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَتْلُو كِتَابَ اللَّهِ
 فَكَذَّبُوهُ بِهَا جَاهِلًا وَجَنَحًا ۝ فِي الْحَدِيثِ أَنَّكَ
 الْاَكْمَرُونَ اَكْمَرُ نَالَ بِالْمَالِ هَكَذَا وَهَكَذَا ۝

سریه دادی ای دلبره	رب دی تا که بفره وره
مال ده هر سری مرغوبی	هم مطلوب دی هم به محبوب دی
چه معاش واره پمال وی	به نیستی سری ملال وی
هم در ب منل ای و زور	پر بنده واجب دی گوره
که مصداق یه ده ایمان تو	که دانه وی بی ایمان تو

فِي الْحَدِيثِ اَنْكَرُ مَا يَكْنُزُ الْاَيُّهَا لَمْ يَكُنْ اَكْمَرًا
 مِنْ اَكْمَرٍ ۝ وَاللَّهُ يَرْغِبُ اِلَيْهِ مَنْ يَتَّقِيهِ وَيُؤْتِيهِ

به اخلاص چه مسلمان تو	حب خدای به صد چندان تو
مال خان به تول ترشای	به مولی چه خوک شیداوی
ده مال باسی ز کو تونه	تل مُدام کپی خیر اتونه
چه راضی بخیل خالق شی	دوی پیمنه کنز صادق شی

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ مَنْ مَنَعَ فِي كِتَابِ الْخَيْرِ

كَحَوْلِ مَنْعِ دَهْ زَكَاةٍ كَهْ
وَهَفْوَتِهِ مَالِ مَرْغُوبٍ وَكَهْ
هَفْهِ يَارِجِهِ وَزَرْهَ قِيَرُوي
وَهَشْمَنْدِوي تَرْخُدَايِ پُورِ
چَه حِيلَه كَرِي پَه زَكَاةِ كَبْشِ
تَشْ قَالِبِ دِي بِي لَسَاهِ
دِي لَشِيمِ دَه خدَايِ دَشْمَنْدِي
دَه خِيرَاتِ دِي خَوْشِ طُوكُونِ
أَوَّلِ خِيرَاتِ تَه پَتِ پَغْلَاكُوكِ
يُوبَتِ خَلَاصِ شَيْ جَانَانِ
بَلِ بَمَعْرِشِ پَر تَا سَايَه شَيْ
پَر عَالَمِ رَجَه شَرَارِ شَيْ

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ مَنْ مَنَعَ فِي كِتَابِ الْخَيْرِ

وَالَّذِي يَصْدُقُ بِهِ عَمِلُهُ مَالَهُ أَحَدٌ

الْبُخْلُ يَظْلِمُ رَأْسَهُ وَهُوَ لَا يَظْلِمُهُ

بل چه پت پنم خیرات و	لر یا بدی نجات و
چه شی خای ده سری قبر	لدنیا شی ده ده صبر
ده لرم بصورت کوره	ده ده بخل شی ای و نرو
هم ریا لکه تور ماروی	چه پرده به تل گذاروی
چه خیرات به پر یا شی	نور مثال ده هغودا شی
چه حلال به دالرم کر	دخپل خان چینی بیغم کر
بیالقمه به کره تیاره	ده تور مار و خوله تیاره
چه قوی به هغه مار کر	خپل صورت به خوار زار کر
سودیه تشنه بی لزیانه	که لرم و ژنی نادان
دوم مکره مشو نه	که هر شو کر ی خیراتونه
مه دیچا پدا ازار کر ی	چه خیرات بر چا شمار کر ی

فایده این قصه را که در این کتاب مذکور است

لفقیره منت بویه	چه پرتایه کر ی خوشخویه
لکه رنخور دیچا صورت و	یا علاج به حجامت و
که وین کنس د خدای ده پاره	حجامت و که ای یاره

دي لرخته صحت مومي	خوشحالي ده فرحت مومي
منت باره دجام وي	دعاگوي په صبح شام وي
ده باطن د اهسي شان دي	چه علاج ده ده احسان دي
چه قبول د تاز کوة که	يا احسان يا به خيرات که
بخل ستا بدل په جود که	په قبول دي پاک وجود که
در يرمال دستا حلال وي	چه مضاده ذو الجلال وي
چه خيرات که له حرامه	سود په نشته دل آرامه
تس ده ده غاړه خلا سيزي	که خشتن ته نرسيزي

وليس الخيرات من تقوى الله والى الله مرجعهم

الانفس لا يقبل الا طيبا

خلور مرته پناز بيزه	چه خيرات کوي سيزه
ته خفته وو غمکين مشه	پچا غوته جين مشه
بودر مرقچه پخندان وي	برضاده پاک مولي وي
دا تر سيل زره بهر دي	چه ثواب ده ده بيشري
چه ترش رويه وي غمکينه	پخيرات کين اندوه کينه

فی الحولیت سبق در هر یک مدینه و مدینه

په بندگی کبش ده رب زانو	چیه فوت در نا طعام وی
خواری ور که و طالح ته	پنجم خیرات کره و صالح ته
عیال منده او غریب و یه	خصوصاً چه دی قریب و یه
کجه مرد وی کجه زن وی	یابه ستا جامه پر تن وی
روایت چه ده کتاب دی	ستاهم بخره ده ثواب دی
تابه هم پخان شریک که	که نگاه دلا شریک که

فی الایة و تعاد و غیور علی الیوم و الثغوری و لا تعالی
 علی لا تروا العبد و ان و فی تعادیت لا استکوا
 الا طعن علی و لا کما طعن علیک الایة ایضا
 و الیوم و الایة و الیوم و الیوم و الیوم

بکا و رکوی پر همت که	بیا سخیتان دی پیری رنگه
ده دی بحر غواصان دی	چه ده رب ده در خاصان که
همه واره ده در ویش وی	کیه کروی کیه بیش وی
چه حضرت نیه یکاره	لکه پال صدیق ای یاره

مال ملك يه قول انعام كي
 دادي ز اور و ميدان ته
 ده وي پاك الله مي پرينو
 ميانه رو هغه ده ياره
 پوره باسي زكو توتنه
 خه ساتي ورته ناظري
 يا خوراك يا كسوت شي
 ياده دي ده ياره جانه
 پري به جود احسان و كرم
 بيار سول چه دا كلام كر
 كوردي خه پرينو و خاتنه
 مال مي قول و تاته كنينو
 چه كل نيندي يكا ره
 زياتي نقل خيرا توتنه
 چه فراغ يه ده خاطر وي
 دي قوي پر عبادت شي
 چه محتاج شي نما يانه
 چه حاجت دفع ده ده كرم

في الآية ولا تجعل يدك مغلولة، **مغلولة** قال جعفر بن

تَقْصِي كُلَّ الْبَطَالِيحِ وَلِيْلِكَ مَا

يَنْفَعُكَ مَا لَكَ الْعَقْلُ ۝ يَا أَيُّهَا الْمَرْءُ الْمَغْلُوبُ

چه ادنی وضعیفان دی
خپل مالونه باندي گردان

نه نقصان که پرکوة کښ
نه لاس په بل خیرات کښ

کیه مال نوی فقیر وی
پخیرات سپی زهیر وی

بنایسته خوزی خبری	چه لزو نه که غم لری
یاز هیو کتوک صورت که	دی ده بل مؤمن خدمت که
یا پستنه ده رختور که	جنازه ته خان حضور که
نصیحت گاندی و چاته	تول حساب دی لخراته
روایت دی لحدیثه	بکاورد کوی انیسه

اصل الالمشلی الصابون

بازار	بازار	بازار	بازار
بازار	بازار	بازار	بازار

بل روزه نه ای و روزه	چه دی رب خلاص که له او
دازوال ده شهرهوت و	دروازه ده عبادت و

فصل فی وصفه ای الی الخ

باب فی بیان الخیرات الخ

سریه دادی ای دلبره	رب دی تا که بهروره
چه نن روغ شکریه سیروی	پاک الله ده سری هیروی
زده یه تخت سر غواری	هم دباج حریر غواری
بنه بوستان عمارتونه	تویر سترگی شنه خالونه

دایه فکر صبح شام وی نیه دین نیه اسلام وی
 چه شیطان غوندی دشمنی دی داخل ده ده پتن دی
 هر چه وینه حلول کاندی پهنه خای کین دخول کاندی
 چه داخل دیچا پتن شی ده ده خیل دزه وطن شی
 کل اقلیم ده صورت جانیه ابلیس خیل کله لسانیه
 تل عصیان تل به نگاه کر عزیز عمر به تباہ کر
 غافل مشه لغلیمه لاریه بنده کر فضیمه
 بز حوراک ده خان هنر کر وینه وچه ده بشر کر

فی الحديث ان الشيطان يحري من بني اسرائيل

لا تصيغوا عبادي ما الجوع

داهم زده کره ای خوش رنگه چه روژه کره پدیری رنگه
 چه افضل او بهنود دی هغه صوه ده داوود دی
 بن روژه صبا افطار وی دائما یه ده غه کار وی
 که روژه یه کال سروی تر هغه هم دابتر وی

فی الحديث اصل من افطر الله حاین قلیل

سَرَّه دادي کپو هیبزی	په ویل خما کرو هیبزی
چه روزه په تل عادت شي	دامراج په طبیعت شي
نیه نفس په ز هیروی	نپه ده کښ په تاثیر وی
نیه کسره شهوت وی	نډه نفس کډ ورت وی
لکه خوک چه تل د واخلو	پر مقام په بد غراخو
بیاد سرخ ده پاره کوره	دی هغه دارو که وروږ
نیه سودنیه پایده وی	ده حکمت په د اقاچه دی
مختلف د ازو پکار وی	پصورت کښ په اثار وی
میانه رو هغه مؤمنه	چه اته میاشتي په خورینه
بیا خلو میاشتي د لداره	خان نگاه کړه له افطاره
چهار شنبی پان شنبی حابه	کړه حساب لرمضانه
په کامل به د احساب شی	ستا په بخره په ثواب شی
چه اذنی وده معطمان و	په همت کښ په نقصان و
روژه دار په رمضان و	نور په شغل اب نان و

شعبان

پطاعت کین همتت بویه خان ناقص مکره خوشنویس

خصوصاً روژه دلداره چه ثواب لری بی شمار

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَشْكُرَ لَهُ

دری هم نور قیامت نه گوره ده روژری راغلی و زوره

یوده عامر بل ده خاص دی بل روژه ده خاص الخاص دی

ده عامی روژه مهتابه له خوراک وی له آبه

احتراز که بجو ماعه خان نگاه که لوقاعه

تل بچوله ده ده غیت وی پوچ گوئی او فضیحت وی

په گاه پسی به بنوری هم پردی عورت ته گوری

خوله ترلی کا و خروی په روژه کله خبر وی

چه خواص روژه لرینه لکاهه خان سائینه

نه بچوله دیجا غیت که نه پلاس په پینو ذلت که

نه نظر که ده چشما نو و طرف ته ده ذنا نو

هر اندام ده ده صائم وی ده طاعت پرورد قائم وی

چه خبر شی له گاهه دوی روژه گنی تبا هه

به

چه رضاده پاك سبحان كه	بياقضا لازم بر خان كه
دوي ده زبونو چوكيداري	خاص الخاص چه روزه داري
هم زبان لبده ذكره	سائي خان لغيره فكره
دايه شغل صبح شاموي	بخصوص كبن تل مداموي
بخاطر لري پنهانه	چه ده غير فكر جان
تدارك ده خيل نقصان كه	دوي قضا لازم بر خان كه
كوندي خلاص شي لماته	داهم زده كره اي صمه
آدمندي كا و خروي	چه بسيار به آب خوزوي
به تكرار كبن به ضروري	كه طعاموي كه ثروي

في الابه كملوا و انتم و لا تفرقوا

يوار شامو بيا سحر خوري	پدستور چه ده بشر خوري
خان ستراب كره شادله	پروژه كبن ته يو خله
پر سنت ده پيغمبر خوره	دایوار قبل سحر خوره
حريص نفس برقرار كره	به نماشام شخو افطار كره
داروژه ندي دلداره	چه خان سير كره پد و واره

فهری بدل په سحرې شه | لصيامه فراری شه
که نماز د اهو مېر د خورې | چه ده د وخت پخیر خورې
ده روژې سړیه باطل کړې | یو په بله داخل کړې
خلاص به نشي لشیطان | خو ضعیف نشي جانانه

فصل الرابع فی الحج

بسم الله الرحمن الرحیم

حج هم فرض ده ایمان دي | چه لازم پر مسلمان دي

فی الایة ووجه الحج البیت من استطاع الیها مسلکاً

چه لجه روی گردان وکړي | په ایمان کښ یې نقصان وکړي

فی حدیث من مات ولم یحج فلیتیم به یوم الدین

أول مله پیدا پر لار کړه | صلحا و تقوی دار کړه

خو دي پښی رسیزي یاره | لېدا نوڅه کناره

بل خرڅي کړه له حلاله | حج مال له کوه انی کاله

خلاص کړه خان ته ویاړ ته | منکره قصد و تجارت ته

چه خاخری پریشان تو	ستا بهج کنس نقصان تو
بل سخا کرده پطعام کنس	هم نرمی کرده پکلام کنس
لا یعنی پرزده جانانه	جنک جدل مکره لجانانه
صبح شام کرده پخوله ذکر	په باطن ده الله فکر
پدا فکر اندیشه شه	بیا لکوره بی رونه شه
چه ده ژوند فراق می داری	ده قیامت فراق بخوادی
چه سفر کرده و عقبی ته	کور کلی بشی پات ته
ده احرام لباس پتن کرده	بیا الحاظ ده خیل کفن کرده
ده جنازی فکر و سوادسی	چه سواری ده او بن داسی
چه بیابان دی کو وطن وی	خالی خای ده تا مسکن وی
خالی اوسه بی نیاز ده	ته ده قبر له الحاظ ته
چه در پیش غل و هنر شی	په لرزه د تا بدن شی
ته غافل مشه ای لاله	ده نکیر منکر لسواله
جو پرزده کنس عرصات کبر	بیا خاتمه ده عرفات کبر
بنا زیارت د مصطفی دی	چه ده زپه صیقل صفا دی

هم وجود ده شفاعت دي | خوشنودي دي | يا حضرت دي

في الحديث من انك قد رخصت لنا ان نركب الدواب

و نركب البغال و نركب الخيول و نركب الابل و نركب الحمير

بل زيارت كرده نيكانو | ده ژوند و ده مردگانو

في الحديث ان الخصال التي هي في كتاب الله و في كتاب رسوله

او كتاب ائمه من نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور

فيهم ما يتبين من النور و النور و النور و النور و النور و النور و النور و النور

في كتاب الله و في كتاب رسوله و في كتاب ائمه و في كتاب اولاد ائمه

و في كتاب اولاد ائمه و في كتاب اولاد ائمه و في كتاب اولاد ائمه

بل سفر كوده طالب شه | ته و علامته راغب شه

گرد آلوده چه پردا لاری | ده گاهه استغفاروی

في الحديث من انك قد رخصت لنا ان نركب الدواب

و نركب البغال و نركب الخيول و نركب الابل و نركب الحمير

بل زيارت كرده نيكانو | ده ژوند و ده مردگانو

في الحديث ان الخصال التي هي في كتاب الله و في كتاب رسوله

او كتاب ائمه من نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور و نور

من نور

در منزل

۱۱۷
شرح دیر تاراوت که ده مغوبه شفاعت که

الحديث من تيسر الفضل بن القم

الحديث من تيسر الفضل بن القم

چه قرآن لولی ای دله دی به او رکن سوختی کله

دوزخ هم خینی لرزان دی چه کلام ده پاک سخانی دی

الحديث من تيسر الفضل بن القم

دیر ادب احترام کره تلاوت بیاده کلام کره

خای تن جامه کره پا که له بخش له خاشا که

خوشبویی پوری پخان کره بنایسته عطر ریحان کره

مخ پر قبله دوزانویاره تلاوت کوه دلداره

کبناته کوره وقرآن ته نظر کره خان جهان ته

تلاوت چه بقیام وی به منانحه کبن ستاد واموی

پهر حرف بد جانانه سل نیکی وی لرحمانه

که آلف وی کدی ناوی کدی بت وی کدی ناوی

ده هینگی بی حرف انیسه روایت دی لحدیثه

که په ناستي دي صلوة وي	نور پخوس په حسنا وي
بي نماخته چه لولي وروځ	ته پتخه ويست نيکي گوره
کډ کړي طهارت وي	په پاكي ئي ستاقرت وي
کيد لوست په ناپاكي کړي	کډ وېشي بي باکي کړي
لس نيکي ده دري مهتابه	خالي ندي له ثوابه
که په پرو ووت بي ادبه	قرآن لولي بي تعب
هم خالي نده لفضله	بکاورد کوي ذوالفضله

فِي الْاَيَةِ اتَّقُوا اللَّهَ بِيَوْمِ الْفِتْنَةِ

فِي الْاَيَةِ اتَّقُوا اللَّهَ بِيَوْمِ الْفِتْنَةِ

هرگز لاس مزده اي وروځ	چه محدث جنب ئي گوره
هم پحيض په نفاس کښ	قرآن مه اخله پلاس کښ
مکړوه نده چه غلاف وي	کشاده وو متجاف وي

فِي الْاَيَةِ اتَّقُوا اللَّهَ بِيَوْمِ الْفِتْنَةِ

منه تعجیل مه تلوار کړه	پلوسو کښ په مدار کړه
نور د زير شد مدگوره	اخفا اظهار غنه وروځ

فهم دیر کوه بی شماره	نمخرج کبیر د حرف یاره
پمعنی کبیر خلل نشی	چه حروف به بدل نشی
یا به ذال ظا و زوی	لکه صاد اوسین او و ی

بسم الله الرحمن الرحیم

قاریان به پدیری رنگه	ده قرآن ختم خوش رنگه
خوک په دیری روخ مشه	خوک په میاشت ختم کوبه
چه پده کبیر ثواب دی	میانه د ختم اخاب دی
ده قرآن ختم کاندی دله	په هفت کبیر چه یو خله

بسم الله الرحمن الرحیم

روایت چه بد باب دی	کرلدر و روخو عذاب دی
افلاطون پدا کبیر کل دی	اس ده عقل پکین لنک دی
معلوم کری پاک نبی دے	د الاسرار الهی د کینه
په اندک رموز گروهبزی	سریه دادی کو بهبزی
ده رنخور پچان بلا شی	تر حد تیره چه دوا شی
عزیز عمریه برهم وری	دیر دارود د سری سم وری

په قدر چه خوك دواكه	ده رنخو صورت شفاكه
دباطن هم د امثال دي	چه بي قيل هم بي قلدی
ده قرآن چه پتاسرادي	عارفان پري خبرداردي

في الحديث من الخصال من جملة احرف كل

منها ظهري و خفي و فاضل و مع

ته اوس دالمحاط كره جانه	چه زه راز كرم لبسحانه
داده پاك الله كلام دي	ده عاجز بند پيغام دي
نويره زياته تر افتاب دي	پت ده لفظ په حجاب دي
بي حجاب كه بشكاه شي	اسمان زمكه به پاره شي
لكه بشكاه چه الله نوو كره	تار پتاره به كو و طور كره

في التوفيق لجان من الخصال من جملة احرف كل

منها ظهري و خفي و فاضل و مع

زړه لغيره فكر خالص كره	بياقراڼ پوړته پلاس كره
پرسينه پرسره كښيږ دي	لهيسته ده ده ريز دي
په گفتار ده ده عمل كره	ته قرآن ده داري مل كره

دې مخلص ده پاك نبي و	عكرمه چه اصحابي و
ده قران پكرامت و	چه خبريه عظمت و
بي هوشني به شوه عيانانه	چه به خلاصه شه لقرانه
بياني هوشه بشه و زور	ده بناري كره پرور و
چه قران لولي خوشنويه	معني كس و كربويه
تشرده لفظ حظوظ نوي	چه معني به ملحوظ نوي

في الايات فلا يتدبرون القرآن افر على قلوبهم
 اتقوا الحاد وفي الحديث اقرؤا القرآن والمفسر عليه
 وقال عن رضى الله تعالى عنه لا خير في عبادة

اغرا بيبه

اتقوا فيها ولا تالوا تالوا تالوا تالوا

هم به شام هم به سحر كه	لخوك يو آيات تكرار كه
لمعني چه بهره وروي	تر تمام ختم بهترويه
بسم الله تكراره و له	خكه پاك رسول سل خله
چه شامه تر سحره	روايت كه ابو زر و
دايات به ده قران كر	مغذ پاك رسول كودان كر

فِي الْوَيْلِ مِنَ الْمَنَافِقِينَ ذُكِّرُوا بِالْعَدْلِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

فِي الْوَيْلِ مِنَ الْمَنَافِقِينَ ذُكِّرُوا بِالْعَدْلِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

موافقت ده دل جان کره	بیا شروع ده قرآن کره
کتاب جنت مذکور وی	ستا پرده کنر دوسر و زوی
ده عذاب په آیات لاله	ستا خاطر بو په مار لاله
که بیان وی لعظمته	خان عاجز کره لطیفه
ستار جابو په غالبه	چه غفران لولی طالبه
ده سر و سر وقت کنر ژاره	لعذاب به پناه غواره

فِي الْوَيْلِ مِنَ الْمَنَافِقِينَ ذُكِّرُوا بِالْعَدْلِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

فِي الْوَيْلِ مِنَ الْمَنَافِقِينَ ذُكِّرُوا بِالْعَدْلِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

که سخت ده وی هر کوره	ژر ده ولدی که پروره
دادی لوی بد بختی ده	چه پرده کنر دی سختی ده
ده حیا پوقت کنر دروره	په جبین کنر عرق کوره
که قصه وی ده کفار	ده بدین ناپ کار
چه شریک ده الله ستائی	یا به زوی لونی وائی

ته خفه داخل آواز کره	بیاته نن دهر رب الحاظ کره
لهغه بده گفتاره	چه کفار به کوی یاره
تلاوت چه بدیشان وی	هغه گد به کاملان وی
چه پرتبه به گفتن وی	به شریکه به زرد تن وی
بل قرائن نحو پیاد کره	ته بچفظ زبگی بناد کره
ده عذاب تحفیق ده یاره	ستاموره هم لپلاره
که مستام وی که کفار وی	چه لایق ده سره انگار وی

فی الحدیث شایسته تخفیف العذاب عن المؤمن

و یجب له ان لا یؤذی الا و ان کان مشرکاً

بیایه هیر مکره هینخ کله	دیر نگاه لری ای دله
-------------------------	---------------------

فی الحدیث الاصل الخامس فی الحدیث

و یجب له ان لا یؤذی الا و ان کان مشرکاً

بل هم ذکر کره جانانه	کوندی خلاص شی لیرانه
یکاری غواری لخدایه	مدام ذکر کره خود رایه
پاک الله بدی بر چاروی	خود تا شغل اذ کاروی

و یجب له ان لا یؤذی الا و ان کان مشرکاً

فی الحدیث ان عند ظن عبدی و قدامی حیره لود

چه ذا کر شام سحر و بی تر غذا هم دابهنرو بی

هنم بهتر لسخا و ته کپوهیزی نیک خصلته

فی الحدیث ان ذکر الله بالحدیث و العسی افضل من

حضر الشیخ فی حیل الله و اعطاء المدا ان حیا

و ترزیه و ترزیه و ترزیه و ترزیه و ترزیه و ترزیه

هیچ بهتر نشسته طالب به یو ترزیه و و بل ترزیه

به زبان چه خوک ذا کروی هم پرده کن دی شا کروی

فی الحدیث غیر النالی ساد ذا کروی قلب ساد

و اول النابع فی طلب الحلال و اول النابع

پس لفرض فرض گوره ده حلال طلب و ترزیه

چه اول فرض اسلام دی بیا حلال کنوت طعام و ی

فی الحدیث طلب الحلال فی ریحہ بعد الفریضه

و ترزیه و ترزیه و ترزیه و ترزیه و ترزیه و ترزیه

که حیادی شی الخدایه حرام مخمره دل آرایه

تابه و مروی ته اورد

کرمی بخان پکین خمسوره

طاعت کله شی لجان نه

چه حرام خوری حمانه

في الحديث من بيت من البيت فان النار اوله

چه مواز بشویه وری کر

غنم نه رینی دلبر

که تکلیف کوی لخانه

برابر وی عصیان نه

نه اخلاص نه شوق وی

نه لذت نه ذوق وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

عبادت یه ناقبول وی

یه حرام چه مشغول وی

نده فرض یه خه آب وی

نده نفل یه ثواب وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

بیادی کی عبادت من کل امر

و نه عبادت من کل امر

که پلس دسرا هم یاره

خوک جامه کاندی تیاره

پکین بود سر هم حرام وی

عبادت یه ناتمام وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

عبادت یه ناتمام وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

عبادت یه ناتمام وی

في الحديث من البيت فان النار اوله

عبادت یه ناتمام وی

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

کخوک نقل بی پایان که
 هم لایر و روبرو بکر نک شی
 قامت خم لکه کمان که
 ده لندی ده ژری پرنک شی
 خویاک نشی الحرامه
 سودیه نوی دل آرامه

قال عبد الله بن عمر بن الخطاب رضي الله عنه اوصليتك كذا وكذا كذا وكذا
حتى تكون في الكلا والار ما يقبل الملائكة هذا كذا وكذا

卷之四

که خلوت است روح صبا شمی	محرام ته کنار شی
داستازره به منور شی	په لسان بَدِری اثر شی
تل بکری خوزی خبری	ده حکمت کنبلی نادری
ده طاعت لذت بمومی	ده اخلاص شراب بشومی

في الحديث من أكل الحلال لم يضره شيء من حلاله
قليل ولا كثير

بیاتقوی پخلور رنگه	داهم زده کړه ای فرهنکه
ده عوام نقوی دایه	چه عماریه په فتوی وپه
ده ملا وخوله ته راموی	که حلال وی که حراموی
روایت چه ورسپدا شي	تصلي ده دوی پدا شي
داتقوی ده صالحانو	لشهي څخه یاراسنو
چه تش وهم ده تحیرموی	لهغه کاریه بیم وی

فی الحدیث د مریه بیات الی سایر بیان

دوی فتوی غواری لځانه	المفتی وی زوگر دانه
ده مفتی پزند حلال وی	وصالح وته وبال وی

فی الحدیث استفت قلبی وان افتاک المفسرون

لطیبه له حلاله	مفتی پرهیز که لاله
محلاله اجتناب که	وخیل نفس ته عتاب که
چه نفس غالب نشي	ده حرام طالب نشي
نفس سرکښ دي ای دلبره	واکي مه پرېزده بکسره
اموخته چه پخوښي وی	نور عادت په سرکښي وی

فی آیه و زکی النفس عن الهوى فان الجنة هي
الساورة في الحديث لا يبلغ العبد درجة المتقين
حتى يترانا لا باس به خوفاً مما به باس

ده چشما نو نظر ژ غوري	ده دنيا زينت نه گوري
بنده بند آس عمارتونه	بنده لباس بنده نعمتونه
که بوستان که سیم زروي	پر حرام ده دوي نظروي

في الايتقوا الله ان عيبك الا ما استغفابه والله
غفور رحيم من هم في حيرة الدنيا

چه نظريه پر زينت وي	ينه ذوق بنده لذت وي
طاعته له ايمان نه	بكاور کوي جانانه

في حديث انظر الى حال اهل الدنيا يسرق
من الجسد من اجله

ده صديق تقوي هم داي	چه هر کار دده ني وي
که لباس که آب خور که	دوي پر دابا ندي نظر که
چه قوي پر عبادت شي	پر بندگی پر طاعت شي

کفصودد بچالذت وی له لباسه یه زینت وی
 یارویشده کاوخرکه بی لکتره اب خوز که
 ده عارف پتزد حرامدی مختصر نگاه کلامدی

فی حدیث الدنیا ملعونه و ملعونون فیها الا انکادارک

حکایت له اربعیننه چه عارف ده رنخ ده پاره
 چه دارو و کره ای یاره چه پردوی باند کردش و
 کوزوده ته نصیحت کره ده رفتن به اشارت کره
 ده وی دهمدم حساب دی چه ثواب دی که عقابی

فی الحدیث عاصموا قبل ان یخسبوا ما کان یخسب

چه گردش لغیر الله وی دایه مالره ککناه وی
 داتقوی دی لخاصانو ده کامل غواصانو
 ته خود او کره ای و زور مه کپود اوسه وه کوره
 چه به و پنج لامده یکسان بکجه بدستوریده حیوان خوری
 مه سختی کره دل ارامده چه بنه خوری اطعامه

شوه

په کلاه پي به بنور يی	مال به ټول حرام گوړی
دا تقوی ندي وسواښی	مکړو نو ده خناس دي
محرام دیر پر هیز کړه	خو دي پښي سي گریز کړه
چه خوراک به شبه ناکوي	تل غافل گریزي بی بالوي
له حلاله مال له قوت کړه	امنا قوت لایموت کړه
که حلال وي هم حرام شي	چه لحده تیر طعام شي
په شکوک مال کښ ایډله	فتوی مه اخله له بډله
پنظر چه د تا پاک وي	بیاحلال سیه خوراک وي
تبه نشي بزه ککاره	که حرام وي ای دلداره
اهینه بدی صفاوي	ستا باطن به مصفی وي
لکه چري پتور تم کښ	په اندوه پساتم کښ
ښایسته زیابشروي	ستا پرکت پر بستر وي
پر خاطر خوشحال تابان کړي	هزار شکر سبحان کړي
داناگاهه بی کانه وي	په نظر دي جانانه وي
که حرام د تره خر کند شه	نور خوراک به لتابند شه

که حلال وی خا و شرو	آهینه بدی که توره
چه شی وصل کنادانه	لکه بند بیغله بی شانه
دهده خپله جانده وی	په نظیره بی گانه وی
په وصال په قربت شے	مبتلا په صحبت شے
چه عالم پخوا قسامه	حاصل دادی له کلامه
په تقوی و په فلاح کبس	که مشهور وی پصلاح کبس
تیه سیر مال مال خوړه	بی پستی په ته مال خوړه
چه خاطر په ملال کړی	چه پوښتنه ده مال کړی
چه نیک بخته نیک نښاندی	دا ازار ده مسلمان دی
پریا و په غرور وی	که بظلم کبس مشهور وی
که بادشاهه که رعیت وی	دیر اسباب په ده حرمت وی
خو هلاک دی نوی کانه	هرگز مخوړه لدا مال له

په احوال و نا احوال و خبر و نه خبر و نا احوال و نا احوال و

په احوال و نا احوال و خبر و نه خبر و نا احوال و نا احوال و

که مجهول دی چا روزگار و چه فاسق که پرهیزگار و

که طعام به خوری رَوادی	که پرهیز کوی تقوی دی
چه بحال خبردار نشی	خوش خاطر به آزار نشی
یکه مال اکثر حلال وه	حرام کدوده ده پمال وه
هم پرهیز دیر لره بویه	که تقوی کوی خوشخوبه
که مشکل ده ده احوال وه	ده حرام ده حلال وه
کوم مغایوب دی کوم غالبه	حال معلوم کره لصاحبه
تبه شان شوکت گوره	ده ظالم بخیر وی و بزور
هرگز مه خوره لد اماله	خو پرسش کوی محاله
کده فسق علامه دله	تا پده کنش و لیدله
دادلیل ده حرمت ندی	چه خوراکیه بدعتی

که تقوی الدلیل السالک بحال احسان الکا

که تقوی الدلیل السالک بحال احسان الکا

که فقیر عاجز ناتوان وی	دیده سوال دی پت پنهانی
کد بل دواندی گوره	خو سوال کوی بزور
دی احسان کوی بی شمار	ده عالم لشرمه یاره

عمره
نصرت
خو سوال کوی بزور
خو سوال کوی بزور

که تقوی الدلیل السالک بحال احسان الکا
که تقوی الدلیل السالک بحال احسان الکا
که تقوی الدلیل السالک بحال احسان الکا

پت پزوه کس به پخیزی
 داتر غلا غصب بتردی
 ده حیایه قیمتی و زوره
 یوپزوه ده ده پر هار شه
 ده تقوی علم ده پاره
 چه سود ادنی پیمان دی

به سخابه زهیر یزی
 پکاب کدی باوندی
 شه ده ده زرگی خسوره
 بل پمال یه کپ ناتار شه
 دنیا مه غواره ای یاره
 سود دی نشینه واره زانی

فی الیمه ولا تشترکوا بآیات الله

بناسته حلال کسب کره
 که بر سر ده غر و لسه
 وداناته وی هسانه

عبادت هله ده رب کره
 تل تهری وری د لبره
 دنا مراد له امتنانه

قال علی بن ابي طالب من اهل عیال احب الی خیر
 لی عیال و الا فلیک ما من فی حبه المعبود

ای سالکده که وحید نی
 ستاپتن کس دادری بخیر

بل خوک نلری فریدی
 غافل مه اوسه عزیزه

یوقوتی شهوانی دیے	طبیعتی حیوانی دیے
چری تنفع کہ لذت وی	چہ بہ لاندی تر قدرت ی
وخیل خان تہ را کاری	لاس دہ نور خینی کاری
لکہ دیر حرص خنیر کہ	لور پر لور کاتہ خیر کہ
بل قوت غضبی دیے	چہ طینت دہ دہ کلبی یے
لری دیر و فی لغہ کارہ	چہ ضرور دینی نگارہ
تل پخیلہ رضا تلہ کہ	دی دہ نور رضا نہ کہ
لکہ پی شور غوغا کہ	چہ فقیر پردہ راتہ کہ
دیر یم عقل با کمال دی	چہ عطادہ ذوالجلال دی
عجب نیک خصلت دہ نالہ	چہ عطادہ لسمحانہ
تخل کہ بار بردارویے	تل احسان کہ نیکو کارویے
اوس کرد شہی پهلوان یی	چہ خبر سپود زیان یی
ستاپلاس دی دادری خیزہ	سپنی خنیر ملک عزیزہ
تہ داسپی خنیر آرام کرہ	و ملک تہ دوقیہ رام کرہ
چہ لاندی تر فرمان وی	خوار زار عاجزان وی

په فرمان نه ده عمل که	نه خلاف نه جدل که
تل ده شرع په فرمان وي	و فرمان ته نگران وي
مرتبه بدري والايشه	تر ملک به هم بالايشه
تبه ورشي تر خدايه	بل کمان مکره خود رايه
کده دوي پر ضا تله کړي	بي هو ده کارونه ته کړي
چه ملک دي خوار زار کړه	و سجده ته دي لاچار کړه
تل سجده کوي و سپي ته	و خترير غوندي دني ته
پصورت کده بشر و بيه	تر خترير تر سپي بتر و بيه
ندي شرم نه حيايشه	ندي خوف ويره لخد ايشه
چه دي رشد و خنيز و کړه	بيا ملک دي دستکبر و کړه
چه بازار ده عدالت شي	تعامل بحقيقت شي
پعمل داد بستاد و بيه	ده صورت بازار گناد و بيه
پوشيده اسرار شکاره شي	چه حجاب ده تن پار شي
خود بته ده سپي پر نک نئي	پقيامت به يه هم نک نئي
يا پر نک بده خترير شي	د پر بته خسته زهير شي

فی الحقیقه بعد عشر اصفاف من تنقیضهم و ابطال

ضمیمه الخزانة فی بعضه علی بنیوی و الخضر د ۱۲

ده جنت پرلور خوشحال	قطمیر خکه در و می لاله
په باطن ده سری تیز و	که ظاهر ده سپی بخیر و
خان یه و یوست لسکانو	دامن گیر شده ده نیکا نو
کوبنه تله لی لعالمه	یو سراهب و ه ای صنفه
ده جواب عجب مقال کر	چالده پرسش ده حال کر
چه عالم کهنم بدکاره	داسرنک نده ای دلداره
لنگاهه می عصمت دی	مالدوی کری نفرت دی
تل می عمر په ضروردی	خما خیل نفس عقور دی
ده خیل نفس یاسپانی کر	کوبنه ناسته سکوانی کر
ماتری لی پر بخیر دی	بل خما پلاس خنزیر دی
خلاص به نشم لتاوانه	چه خوک خوز نکد ملانه
گوز کای دی مسکن وی	کدی تاخایو وطن وی
هغه چار مکره هیتج کله	اول فهم کره ای دله

که پلاس که پنهان وی چه ازارد مسلمان وی

فی الحديث من سار المسلمون من نفسه

من سار المسلمون من نفسه

چه دیر فضل کرم وی دی بهتر ده کل عالم وی

هغه بد بخت ده دست جهتا وی چه ازارد مسلمان وی

فی الحديث خير الناس من ينفع الناس وشر الناس

من يؤذي الناس

چه احسان دی چاهن وی ساو و کان یه بول چاک وی

بی لیم بی لز زه خادمان یه وی دلبر

قال لا تسيء على رضى الله الى الله

خیل پود دیکه چه لیم وی نیه خوف نیه بیم وی

ده خواران بار بردار شه په بدی کنش نیکو کار شه

پرنیکی چه نیکی کرینه خر خری دی ای مؤینه

فی الحديث من سار المسلمون من نفسه

من سار المسلمون من نفسه

بل کینه نیکو کار شه	کبر مکر ته خاکسار شه
چه ده خواورد و خرز مسرت	دی لخته خبر نوی
چه پنخواورد و کنش خاکسار شی	بیا هله غنچه گل زار شی
ترخم ته پر صغیر کره	دیر ادب ده زار و پیر کره
چه پروژ کیور حمت نکه	ده سپین زیر یوغرت نکه
دارویش ده اسلامندی	بکا و زدی شما پخوله دی

فی حدیث من لرب و صغیر و لرب و صغیر و لرب و صغیر

و لرب و صغیر و لرب و صغیر و لرب و صغیر

هر سپین زیری ای دلبره	برابر لیغم بره
په عزت په اکر امز کنس	مکره قال پدا کلام کنس

فی الحدیث الشیخ فی القوم و کالمشور فی الاله

کره اکر امز عزت جانا نه	ده سپین یوبی پایانه
داستا عمر به بسیار شی	دا عزت به درد خار شی

فی حدیث من لرب و صغیر و لرب و صغیر و لرب و صغیر

و لرب و صغیر و لرب و صغیر و لرب و صغیر

زیر یوبی

زب حيا کوي بي شماره	ستالسين و لينتو ياره
ستالده هم حيا بويه	چه نگاه نكري خوشخويه
دا هر گوره بدا نخوري	چه سپين زيري مخ يه نوري

في الحديث من خطب النبي بن نوري في الفاسك

بسم الله الرحمن الرحيم

بل خوش حاله خندان اوسه	الهر چانه تابان اوسه
نور له اوره دي تلخيص دي	بكاورد دي بحديث دي

في الحديث من خطب النبي بن نوري في الفاسك

و سوره مائده من القرآن

بل هم صلح صلاح گوره	کروند و لمبانه وروره
دشمني چيه پيمان وي	بولبله روي گردان وي
نيك نامي نيك نشان دي	هم ثواب يه بي پا يان دي

في الحديث من خطب النبي بن نوري في الفاسك

بسم الله الرحمن الرحيم

چه ده دولمبانه شرکه	په ايمان پوري شرکه
---------------------	--------------------

حبطه ده ده عمل و یی نه هم راز نه نیه مل و یی

لی الحديث افضل العمل اصداق ذات البین و کاف

ذات البین و یی الفقه و الحقیق علی مستحیبت

بل چغلی مکره پخپله میه غوز باسه لبله

چه لبله وائی تاته ستابه و وائی بل چاته

مکره و یی اول سن تواریت بر خست

مقرب یه ده در مکره په گفتاریه باور مکره

پر حرام ده جنت بوی دی چه یه داخلست خوی دی

الحديث لا بد من خلوک حصار و یی

بل تر دسری و رخ زیاتره مانی مکوه در لبره

کهر خودی و یرازار که کوپ دز په دی تارینا که

وظایم ته میلان مکره پنجان پوری نیران مکره

والله و لا یزکوا الی الذین ظلموا انفسهم

کخو کدشی خسا دله ده دین لاریه و وهله

هر عالیز چه خان کد و د که او بر په پوری پچیل و د که

سینه مصدق

اكنه سڀي چه تخت يره ملاقات كوي اميره

في الحديث من كان كسلا الكلب ان غلب عليه الموت

تخت يره او تخت كه موت

ده بني ميراث يه پر بسو چه داپند يه پر سر كنيسو

خيني لري چه هر كوره دي شيطان كنه اي و زور

في الحديث من كان كسلا الكلب ان غلب عليه الموت

وان خالطوهم فيهم من الموت فاحذر و منهم

فاحذر و منهم فاحذر و منهم

وي نيك بخت ده اميرانو چه پر درده فقيرانو

مداه ناسته كه دلبره لدعاوي بصره و ره

چه پر درده امير ناست و يابه عجز يابه خواست و به

وي بد بخت ده فقيرانو بكا و نر كوي يارانو

في الحديث نعم الامير ان كان ابدا الفقير و به

الفقيه على الامير

بل معاش داهسي نيك كراي مجلسه خان هم نيك كراي

چه پدوی کنسروانشی خوار و زاری نوانشی

په باطن گوسنه نگارشه ده ز پگوئی شوکیدارشه

فی الحديث خالطوا الناس بعلمهم وزالوا هم بالطلب

کيه شغل ده بدکاروی ستادی منع په اقراروی

هرگز مه کنس نه دلبره پهنه خای کنس دلاوره

یوروخ داو د سوال کر چیه راز ده ذوالجلال کر

رب ابه کوم خصلت وی چه وتاته می قربت وی

هم بخلق کنس محبوب یم ده هر جاده زړه مرغوب یم

وحید را غله له آسمانه وداو د ته ای جانانه

کدین داره متقیان وی ستادی هم د اهی شان وی

کحوک اهل ده دنیاوی مجلس کنس حاضر ستاوی

پظا هر خصلت ده دوی گره په باطن کنس خان یکسوی گره

یاد او د و خالقی اهل الدنیا با خلاق الدنیا و خالقی

اهل الاخرة با خلاق الاخرة فی الدنیا و الاخرة

بل کحوک اهل شریروی په بدی کنس دی شهیروی

يا شاعروي بد هسزه

مدارات يه كره د لبره

چه ساتلي دي خپل آب و

نهایت يه د پرتو اب وي

في الحديث ما رل به الرجل عرضة في مصدفة

يوه روح پكور كښ جانه

پاك رسول ناست و بنادانه

يو كم بخت وه پدېر بار كښ

ده دخول په انتظار كښ

پاك رسول و سړ و دهنه

مدارات يه د پركاونه

عائشه وه پخيزت كښ

ده رسول پدا خصلت كښ

پاك رسول ويل شير دي

په بدې كښ لا نظير دي

مدارات و سړ ه بويه

چه امان يه شو لځوبه

چه د اطور اشان وي

دي بد بخت ده د سرتجك وي

في الحديث من الناس من يترك له يوقا القيامه من

من يترك له الناس من الفحشة

بل چه پښې دي و سي زغله

ده همت لځايه د له

تبه هم شي گاه كار ه

كه گاه نلري ياره

چه پرتا نابود گمان كې

يا غيبت دي بزبان كې

في الحديث من امن بالله ورسوله وامن باليوم الآخر فليكن له

الجنة الموعودة

چه دور نخي لداخايه
کدي شوک عيب جوئي که

في الحديث من وقف سوا ضيق الموت فلا يلق من

الجنة

يوه روح حضرت خبري
پچيل کور کين کوي ناري

بل شوک پيش شه ناگانه

دامي خيل حلال حرو دي

صفيه ده دي عامر دي

ياخا خيله عمه دي

اختلاف ده روايت دي

هغه خوان وئيل رسوله

ستا خاطر مشه ملو له

چه لتا صاد عصيان شي

چنه به بنجه بي گانه وي

دوه وي تفسر او شيطان دي

په چا کين پت پنهان دي

بل ده خوز و زرد واکره ده محتاج حاجت مرواکره
 خودي وسع او طافت وي کد مال که شفاعت وي
 چه ثواب ید نهایت دي زیات ده کال تر عبادت دي
 یوساعت که پندار کنی شی زهیر ده بل به چار کنی
 که ناقص در مانده وي ستابه خیل ثواب توده وي

فی الحديث فیما ینسب الیه من احب الله ورسوله من احب کاف

من احب الله ورسوله او لم یحبها

بل نرمی کره پکلام کنی پیش دستی خیل سلام کنی
 چه ثواب به بی پایان وي علامه دي ده ایمان وي

فی الحديث علامة المؤمن اخفاء السلام و الزین الکلام

بل دوه لاس و ور کوه پینه چه شوک بر کندی کوه پینه
 مه یو لاس و چاته ور کوه مه بشکاره ده گوسر کوه
 داده کبر نبانه دي وازارته بهانه دي
 سود دي نشته واره زیانگه په ثواب کنی دي نقصانگه
 او یار حکمت ده رحمان دي چه نازل ستا میان دي

نور واره هغه مونده لي چپه لاس وي غوړيدلي

يو به پاته شي و تاته د پرمخه و ائرتاته

في الحديث اذا التقى المسلمانان تصافوا تحت بينهما

سبعون درجة ثم واصلوا لا تحسبهما الا كواحدة

بل چه زيان ده مسلمان وي دي حاضر نوي پنهان وي

کيه مال وي کيه آب وي چه خاطريه پکباب وي

فائده تالره مدت دي ده نيکا نو د اخصلت دي

که د پرمخه شي دشواره رب به ستاوي مدد کار

کته بل کړي بي ابرويه رب بتاسپک که بدخويه

في الحديث من سئل عن اخيه فقال هو مني ومني فله مني

الاخيه انما فخره مني فله مني ومني فله مني

سواء اهل بيته مني فله مني فله مني فله مني

بل پرهيز کړه لغيتانو کړه مجلس ده فقيرانو

دوي پسا ه صورت زندگي په باطن لکه مرده دي

في الحديث ابا كرومها لعلها لو في قيل ومنهم

الانجيل

تابه هم که مرده د له
هر مجلس لره اثر ديه

في الحديث انكرا محلي

چه موسي ويل يار بته
ستامونده و ماته گران دي
پاك الله و بل كلیمه
شكسته زړونه پيدا كړه

قال موسى الهى اين المطلبك قال عند المنكر

قلوبهم

هر فقير چه دى صبور وي
پاك الله و بني عيات نه
نيه شك نيه شبه وي
پخشور مشاهده وي

قال موسى ومنهم قال لفقير الصبر و بركات الله

بل فائده چه ده دين نوي
پكش عالم تلقين نوي

هرگز مه کنینه خود را به	لری درومه لغه خایه
لمجلسه چه ده شرویه	تنهائی خینی بهتر ویه
ترتبه بهتر و ی گوره	ده نیکانو مجلس و مرون

فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف
 فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف

هغه بوی ده مشکو بار که	هرچه ناسه ده عطار که
چه سوداده مشکو کینه	بی تکلیفه ورسیزیه
که احتیاط کوی هرگز که	سری خلاص نوی له اوژ
سره بخرنی بانندی وری	چه ده پند و کان بنوری

فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف
 و مثالی فی الحدیث البیضاء فی من جلس المثلث الخلیف

پخیل کو کربش اندرونه	بلشوک مه پرزده دسرونه
کدی خیش کدی قریبی	که آشناوی که غریب وی
چه و لاری تاپر و مره وی	کدی و رور کدی تره وی
احترازد سرلره بویه	که ولی وی که خوش خویه

که پکور کین فی غیرت وی
حکایت دی تحدیثه
صدیق راز کا وه نهانه
چه بل شوک نوه حاضره
دیر پشه بغضب وه
په پاکی کین ده ده لاله
ده قراء آن شپارس آیاته
هم صدیق ده دی بد نرو
با وجود رسول غم کین شه
چه صدیق و سر ته حیران وه
بی ا صدیق و بل رسول له
دی احوال راته اظهار کره
پاک حضرت و بل صدیق
چه ته راز لعاب شکی
تجد راز کوی پنهانه

وده و وسر تیه نسبت وی
تیه غور باسه رائیه
لعاب شکی سره جانانه
پاک رسول پین شه ماهر
لغیر ته مضطرب وه
دی نازل لذو الجلاله
دیر بجه و ایثم و تاته
په پاکی کین زری می نرو
پلیده یه اندوه کین شه
لکه بید هی لرزان وه
ستا خاطر شه ملو له
په شیرین زبان گفتار کره
حال می دادی لتحقیق
شما ده زرده ولیه دیر بکری
نه ویر بزی لشیطان

الحمد لله الذي جعل الدنيا دار فناء

والآخرة دار بقا

که سپین زیری پیرانه وی	یا هلت یا دیوانه وی
چه نظریه پردیکدان و	خوب زشت و تر یکسان
اندرون به پرزده جانده	که خبری لقرانه

في الدنيا دار فناء والآخرة دار بقا

والطفل الذي لم يولد واعلى حوضه الماء

ده احوال چه در بیان شه	ده کافه اهل ایمان شه
خاصه حقه مؤیر پلاردی	چه لازم پرنیکو کار دی
هغه کار مکره هینج کله	میه غوز باسه لب له
چه ده دوی پکن آزاروی	که کرداروی که گفتاروی
بناسته نزمی خبری	کره لدوی سره نادریری
هم عزت اکر امورد کره	تل خدمت ده دوی پسر کره

في الدنيا دار فناء والآخرة دار بقا

والطفل الذي لم يولد واعلى حوضه الماء

۷۱
کجنت غواری بخدايه

نری مخه دل آرایه

ته ده دوی برضائله کړه

دی محروم شی لجنته

و حديث من سمع من النبي في الاكل والشراب

ان يقول بسم الله

ده مو حقی دی دوچندان

پو پدیر باندی جانانه

بل هم حق ده همسایه دی

لکاره خلوینست سزایه

و محتاج تی کړه بنسندنه

لمرده سړی رفتار کړه

که ادایه پښه زړه که

حب دی پوینکه همرازه

قال من رضى الله تعالى عنه القضي مقسرا

المحتة الحق له على ما لا يقرض

در بیان صفات حق تعالی

پنداری مبارک باد کرده	پد فاخته یه غم جن بنیاد کرده
ده کور زیر می کرده ای و نروده	کدی تله لی وی لکوره
چه ضروری ده ده کوته	مانی مه خرویه پورته
چه خاطیره پلای وی	بی ستری وی که بل حال وی
دی محروم مکره دلداره	چه میوه وری لبازاره
نوریده پته و ده پنهمه	که تنه یه خوری صنفه
کمر لوی واره خبردار کرده	هم داخل ملک هونیار کرده
کمر لویه آزار نکه	هم یه چری اظهار نکه
همسایه دی نگران ویه	هم که گرم ستاد بیکدان ویه
تخو کمر بیش خوش خوبه	ده ده بخره چینی بویه
په تش بویه زهیر مکره	دی ناحقه د لکیر مکره
په پستوچه هویدا دی	ده حدیث مضمون هم داری
پر عالم بانندی هیبت وی	سخت روخ چه ده قیامت وی
ده حقوق طلب کار وی	چه اول ده ده گفتار وی

همسایه دي ای رئیس که خبری تحدیثه

فی الحدیث اول النسخ من غیر الفیقه جازان

ده ده سپی هم آزار مکره پری ده کافی گزار مکره

چه آزاریه همسایه وی بختی ناوایه وی

فی الحدیث لا بدخل الحنفی من لا یغیر من جازان

همسایه چه ده نعمان وه په بدی کنش نمایان وه

ضروری به پا که وله ده امام ولورته دله

بیا امام هغه خایه وره پخبله دل آرایه

خوپر حلم به شیداشه محبت به پری پیداشه

یهودی وه مسلمان شه آهل دین اهل ایمان شه

بل خیل وانوعر نزان دی چه حقوق به لایان دی

چه خیل وی کوی پوهیز ومولی ته وصل کیزی

چه پخبله دوندی وی له الله بریده وی

فی الحدیث القدری لا اله الا الله من وخطبته

الاحیة شققها من الجاهل النبی من وخطبته

چه صله دَر حرم گوری
په رویش ده احسان بنوگر
یوبه عمر دیر وی لاله
بل مدام گری خوش حاله

فی الحدیث تو جدد با غلّه حنظل من سیرة خیرات

چه نخپله خول فرار که
یا از ارد مو بر پلار که
پر حرام ده جنت بوی دی
بد و کونه یه سیاه روی دی
کده یونسو کال لاروی
ده جنت به تنه کاروی

فی الحدیث تو جدد با غلّه حنظل من سیرة خیرات

عاه و لا یجدر بحی عاق و لا یاطمع الرحمة

ده رضاعه نسبت گوره
یا کنبی کر یه غزاوه
دیر یه بند دیر یه اسپر کوه
بوی شخی داجواب کر
زه ترله یمر ستاس وده
دایه خلاص کره لبند
سرفراز به ده احسان کره
غافل مه اوسه ای ورو
ده کفار داسزاوه
چه یه دوی خسته زهیر کره
و رسول ته خطاب کر
لرضاعه بهر وده
کیو هیزی ای هوشمند
کجاوه یه ده سامان کره

ولانہ داتہ و لایستہ
نصیحت کوہ و دوی تہ
تہ ہم شی بسہ کارہ
لہ اگر امر لہ عزتہ
چہ خلاص نوی و بدخوی تہ
گلہ دوی شی خوک بڈکارہ

فی کتاب الایمان و الذکر منہ فی الاقرابین

بل عورت تہ جانانہ
بیامانی خینی اختیار کرہ
بیایہ وہ وہہ پرورہ
نصیحت کرہ بی پایانہ
لفرشہ یہ کار کرہ
غافل مہ اوسہ لکورہ

فی الایمان و الذکر منہ فی الاقرابین

فی الحدیث کما ترفع عصا عن کمرک

دہ عورت خلقت کورہ
چہ گرم پیار نکریے
نکری پیستی دہ و زورہ
عورتینہ پر لار نکریے

حدیث خلق اللہ تعالیٰ حوائج خلقہ

کہ داوارہ اشرنکہ
تہ طلاق ور کرہ ہم دمہ
شرمندہ بہ بخشرو یے
وصلاح تہ گذرینکہ
شرمیزہ لہ عالمہ
دہ مغوغو خواوری پسرو

ده دنیا لانا مونت که

هیچ پروا مکره ملذکه

چه دینداره یا فقیر وی

پعورنه تل زهیر وی

احترار کوی گلشنه

لدشنامه لزدنه

چه فاسق وی ای طالبه

دی پر بنخه وی غالبه

فی حدیث من یغلب من الذکر و یغلب من الأنثی

بل په کور کس اواره کړه

تل مزاج مسخره کړه

خنده روی اوسه خوشحاله

چه دی کور نشی ملاله

فی الحدیث خیر کر لاهل و الا خیر کر لا نفس

چه ده بنخی پوچ گفتار وی

ده مره جبر و قار وی

یوبه قبر ده ده نو نرو وی

تل به دوتد حضور وی

بل ثواب لری یارانو

ده او یا و شهیدانو

بل ده بنحو پیمان جان

برابر اوسه یکسان

که پوشاک وی کطعام وی

کچلر وی که کلام وی

کیه تاسه کیه خواب و

کیه قدر کیده آب و

که مزاج که مسخره وی

که پنهان وی کنکار وی

چنه طرف کوي لميانه د اگاه لري بي شانه
بقيامت به په بد سرنک وي دي به کوز په يوه خنک وي

في الحديث من له امر متين قال له احد اصحابه ان يورثه

في الحديث من له امر متين قال له احد اصحابه ان يورثه

زړه پلاس ده پاک سچان دي والدي چا کله ده خان دي
وهر لوتر چه ميلان که په فرمان يه ده رحمان که

في الحديث مطلوب الخصال في بين اصحابه من

في الحديث مطلوب الخصال في بين اصحابه من

چه اختيار نوي درخواهه ويره مکره لکما هه
تش د زړه پمينه لاله مه ويره له و باله
چه بل چري برابر ئي پر هر چا ختلي مري ئي

في الحديث من له امر متين قال له احد اصحابه ان يورثه

في الحديث من له امر متين قال له احد اصحابه ان يورثه

عبد د پير گران دي اي لاله ويره کره لذو الجلاله
ته غافل بي فروامخته ده خپل زړه پر ضامخته

چیه و ناسه حیراته بده مسه وی خدانه

فی الآية ولا تلبسوا الخ المبرم وندم وطلا و باعد و

کزده یو وی ای دلبره دونه نشه لبشره

چه مین پرچاشیداوی محبت یه هویداوی

بل خای نکه هغه مینه کخوک خوری دزگی وینه

فی الآية وما جعل الخ جعل من طبعی فی جوفه

ته لزره سره جدل کره ده غم او پرتندی بل کره

تل تکلیف کوه له خانه برابر اوسه یکسانه

چه دزده پرفنا تله کری تل واورته کبیسوانه کری

چه مره پنا رضاوی داهر گورده ناسراوی

ینه نمونخ نی مطاعت وک نه دیدار نیه جنت و

فی الآية التی ال تمنا من عن النسا وکضایف و

لایه الزج ال علی بن درجیه و

که رواای بی خدایه ده سجد کره دل آرایه

پر سجده یه نکو سناره تل عورتیه وه دلداره

و مره و ته انيسه روایت دي حديث

في الحديث عن ابن النعمان عن ابي عبد الله عليه السلام

في الحديث عن ابن النعمان عن ابي عبد الله عليه السلام

بل كمينته يا مريونه ستا پکور کیش وي مپونه

نه پوشاك ده دوي شيان كره برآبريد آب نان كره

دوي سانه لهغه كاره چه سختي لري شواره

في الحديث عن ابن النعمان عن ابي عبد الله عليه السلام

تا يكونوا كسوف من الله بنون ولا تكلفوا من العلق

الاما يطبقون فان الله سالكهم ايا كره ووشا كملهم

سبك نظر مكره جانانه ورتيرزه له عضيانه

پشپه روخ كيش خمار له دايه حق دي اويا خله

مثل عيب الساتر كرفيقه عن المكاو كسوف السعير

في الحديث عن ابن النعمان عن ابي عبد الله عليه السلام

بل ديني ورويه پيدا كره پدامينه خان شيدا كره

نهامد كره صحبتونه ده نيكانوز يار تونه

چه پرتاده رب کرم شی	پاس پر عرش در تاقدم شی
تن پویناک در شی لنوره	تل خوشحال گری مسرور
چه بنیان یه هم ارمان که	شهیدان یه صد چندان که
کهر خویه رتبه لویه	ترد از یاته ده خوش خویه

فی الحور یشتان حور العرش منار من نور رب العالمین
نور و وجوههم لیسوا بالبیاض و لا یضبطهم البیوت
والتهداء فک التواضع لنافع الملتجائون فی
نور الملتجائون فی الله وامن ادر وک یسک

بسم الله الرحمن الرحیم

خوک چه ورونه دینی و که	ده زیارت پر لوی تله که
اویازره به ملک و یه	چه ده ده پر کاب لک و
که دعاده ده پشان کیش	پزمین پده آسمان کیش
بنه دی تلک بنه دی فتاری	بنه دی خوی بنه دی قاری

فی الحدیث من زاد فی الله شیخ تسبیحون الف

ملک یقولون طاب من الله

ته ترخان پردوی احسان کرده دوی خوشحال او خندان کرده

لکه چو رچه دهدی وی یا مزاج مستخری وی

دوی انا الله تعالی و نحن بخیر عباده الکرام و هو

عبرنا فی ذلک التنبیه

که ترخان به مکره گوره پچیل مال کین خاوری و

دی محتاج مکره بهیختکه و سوال ته خسما دله

کدانوی اتفاق دیه چیه و شرور نشته نفاق د

دوی انا الله تعالی و نحن بخیر عباده الکرام و هو

فی الله تعالی فقه الله ربک بحقوقه فقال لا فقالک

عبرنا فی ذلک التنبیه

هم ده خدای ده پاره جان ده دینمی کره نمایانه

ده مغوجه گمراهان وی به دوستی کنده ده زیان وی

کدی زوی دی هم غلیم دی چه خصلت یه ده رجیم دی

حضرت نوح حکم بیزاوشده لکنغانه چه فرار شه

فی التنبیه انا الله تعالی و نحن بخیر عباده الکرام و هو

بل مدام گزنه ترش زویه	لبدانوی خوش خویه
هیخ احسان دده ده له لاسه	قبول مکره نخنا سه
چه نیکی دی پالک بند نشی	محبت دی خرگند نشی
دی تاخونه به تا لایشه	ورک ستانه بغض الله شیه
پالک سړول خکه ای دله	پداسرنک دعا کو له
هغه کس چمتا د بنم وپیه	کخه مردوی کخه زن وپیه
رب لاس به بالا مکرپیه	دده مال ومارا مکرپیه

فی المصاویه اللهم لا تجعل لنا من عملنا اخية قلبی

چه خدای محبت نوي	ده بدانو غیرت نوي
سودی نه نشته طاعت کښ	پدیر زهدیر یا صنت کښ
خکه وحی له آسمانه	وعینی ته را غلی جانه
کده کل جهان طاعت کړی	چه تنه یه بصورت کړی
چه ده خدای د پاره مینه	دبني زکوي رنگینه
سود دی نشته طاعت	که پوهیږی نیک خصله

اوحی العیسی علیه السلام ولوان عبدی جبار

افيد النعمات والارواح وحج في الله ليس ببعض
 في الحديث الذي من روعة الاخير

کدی خیل که بیکانه وی	که پکور کنش جانانه وی
چه خان جور که و خدمت ته	خداص که تا و عبادت ته
یا و تا و نه انعام که	خو که ده سیم زر غلام که
یا پتی وی یاد باغ وی	چه سبب دی ده فراغ وی
چه ده حبیب دد اشی	د تا مینه پری پید اشی
ده هغه هم حب فی الله دی	بل گمان مکر و تباه دی

فی الحديث الذي من روعة الاخير

کدی حب ده سیم زرو وی	یا الباغه دی مرو وی
زحیر یه کره ای شومه	فقیر پاته شی محرومه
هاده واره بدی سردی	په ویل کدی باوردی

فی الحديث الذي من روعة الاخير

بل هم حقه ده فرزند انو	چه لازم ده ای یارانو
ته په زوده دوی سرور که	خیل فرزند ده سترگونو که

فِي الْحَدِيثِ الْوَلَدُ لَوْنُهُ الْأَخْضَرُ وَفِي الْحَدِيثِ الْأَخْضَرُ

هم پلور مشه غم گینه کیو هیزی ای مؤمینه

خاص چه زوال نوبت وی داپکور کین برکت وی

فِي الْحَدِيثِ بَرَكَةُ الْمَرْءِ تَكْبِيرُ مَا بَرَأَتْ

گوره کوم یوستاپکار وی چه وگورته دفرتار وی

چه صالحه نیکوکار وی زوی ویر جارشه چه بدکار وی

چه په لو نو مبتلا وی دی صابر پردا بلا وی

که پر خای ده دوی حقونه دی له اوسره رجوابونه

فِي الْحَدِيثِ مَنْ جَلَسَ إِلَى الْمَرْءِ كَلَّمَهُ خَيْرًا

یو خبر شه له اذانه پنی غوز کین ده ده جانه

پکین غوز کین اقامت دی چه ده پاک نی سنت دی

له صبیانه یه امان دی بحدیث کین چه بیان دی

فِي الْحَدِيثِ مَنْ قَرَأَ مَا يَدْفَعُ عَنْهُ الشَّيْطَانُ

بل خوننی ودرله بویه چه خیرات وکری خوشخویه

دوه دوه زویی دوه دوه لوی لکابه چه مستور دی

لغه پسه سلامت ویه	نیه عیب نیه علت ویه
بل یه نامر کهن زده دلبره	بناسته پکاب غوره

فی الحديث حسن النعماء اولاد کرو اولی النعماء

فی امراء المخلوقین

عبدالله عبدالرحمان دی	په منو نو کهن تابان دی
بل نامه یه محمد دی	که حامد دی که احمد دی

فی الحديث من رزق له من الایم ثلاث و اربعین

احمد محمد افتد اخطاء

پژدایه اندوه مکره	خان نادان ناپوه مکره
ترد و میاشتو شهادت دی	چه وئل یه عبادت دی
تر خلویرد کردادی	النفة بالله دای
تر انومیا شتو بیاد سرودد	ده بی پر پاک وجود دی
ترد و کالو استغفار دی	همدمو سرهم ده پلاردی
یا نفیرین یا لعنت دی	ده کافر بد خصلت دی
بل یه زیرمه ده مکتب کره	تل ده علم ده ادب کره

برکت به دیر شی لا له | ستاپکور کبیر مال مال

فی الحدیث اذا خرج الضبی لطلب العلم یكثر

و یجود الخیر فی بستانه

خویه عسراوه کاله | نصیحت کوه ای لا له

چه ولس ته رسیدن شی | نور لازم ده ده زدن شی

پرمانخته روزه انیسه | روایت دی بحديثه

فی الحدیث من راعی نکر اذا بلغوا سبعا لا یخرجوا

من بیوتهم اذا بلغوا عسرا

بل سوار ی شناوری دی | ده مژه دلاوری دی

هم دبنخو هسز گو ره | داخر خه دی شما و سروره

چیه یو گرد شد دوزره دی | زردن ده صغیره دی

کیه نیت خالص کفای وی | لسواله یه عفاف وی

دوی پدا هنر شنوا کره | زوی لورد واره دانا کره

فی الحدیث من اکره کما یکره و سیه و القباحه

و بنا تکر العسر

خوخیل خان په زهیرنگه	تل شب خون شبگیرنگه
فرزند پاته بی هنر شی	دی بتر ترکا و خر شی
ده پلار خونه په تالووی	تل په آه و

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر امیر

کبریا امیر لکانه عاشق علی بیگ و ان من توفیق انا

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر امیر

بل یکسانه په احسان کین	ته دخیل اولاد میان کین
چه خاطر په ملال نشی	ستا پغاره و بال نشی

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر امیر

بل ختنه ده فرزند بویه	پراوه کاله خوش خویه
پراولس په واده کړه	ته لده سره باند کړه
بل په سپک نظر مگوره	و فرزند ته خما و وره
هر نظر چه ده پد کړوي	ده جهان هغه نظروي

فی الحدیث لکانه ابا دنا امیر امیر

آموخته په پکب کړه	تپه زده خواري تعب کړه
-------------------	-----------------------

چنه نه زير مده اکتري	دي ده بنحو حساب وي
بل يه دين وي نقصان کنر	يو به سپک شي بچان کنر

قال عمر بن الخطاب رضي الله تعالى عنه لا تروا كسوا بالهن
 لا يحاسبون قال نعم ان يابى لا تروا كسوا بالهن
 يقتل الله الناس بجهنم ويضع دينه

پهرين پهران وي	نه کسب چه پداشان وي
نيه درس نيه مکتب وي	نيه علم نه ادب وي
بي ليتغه پناه غواره	چه په پر کري ده ده غاره

في لايه ولا تفتن اولاد كوشيد زمله ق ۱۰۱۱

پر مغل پر پستانه دي	بل عزت ده ميلان نه دي
عزت بويه چه مهمان وي	که هند و که مسلمان وي

في الحديث كرموا الخيف ولو كان مكانا فخر ۱۰۱۲

چه ميله يدي وقار وي	بد وطن بد ديار وي
چه سستي که پدمر مهمان کنر	دي بي خيره بچان کنر

في الحديث بدني القرى ما لم يكرم القرى الخ ۱۰۱۳

افعال من در صفت

دشمنی که له سحاکه	چه بدی که له مهمانه
خینی غوته جبین مشه	پدرتله یه غم گین مشه

فی الحدیث الضیف فتنه بعض الله تعالی

دی روزی خوری شالخوا	کناه یوسی له جهاتنه
دیره خیر برکت دی	بنه هنر نه یه خصلت دی

فی الحدیث الضیف اذ احلبا برزقه واذ ذهب

ذهب بذر ثوب الفتور

خدمت کنجیه بنوری	زروخت ویر باندی وری
برکت هم هومیره گوره	پر هغه کور لورده لوره

فی الحدیث الضیف اذ دخل بیت اخیه و دخل

خرجت من معه الف برکة وخرجت

ته اوبه تقوه ای دله	پرلا سوده ده پخپله
هم لده سرکه تر دده	ته رفتر کوه در لبره
هم برکاب یه نشه یاره	ثواب دیر لری بی شماره

کدغیربوی ناآشنایه	ته قبله کره ورتمایه
هم خبری کره ای ویریه	ده حاجت لختایه کوره
هم اوبه کنیزده بسیاره	ده اودسده خنوددیاره
پرغه خای هم بستر بویه	چه میل مه کنی خوخویه
پکنی تل تازه تاباته	ته مشعل کره خماجان
یالمبّه کوه له اوره	که چراغ نوی ای ودره
چه لازم ده ده عزت دی	ته ده رور و خوضیافتی
ترد از یات دی خیل خیرات	کیه وکری حنات ی

فی الحدیث الغیب فقلت فیما اذا انصرفت

بنه لذیذ طعام تیار کره	دیر عزت دیر وقار کره
ده نگاه یه مغفرت وی	ده طعام چه دیر لذت وی

فی الحدیث فیما اذا من خیمه شهوه فقلت ما اغفر له

که حاضر وی ستاپ کویر کن	تکلیف مکوه پنور کن
چه به قرض یا سوال کری	خیل خاطر به پمدال کری
ستا سخا به پریا وی	له اخلاصه به پریا وی

وَأَوَامِرُ الْمُطْعَمِ وَمَا حَضَرَ وَخَيْرُ الْمَنَافِعِ مَعَهُ

وَأَوَامِرُ الْمُطْعَمِ وَمَا حَضَرَ وَخَيْرُ الْمَنَافِعِ مَعَهُ

هَزَيَّ مَحْنَدَةً وَهَلَا لَهُ قَهْ مِيلَ مَهْ نَشِي مَلَا لَهُ

فِي دَابَّةٍ وَمَا لَيْتَ أَنْ جَاءَ يَحْمِلُ حَيْثُ شَدَّ

مَهْ كَاتَهْ كَرَهْ وَلَقْمَهْ تَهْ وَمَهْمَانُ وَطَعْمَهْ تَهْ

قَهْ دِيْجَالُوِيَهْ وَيْ كَهْ كَهْ دِيْ زَهِيْرُ نَشِيْ صَنْمَهْ

كَرْهِيْزْ لَدَا كَلَامَهْ دَهْ هَعُوْلَهْ اِلْتِيَامَهْ

قَهْ خَفَهْ دِيْ تَاهِمَانُ وَنَحْوِيْرُ كَبْشْ نَهْ نَقْصَانُ وَ

خُوْدَهْ لَاسْ نُوِيْ نُوُوْ لِيْ تَهْ لَاسْ مَكَازَهْ وَرُْمَبْرِيْ

مَهْ طَعَامُ اَخْلَهْ هِيْخْ كَلَهْ خُوْدِيْ سِيْرُ نَشِيْ اِيْجْ لَهْ

دَهْ كُوْمَرُ نَجْرَهْ كَرْ بِيْشَهْ خِيْنيْ اَخْلَهْ دُوْرُ اَنْدِيْشَهْ

كَدُوِيْ يَاتَهْ شِيْ مَحْرُوْمَهْ شِيْ دَهْ خَانُ يَغْمُ مَغْمُوْمَهْ

يَحْذَمْتُ كَبْشْ بِيْ نَقْصِيْرُوْ سَتَامِيْلَهْ بَهْ بَزْ هِيْرُوِيْ

عَزْمِيْزَانُ حَاضِرُ كَرْهْ كُوْرَهْ دَهْ طَعَامُ يَوْقَتْ اِيْجْ مَرْوَرُ

يُوْدَهْ دَهْ پَكْشْ عَزِيْزْتْ دِيْ بِلْ دِيْ وَصْلْ دَهْ قَرِيْبْتْ دِيْ

هوقه کوردی خستنی دادی	یو لبلکه چه جی ددی
چه میله دی تلوار نکه	ده ده زردی آزار نکه
خویه و بولی پخپله	بیاهله دی ویرچی دله
ندی داتلوار که یاره	چه روتی کوی ژرتیار
کوندی کاریه سامان توک	هیخ پده کیش نقصان توک
ندی آخی لطعامه	بی رخصته دل آرامه
مگردار نکه پوهنیزی	چه خاطیره په خوینیزی
مه و سپی ته لدا خوانه	روتی اچوه جانا نه
مه سخا کره لفقیره	چه مضیف نشی زهیره
چه دی بولی و خیل کوته	په تلوار چه ودا لوتنه
چه فارغ شنی لطعامه	په تلوار چه دل آرامه

فی ایمة لا تدخلون بیت النبى الا ان یؤذن لکم

غیر نافهین ایاه لکن اذا دعیت فادخلوا قلاد

اذا دعیت فادخلوا قلاد

بل لدمرو و خوزیا تره مکث نه بویه دلبره

مکر خواتمیره الجا که	چه خیرات یاسنی که
بل خوشحاله خه خندان	لداخالدا مکرانه
کهر خودی زده زهیروی	پخدمت کبر ستا تقصیری
بل هم حقه تعامل دی	دساو ووده مغل دی
ده هندوده مسلمان دی	چه لازم پر هراشان دی
راشه قرض مکره لچانه	کهر خوئی دیر پر نشانه
که کمر دی که آهین دی	ترداد وار پور سنگین دی

قال القرآن حلت الجفون والحديد فلما ارسلنا القبل

من الذی

تیره تیغ تیره مقراض دی	جدائی ده هر مکر از دی
کدی خیل و ملاشنا شی	چیه قرض میان کبر لاشی

انما لولا القدر من الله

که محتاج بی دیر هر کوره	پور هاله کوه ای و کوره
یه خزانیه ده مولی کوره	پداد کبر خان کدا کوره
چه نظریه بخیل مال وی	په ادا کبر یه انکال وی

خه بنده خه به دولت دي | خه بازو خه به قوت دي

في الحديث تقضوا الدين اذا احتاج احدكم

فليسدن على الله ويرجوه

هر چه بخت ديچا بيداري | كشاده بده ده داروي

بل به قرض ده ده هم کوي | بچيل کور کن به بيغم وي

بل روزي به پدياروي | نه سفر نه رفتاروي

قد علمت ان الدين راحة داره و راحة داره

في الحديث ان الدين راحة في الدنيا والآخرة

چه بقرض کن به نيت داري | چه تلوا سر به پاداري

ورقه سپک بدغه بارشي | پاک الله به پرچار مشي

في الحديث ان الدين راحة في الدنيا والآخرة

في الحديث ان الدين راحة في الدنيا والآخرة

ملائكهم هم دعاك | چه دعا قرض به يرباداك

چه دعا به مستجاب دي | دوبرطاعت ديره ثوابي

في الحديث ان الدين راحة في الدنيا والآخرة

که نیست کاره خالی لاس	ده ده غاره که خوار خلاص
یا اجل ویر که په یو ویر کبیر	غریب نه سخی پا ویر کبیر
دیر ثواب لوی بی شان	وی حساب ده ده آسان

فصل اوله فطره فی صیرت و فی الحدیث من القدره
و فی الحدیث من الحدیث من الحدیث من الحدیث

معامله چه کری آسان	پر هغه به له سبحانه
رحمتونه مدد و وری	چه پدار ویش کبیر نبوری
کیده اد که بستاندوی	چه تهیل که نیک نهادوی

فصل دوم در حدیث من الحدیث من الحدیث من الحدیث

بل قلم مکره، هینح کله	پسودا کبیر خا دله
چه سختی که پدا کار کبیر	په حبه و ویدینا ر کبیر
بی مرونه و بی دینه	خینی تبنه ای مؤمینه

فصل سوم در حدیث من الحدیث من الحدیث من الحدیث

ده دانق حساب و گوره	ده حسن و ورا ندی و گوره
ده عتاب پدا گفتار کمر	دیر لعنت په پردوی بار کمر

دری الله جل جلاله عند حسن حجابی بدان حق تعالی
بسم الله الرحمن الرحیم الذائق والمستد

بل قسم مکره هینج کله	پسودا او سود کین د له
که باطل وی که برحق وی	چه قسم کوی احمق وی
دی محروم وی نیل خصله	ده الله لبسه رحمته

فی حدیث ایمر بنی مفضل السامی عین

چه دیر قسم هنر وی	په ایمان کین به ضرر وی
په روزی کین به نقصان وی	دیر نگاه دیر به عصیان وی

فی الایة و لا تقصروا فی الصلاة انما انکروا علی

انما انکروا انما انکروا انما انکروا

مه صفت کوه ای و نزود	ده دئی خیل کالی هر گوره
مه ده بل لما له وایه	کچه بدوی دل آرایه
لا یعنی دی له کلامه	سودیه نشته دل آرامه
روز رخ چه وی جانانه	پتیه مکوه لچانه
دارویش ده اسلام ندی	بکاوردی خسا بخوله دی

فی حدیثی از حضرت علی علیه السلام میفرماید: **الْبُخْلُ**

نقصان مکرده پد میان کنش **چپکاسه** و ویزان کنش
چه و نقص ته که میل **ده مقام ده هغو و میل**

ن البخل و لا یستوفی الذین اذا اكلوا اكلوا لعلهم

یستوفیوا و اذا اكلوا اكلوا لعلهم یستوفیوا

بل هیچ عیب پنهان مکرده **تدخل ده ایمان مکرده**

بنکاره و وایه عیانه **چه گای پری جانانه**

خیانت مکرده هیچ کله **امانت چه پروت وی ده**

نه وعده مکرده خلافه **چه و چاته بی کری لافه**

بی ایمانه وی بی دینه **چه وعده خلافه وینه**

فی حدیثی از حضرت علی علیه السلام میفرماید: **الْبُخْلُ**

ده نفاق علامه ده **تا پده کنش وه لیده له**

چه دسروغ خیانت که **لوعدی مخالفه که**

فی حدیثی از حضرت علی علیه السلام میفرماید: **الْبُخْلُ**

وعد مخالفه و اذا اكلوا اكلوا لعلهم

بل حق ده سائلانو پر هر چادي اني يارانو
که سپوردرشي ستا کوره دي ده حق خستنه و ورو

في الايه واما السائل فلا يخبر في الحديث

بشيء من حق وليام على من

که حاجت به پرستياري په سوال په التجاوي
دي محروم شي ستا لدره خلاص به نشي اي دلبره

في الحديث وصدق السائل في حاجته ما افهم

که تشدوي ياتبروني چه سائل ولا پرديروي

که کتوي وي يابه پيلي هر کاره وي کغل پيلي

که کاسه وي ياسوزن وي چه سائل ولا ريغ جن وي

دبر نگاه ديره عذاب دي روايت چه پدا باب دي

في الايه وصدق السائل ما افهم

سربه داده که پوهيزي په ويل ديچا گروهيزي

مؤمنان به يولبله مدت غواړي قل ته تله

يولپل به پوزه چاروي دادنياد ايه وقاروي

دیر خجنتی عمارت شی | بنیه زیب بنیه زینت شی

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

کومر یولاس دی چه تنه باشی | دی به پاک یازیا شی

چه مزی یولبله | لاس هله پاکیزی دله

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

بأخريه من الأخرى

بل هم حقه میل مستیادی | چه پیرونی بیادی

خوکه چه نختی ته مهمانه | دیر نگاه لوی نادانه

بی فرمانه شی لخدایه | لرسول دل ارایه

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

کهر خولوی دیاروی | یاده نفل روژه داروی

هیخ دی عذر نکه لاله | چه زپه نشی ملاله

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

الحديث المرفوع عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم

تقول ان صانع کاتبه من حول یا بارحق که انشی

وه كراع الغيم اي و سرور	يو منزل مكي كور
پاك رسول ويل همد	كه مي بولي زه به خمد
كدي نقل روژه داره	روژه ماته كره دلداره
بيا قضايه زاوړه جانه	دیر ثواب لري بی شانه

في الحديث ان من وافق يومه ما كان له

چه مومن كه خوك خوشحاله	رب خوشحاله شي اي لاله
تر روژه يه زيات ثواب دي	ده دي بربخ و نان آب دي

في الحديث من ستر المؤمن ستر الله تعالى الامير
لقامع في الامم والمعاريف والشجر من المنكر

اول خان ته نصيحت كړه	بيا وبل ته پند عبرت كړه
كته خلاص پرېز دي بندونه	كړي ونوړته پندونه
دا خالي نده مهتابه	له اجر ته له ثوابه

في الحديث عز و بالمره و ان لم تعلموا كماله

انما اعلم المنكر و ان لم تعلموا كماله

دا خپل خان به مسخره كړي	په عالميه شهره كړي
-------------------------	--------------------

د ب بتا ته پغضب شي د ب بتا ته آدب شي

خپل گفتار بدې شي لومه سودينه مومي ظلو موه

فِي الْيَقِينِ مَنْ عَصَى اللَّهَ أَنْ يَقُولَ آمَنًا لَا تَفْعَلُونَ

که نومي پخپل گفتار کښ شفت پدارفتار کښ

تل موسي وهارون گوره ده فرعون پر لوري وکړه

چه ده پاك الله گفتار وه ده نومي ده ده وقار وه

فِي الْيَقِينِ مَنْ عَصَى اللَّهَ أَنْ يَقُولَ آمَنًا لَا تَفْعَلُونَ

اِنَّا الْعِلْمُ شَيْءٌ كَرَامٌ وَخَيْرٌ

کڅوکه بد که گاه کاروي يان يو لي خپله لاروي

سوديه نشته لطاعته ده بني لعبادت ته

خو پخوله نصيحت نکري پر ده بغض غيرت نکري

ستاهم لدوي حساب شي چه عذاب يا عتاب شي

پند پښهر کښ بد ان وه تل ده دوي گاه عصيان وه

وه نيکان اتلس زړه پدا پښهر کښ ما هره

د پريه زهد پر طاعت وه ده نبيا نو عبادت وه

ہم کی وارہ عذاب شوہ	نیکان ہم پکیر کباب شوہ
تل و چولہ کبلہ	ناندی سوخی پا ویرلہ

فی الایہ واثقوا فتنۃ لا تصیب من الذین ظاہروا بسلام
 فی الصلوٰۃ فی الحدیث عدلت اہل قرینہ و بیہنا
 ثانی عشر الف اہل علم اعمال انبیاء و قسا
 و سرچول اللہ قال لریکونی یقتصرون اللہ و لایامرون
 بہ الا بالمعروف و النہی عن المنکر

کچا آغوستہ قباویے	دہ حریر یاد سیاویے
یا خولک مونیخ کہ لنقصانہ	یا غیبت کوی لچانہ
یا بظلم یا بدعت کہ	یا بنکٹھل یا فضیحت کہ
تہ ساکت بی لعتاب کہ	خلاص رہہ نئی لعذاب کہ
تہ شریک پدا نگاہ سڑیے	ہم ماخوذہ عند اللہ سڑیے
مگر داد تایقین ویے	چہ عبثہ تایقین ویے
فیضیحت دی مسخرہ شیے	جورہ بلہ نندار شیے
یاد تایقین با وروہیے	چہ دہ سُر مال ضرر ویے

یاد تابی ابو وی و ی چه و هل پوچ کوئی و ی

نصیحت مکره خود سراه و کره تینسته لدا خایه

بجای اولاد و اذامروا بهار المومروا کذا لک الله العزیز

که کری نصیحتونه چه قبول کری محبتونه

دیر ثواب دی بی پایانه که خبری لقرآنه

فی الامه و انما عن المنکر و صبر علی ما اصابک ان

تو ای که از آن من عزم لا مؤثره ایست و ایست

که یقین دی باندی نوی وهم ویره دی پرزه وی

کوندی مال و ضرر شیشه راته جوهر به نوی شیشه

یا بمنع خیل احسان که چه پر مایه پشان شان که

خار ص به بشی لعذابه که ساکت شی لعتابه

خینی تینسته گوره دله خودی پشی رسیزی غله

چه بنده همت روزی ده وارده ملک ده پالک نابریده

فی الایة و اخر الموعظة فیه من و انیها و تینسته

لحدیث الباری بالاراد و الخلق حب الله

چه یوه لوښت خوځه لځایه	تښته و که دل ارایه
تښتولی خپل دین وي	لېد نواندوه گین وي
واجب ده لره جنت دي	لحدیثه روايت دي
لبنی سره به مل و سیه	چه دا تښته عمل و سیه
هم به مل ده پاك خلیل وي	ښه قال وي ښه قیل وي
چه دوي کړي داهجرت وه	لکفار به نفرت وه

و فی الحدیث من فن البیضاء فلو شہد او عیب له الجنة
و کان رقیق ابراهیم و هو من الائمة السالفة فی الجنة
ایضا فیہ الجاهل من جاهد الیهودی و المجرم
من هم الشیوخ الامم القاضون التاجیة
و فی الحدیث من فن البیضاء فلو شہد او عیب له الجنة

چه ده پاك بنی پکړو شته	پدایون کښ خړه رو شته
پهرخوي پهر خصلت کښ	پسکوت په حرکت کښ
هغه بي قيل بي قاله	جنت بیا مونده اي لاله
هم محبوب به دستار وي	چه ده پاك بنی پر لار وي

فِي الْاَيَاتِ كَيْفَ تَجْعَلُ فِي الْقَدْرِ الْاَحْمَدِ عَمَّا كُنَّا

عبادت وي كعادتي و	چه ده پاك بنی سنت و
پر تو ك آغونده پناسته	استنجا مكره لواسته
بنی لاس خوراك آب كره	خان يعطريه گلاب كره
سريه دادی ای دلبره	رب دي تاركه بهر و مره
پهر كار كنس يو حكمت دي	چه ده پاك بنی سنت دي
پكنس فبضيت پنهان وي	خاستاكه كور حشمان وي
ته چار پای نه بی انسان بی	مكلف په حين آن بی

فِي الْاَيَةِ كَيْفَ تَجْعَلُ فِي الْقَدْرِ الْاَحْمَدِ عَمَّا كُنَّا

نفس سر كش دي انی دلبره	ملونی مه پر زده يكسره
چه پخپله رضاد سړومي	خوشحالي و وفرحت مومي
بنده كي به كاندی هیره	شي بئاو ته د لير ه
ته زېږونه ای و سړوږه	كوره ده لره هر كوره
چه مدام زهیر بسته وي	يطاعت كنس خوار خسته وي
كه خوراك كدي آب وي	كدي ناسته كدي خواب وي

که نکاح وی که تجرد وی
که مجلس وی که توحید وی
چه سنت ده پاک سرو تر
پرست چه مستحکمه
ده خوراک نکاه ده له
ده جواب پدما قال کر
ده خوراک کیفیت دی
ما حدیث ندی لیده لی
چه شرمیزه لروینداره
ده محیی په پینه کو له
ده سنت لاریه خطا کره
ده دئی خیل کاه ده پاره
کفارت ده فقیرانو
لده پاته جماعت و
ده ده خیل اندوه ده پاره
سری بیر بغم خسور شی
که نکاح وی که تجرد وی
که دی کسب که هنر وی
محمد ابن اسلام و
خزبوزی خجته هینخ کله
بیالده نه چا سوال کر
طریقه چه ده سنت دی
زه پری نیم پوهیده لی
شوم و صبر نه لا چاره
بل سالک وده حماد له
په کین لوری ابتدا کره
یوخر و ارغم دلداره
ده خیرات کره ای یارانو
بل سالک چه نیک خضایت
فاتحه په غونبته یاره
لکه مرچه زوی وروشی

بل سالت چه محتضر و ده	لدنیاده ده سفر و ده
ورته ناست خاصه مرید و ده	چه دغدیہ آخر دید و ده
ده او دس ده خیل استاد کر	په سنت به ده زره بناد کر
لمریده خند هیر شه	چه خلل ده زیری تیر شه
ز به بند ده استاد و ده	ده نیک خوی نیک زیاده
اشارت به کر کلدسته	وخلل ته خود پرسته
عقل ته یواشارت بس د	چه بد پروائی ناکس دی
اوس سنت عظیم دیر دی	چیه قعر نایاب دی
گربیش خینی بیان کر م	چه په پوه عامه افغان کر م
خالی دس مخه ای یاره	ده او سراد لبازا ره
چیه ورد نوی ای و زوره	دابی دینه وی هر گوره

فصل الحادی عشر فی الاموال و الدین و النکاح

آخر شب پاخه خواب به	پت ثواب ده نایاب به
چه ملک هم کویر کردی	په ثواب به ناخبر دی

فصل الاثنین فی جبر و کفر و النکاح و النکاح

در تهر جو فدا و طهرت افلا تفصل نفس ما اخفوت عنه

چه وده وني تر سحره | شیطان بول که دلبره
به غوز و کنز دده گوره | ای سالک رب دي ز غوز

في حديث ابن نادر عن القبايح | الشيطان في

چه اول وين شي نحوابه | داد عالوله احبابه

الحمد لله الذي بعث سوط وهو على كل شيء قدير

و هو الذي لم يزل يبعث رسله في كل امة الى ان ياتي

المرسل الذي عفا لى جسدك و هو بان و ربح

و بعث لى لى و سبحان من على الخلق و هو على كل

شيء قدير | الا انت سبحانك ان كنت ترث

الارض لى سبحانك اللهم استغفر لى لى

الى لك ارحمتك اللهم ارحم لى و لا تزعج قلبي بجم

و عذبتى و عسل و لى راحة لى انى

بیا نظر که له آسمانه | د آیات لوله جانانه

ده نگاه به مغفرت دي | حديثه روايت دي

الذي جعل العيون والأذن والخلداني السيلو

لِيَهَارَ لَوْنُ الْفَوَاحِشِ الْأَلْبَابِ الْخَرِيبَةِ وَأَخْلَقْتُ لَهَا

الجلال الى الله فقد عزى الشا **واشجع** من لك

卷之四

چہ بیرون ووزی لکوره دہ اودس ولور تہ گورہ

دَادَعَادَه نِيكَ نِهَاد هـ قَابَه وَرُوبِي تَرْمُرَاد هـ

کدی مال وی کدی خان و کدی اهل فرزدان و

دوي امان وي له آفته

بسم الله الرحمن الرحيم

من أجل تحويل قوة الإيمان إلى العمل العظيم اللامتناهي

رضی بنا فوضت و یا ان الحقیقۃ المذمومۃ حق الحقیقۃ

تجمل ما اخبرك ولا تفر ما اخبرك به على نفسي

وَحَدِيثُ رِأْسِ الْوَسَالِ وَوَلَدِي وَبَيْتُ الْخَدَّاءِ

که حاجت کوی خود مرایه داد عالم بری به وایه

چه بند خلاص گری له ازاد | تبه خلاص شی له ازاده

که بپرووی که دیویان وی چه ضروری تاده خان
 پداوقت سری تنهاوی حفظه لده جداوی
 دیر آزار کیزی لدوبه پداوقت کبزی خوشنویه

أهم في عود من الحث والحيات تحت

في عود من الحث والحيات تحت

چه ولا رشي لغد خایه وپان خای ته دل ارایه
 داد عالوله د لبره ربدي تا که بصره و سر

في عود من الحث والحيات تحت

في عود من الحث والحيات تحت

لری درومه لدیاره خیل خان پت کره له آزار

چه حاجت که بی حجاب به خلاص به نشی لعذاب

چه وده و نه بل گو مری دیر لعنت پرد و اوری

في عود من الحث والحيات تحت

چه نه درخت نه لاری نه غار نه ده جوی باروی

چه ودا لور ته تعین شی پنه مخظه لعین شی

کته سیوری کسایه وی یا په درخت کهن میوه وی

في الحديث من فحش ما جده تحت حجر في مرة او من حرقه

في مرة او من فحش ما جده عليه تحت في الله و كذا في كذا

في الحديث من فحش ما جده عليه تحت في الله و كذا في كذا

هرگز بول مکره گور ره پدولا پررب دي زغوره

ده رسول بحق جفا دي نه شبهه و نه خفا دي

في الحديث ان رسول الله ان رسول قاتل و ان

ليس وجهه من الثواب قيل لم يدر من طاعة و ان

يكون سناد با فلا متجب ان ان كذا في كذا فلا يصح

في الحديث من فحش ما جده عليه تحت في الله و كذا في كذا

منكر خای بلیت مرداروی پر صورت ده ده پرهاروی

پناستی کهن به ضرزوی کدریزی دی مضطروی

یا مرض دیچاده مللاوی پدولا رکهن به دواوی

قال الامام ابو بكر في الحديث من فحش ما جده عليه تحت في الله و كذا في كذا

احتراز کوه لغاره کپوهیزیانی دلداره

وہ ویریزی لضرورہ دہیری دیو لشرہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

بل هم خان چپ کرہ لباده لغہ خایہ نیک نہادہ

چد بہ خا خکی در سیزی تن جامہ دی مرد اریزی

دیر عذاب دہ قبر گورہ وی لداسبہ و سرورہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

رو برو مشہ ہینخ کله وقبلہ تہ خمداد لہ

مہ قبلہ کوه و شاتہ دیر بہ خہ وائو تاتہ

وقبلہ تہ داخل خنک کرہ مدام بول پدارنک کرہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

پر حاجت بانڈی تہ دیرہ ناسد مکوہ دلیرہ

وہ ویریزہ لباسورہ ای خمدہ سترگو نورہ

الحديث لا يورث احدكم من احدكم الا ما ترك من

بسم الله الرحمن الرحيم

بول مه لسه په زوره که غالب وي ډیر هر کوره

مشانه بد شي و سرائه شه خبر لسوده زیانه

سنة الفیض

چه اوږه کړي پر لاس تویه استنجا کوي خوشخویه

داد عالو له سنت دي چه امان ده هر اف دي

عوذ بکلمات الله التامات من شر جميع

ما خلق و عوذ بک من هزات الشیاطین و عوذ

بک رب ان یختر و ان لا یختر عمل السوء

و کفانه الله و کفانه الله

پاکي مکره اطعامه له دوی کی دل آرامه

یا وانه وي یا به سکوری یا بل خیر چه پوخ په اوږي

یا پلینه لوبه یاره چه ته آخلی د و باره

کڅان پت کړي له آزاره استنجا و کړي دلداره

داد عاده د لپ زیره چه ثواب په بی نظیره

عزله الله عن جعل لما يصور ولا أصواته
وغيره من السعير ورسوله ورسوله
غيره من السعير ورسوله ورسوله

چه اودس کوی هوشمند	دواپه لاس منخنه تر بنده
داد وورد داد طاعت دی	چه ده یمن برکت دی

بسم الله الرحمن الرحيم بسم الله الرحمن الرحيم
عن یونس لا اله الا الله وحده لا شریک له
تسبیح علی بن ابی طالب و لا اله الا الله
به الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
الحمد لله رب العالمین و لا اله الا الله
و لا اله الا الله و لا اله الا الله

یا خیر البریه یا خیر البریه یا خیر البریه

چه اوبه کری لحوئی تویه	دادعا لوله نیک خویه
------------------------	---------------------

یا خیر البریه یا خیر البریه یا خیر البریه

یا خیر البریه یا خیر البریه یا خیر البریه

چده سوال ووهي در لبره | دادعا لوله لسکره

اللهم اجعل توبتي من ذنوبي خفية لا تعلمها الا الله

بياپه پوزه کبش او به کره | دادعا وبل بخوله کره

اللهم ارحمني بربك وادفع عني من عذابك ما تشاء

بياده پوزي سونه ول کره | ته ده دي فکروئل کره

اللهم لا تقصص علي عذابي ولا تجعل عذابي شاملا

اعوذ بك عن ذنوبي الشارح والشارع والدار والدار

بيا او به توبه پر مخ کره | دادعا لوله نور مخ کره

اللهم اني اعوذ بك من الهم والحزن ومن الغم والمك

والاخذ والخذل والخذل والخذل والخذل

چه بني لاس مينغي اي لاله | دادعا واياه لقاله

اللهم اني اعوذ بك من الهم والحزن ومن الغم والمك

ده کين لاس دعا دي داي | پکاب کبش هويد رادي

اللهم لا تقصص علي عذابي ولا تجعل عذابي شاملا

اللهم اني اعوذ بك من الهم والحزن ومن الغم والمك

تہ پر مسح دہ سر جانہ

اللهم اغفر لي ما مضى وما أتى وما ظنرت وما لم يظنر

عن علي عرشك لا اخطأ الاطلا ولا اخطأ بين

وَمَا وَالِدِيَّ

بیایر صبح ده غوز دله لدعامشه غافله

اللَّهُمَّ اجْعَلْ مِنَ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ الْقَوْلَ لَا يَفْعَلُونَ

حسنًا جميعًا إن شاء الله تعالى

وَقَالَ سَامُ بْنُ عَبْدِ الْمَلِكِ

پس مسیح کره پر غار ه داد عالوله پرویاره

المؤمنين في قلوبهم آياتنا ولتحيات من الشبهات

١٦٠ وسمو د ماضي الملكوت الاعظم

کپی پر نی پنه او به تویه دَا دعا لواله نیک خویه

الناجيه من النار على هذا الموضع

انا انزلناه مريم يوحنا
بركیه پسند هم خادله

بوسنو کاله عبادت دی لکابه سروایت دینی

بل لوستلده شهید دی	چه پرهر انداملا بددی
بل قادیر همه دیری واره	پر اندام وایه دلداره
پردنم بدی قوت وی	هم توانا بدی صوت وی
خامه ده اودس دادی	پکاب چه هویدا دی

اللهم اجعل سبعین شهيداً من ذلک من مغفوره ان عجل
مغفوره او بخار من ذلک من مغفوره ان عجل

چه پنجه لیه دا اذکار وی	ده اوس پکار بار وی
یا ک الله به لکرمه	ده او بوهره منه
یومک پیدا که گوره	چه تسبیح به وائی ورو
په او یا او یاز با نه	ده قیامت ته روخ جانده
چه ثواب یه ده بنده وی	که ژوندی وی که مرده وی

فی حدیث والدی ختی یا ختی ختی یا ختی ختی یا ختی

عند حضوره لریقتم من حلال الحلالی و فطر قلاخ

الله تعالی منده ملک یی الله تعالی منده ملک

یا کون شایه ان یومر لیقمة

بیا و لا پر شه لغه خایه
چه وی تیری له اودسه
چه هر درد لره دوا دی
هم دارودی هم شفادی

هم شفادی شفادی و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

و من بعد منک اللهم و من بعد منک اللهم

شي ترعرش لاندی مکنو | ملائک یه که مختو، م
چه زوال ده دی هیکله | بکاه نوی ای د له

عزله الدن خلق التیوت بضر عید و فیه الخ

ان و جنت استغفرک و اتوب الیک اغفر لی

عز علی انت انت التیوت التیوت التیوت

من لزمها قیامها فی التیوت التیوت

لکیر الی و مر القیام و شجرة قیام

الکیر الی و مر القیام و شجرة قیام

چه فارغ شی له اودسه | تهجد کره بوالهوسه

کدیرنه کیزی لتانه | کره یوشفعه نادانه

بلد و وصلوة تسبیح | دیرلذید دیرملیح دی

لکه پسه چه لوشی یاره | خلاص کره خان لدغه باره

ن الحمد لله عمل من العبد و العبد و العبد

داهتر توکل جهان دی | نیک عمل نیک نشان دی

هیرچه خه دی پد نیا کبش | مکره شک پداو نیا کبش

الحديث في كتاب الجوارح والاعمال

باب في الدعاء وما فيها من العجائب والآيات

چه بيدار به آخر شب وي	پر مغفور رحم ده رب وي
مغفرت يه په نصيب و	هغه کس ده خدای جنيت و
بحريل داوده سوال کړ	پدا مرنگ يه قيل قال کړ
کوم يو وقت ده اجابت د	چيه د پر قدر عزت ديه
ده وي نيم پوهيد لي	اما هو مبره غوزيد لي
عرش خالي نوي لبوسه	وسخړته خما وروړه
وسخړته چه بيدار وړيه	ده مغوبه استغفار وړيه
ده هغوچه مغفرت شي	قرار ي پسکونت شي
رب نازل شي لامکا نه	وه د نياته آسمانه
آخر شب وته د لبره	روايت دي لخبيره
وايه کوم سړي دعا که	خما و لور ته تمنا که
چه دعا يه کړم قبوله	پاته دي نشي ملوله
هغه خوک دي چه سوال که	عاجزي ده ذوالجذال که

زده و رکړه هر چه غواړي | چه خوشحال دوي په وياړي

کو م سړي وي چه زهير وي | پکا به په تقصير وي

مغفرت غواړي لمانه | چه ید و بچنم جانانه

ان الحديث يقول من سئل عن سئل ان سئل

عن سئل الثالث ان سئل عن سئل

ان سئل عن سئل ان سئل عن سئل

ان سئل عن سئل ان سئل عن سئل

که ملوله شي بد خوابه | ته اوده شه اي اجبابه

لېز آرام کړه تر سحره | بيا وقي پاخه د لېره

ان الحديث يقول من سئل عن سئل

عن سئل عن سئل ان سئل عن سئل

دېر تکليف مکره لځانه | چه ملول شي جانانه

پضاغت کښ چه کمال شي | پال الله لدۀ ملال شي

ان الحديث يقول من سئل عن سئل

عن سئل عن سئل ان سئل عن سئل

بسم الله

چه پر زده ده سړي زوروي | ده باطن چشمان به کوټوي
نه اخلاص نه حصوټ زوي | بنده گي يه پضر و سروي

قال علي بن ابي طالب عليه السلام لا يخلص الله من الله

شيء الا بالحق والصدق والعدل والبر

چه تهجد و کړي مؤمينه | غافل مشه لکاسينه
چه ددي زړه ده دست قرآن | بچديش کنس چه بيان دي

في الحديث الحق هو الله والصدق هو الله والعدل هو الله والبر هو الله

چه خاص ده خدای په پاره | بنده ولولي دلداره
ده نگاه يه مغفرت دي | بل ثواب يه پنايت دي
لکه شول چه دوه ويشت خله | قرآن ولولي اي دلداره

في الحديث من قرع عصفور بلسان الله فله الجنة

من الابر كان الله في الجنة وعصم من النار

تبه وير په شي تر مراده | پد و ټکونه نيك نهاده
شي به خلاص لهره شره | کړه باور لد اخبره

في الحديث لا تفسدوا أنفسكم ولا أنفسكم

بل یا حی یا قیوم دے	دیر ثواب دیر بہ شکوہ دے
دی سبب دے ہر فوج دی	زندہ گی دے مردہ روح دی
زریو خلد دے دے عدد دی	دایہ عدد دایہ حد دی
ہم درود دے خواہ و سوز	پہ اول آخر کیں گور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چہ خبر شی لصادقہ	پہ امزولیو کیں فایقہ
------------------	----------------------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ملائک بہ تری پیدائش	ارادہ چد دے مولیٰ شیع
چہ تبیح کہ ترقیامتہ	ستادہ پارہ نیک خصلتہ
ہم دنیا بد لو مردہ لورہ	پرتا تو یہ شی ہر گورہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تہ سنت دے صباح دلہ	کرہ پکور کیں تر تہ تلہ
--------------------	------------------------

چہ نمونخ و کړي خان تيار کړه	بيا مسجد لره رفتار کړه
ته تر شا کړه کور و کلي	خوچه غرنوي ختلي
چرته مخه دل آرامه	نماز ديگر هم تر ماشامه
ده دنيا شغلونه پرېزده	وطاعت ته غاړه کښېزده

ل الاله المستجاب ان ينجي من كل ضيق

و يخلص من كل غم و يفرج من كل كرب

ستا به جوړه هره چار شي	پاك الله بدي غمخوار شي
چه غم خوار دي پاك الله وي	كده دين كه ده دنيا وي

ل الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا

و بحمد الله رب العالمين و الحمد لله رب العالمين

ستا په بخره به ثواب وي	هم له اوږه به حجاب وي
ده فردوس جنت لورته	دېرجه بدي شي پورته

ان الحديث من علي بن ابي طالب الصحيح

عن تلميذ الحسن كان له حمار و قد مر من النار

و قال الحسن بن علي سمعت رسول الله

و الحسن

کتب زیر مراد دنیا کی

خیل خونہ بہ تہا کری

جوړکارو نه بدي وړان شي

چه خاطردی پیریشان سی

یوویسته به ستا تر کوره

زیاتی در نشی ای ورود

ترغمد چه مقادیر زی

ستاپہ بخربہ مقرومے

في الحديث من احيى ولو ذريرة لاخرة بعينها فله

سَلِّطْنَا إِلَىٰ عَصِيْفَاءٍ أَرْجَعُوا خِيَارَهُمْ فِي قَوْمِهِ ۚ

التي تخرج من اجزاء من الجسم

[illegible]

و لا يزال يتبع من الدنيا الى ما كنسها الله له

چه مشغول بیکاه سحاری

به تبیین به این کار و ی

ترغیدیه ثواب زیات و

چہ تل خیر خیرات وی

تل بیجو د تل سخاویے

یہ زرگوں نو پہ لکاویہ

تا و در کلدتوره و رینه

بجنگ ریزه ای مؤمنانه

الحديث المذكور في الخلافة والعشر افضل من حطه

وَالْحَقُّ أَن رَّجَعَتِ الْأُمُوتُ إِلَىٰ رَبِّهَا أَلَمْ يَجْعَلْ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا

یا مریونه خوک آزاد که | چه خسته زرو نه پنا دکه
چه اولادده اسماعیل وی | په بندی کین خوار ذلیل وی

و حديث الاستغفار بها احب الي الله تعالى

من ولد اسمعيل بن ابي طالب

په سحر چه تحیه دی | ده او را د فتحیه دی
بل مستیع العشر دی | په بیگاه په سحر دی
چه نخضره په تعلیم دی | روایت چه ده مقیم دی
بل کبریت دی دلپذیر | چه منقول دی لدستگیر
بل هم د آیات د سری خله | ته هرگز مشه غافله

نفسه ان الله تعالى يقول ومن تصحرون قوله الحمد

في التوراة والانجيل والكتاب والقرآن

عرج الحن من البيت وخرج الحن من الحن ويحي

الانجيل بعد موتهم وكذلك عرج الحن

صاحب بن يحيى شرحه على الجاهل والجاهل

تدارك ده هر نقصان دی | چه دو وقت پیمان دی

فِي الْحَدِيثِ مَنْ قَاتَلَ فِي سَبْعَةِ أَسْهُالٍ لَمْ يَمُتْ
 فِي الْحَدِيثِ مَنْ قَاتَلَ فِي الْمَسَاكِينِ لَمْ يَمُتْ فِي الْقَبْرِ

بیاچه خلاص شیله او سراده	ته اشراق کره نیک نهاده
چه لدودی بیا تر لسه	بکا و سر کپی بوا الهوسه
چه پدوه کنس مغفرت دی	ده خلور منزلت دی
چه به شیر که او این دی	چه اته که فائزین دی
چه لس که سری پوهوی	ینه خوف نیه اندوهوی

فِي الْحَدِيثِ مَنْ حَمَلَ الْخَطَاةَ وَحَمَلَ الْحَمَلَةَ
 حَتَّى تَضُمَّهُ التُّمَى مَقْدَرًا لِرَجْعِهَا إِلَى مَوْجِدِهَا
 كَتَبَ لَهَا دِيَّانُ الْمُعْطَرِّينَ وَأَنَّ جَعَلَهَا أَرْبَعًا لَبَّ
 فِي دِيَّانِ الْفَائِزِينَ وَأَنَّ جَعَلَهَا سِتًّا لَبَّ
 دِيَّانِ الْوَارِثِينَ وَأَنَّ جَعَلَهَا ثَلَاثِينَ لَبَّ
 دِيَّانِ الْوَارِثِينَ وَأَنَّ جَعَلَهَا سِتًّا لَبَّ

پداشراق پی خوشخویه	تلاوت ده قرء آن بویه
ویرسی می بیا ضحی دی	چه سنت ده مصطفی دی

نیک بختی و وسعادت دی هم غنا و هم دولت دی

فی الحدیث لا یغنی عن الزمان الا فضل مع الفقیه

بیا پس علم آداب دی چه تدریس یا مکتب دی

ده علم فضل جانانه پر عامی ده صد چندانه

لکه فضل ده نبی و یی برادنی چه امتی و یی

فی الحدیث فضل العلم علی الجاهل افضل علی

بیا پس علم آداب دی چه تدریس یا مکتب دی

چه خلویست حدیثه یار که عمارت ده دین بنیاد که

ته خلویست زره و سرمه دابهر دی ای صنفه

چه خیرات یه که ای یاره خاصه ته خدای ده یاره

هم بناب که دلبر ده خلویست کوته زیبا غوره

ده دغه بنده ده یاره پخت کنش ای دلداره

هر حدیث به بعد انوری بقیامت چه بر حضور یی

فی الحدیث ان یعودن حدیث الطهره القصد یعودن

ارحمن الذی یصدق به و اعطاه انصبا بحدیثه

فی الجنة وله بها حبيبته و هو القبر

چه نه ملاوي نه طالب وي و بل کسب ته راغب وي
وي بي خيره پجهان کين مکره شک پدا بيان کين

في الحديث اخبرني عن الامام علي بن ابي طالب

دي حساب وي ملگه لنا بوده لنا کسه
سري ندي دل آرايه چه بتردي لچار پاه

قال ابن رجب رحمه الله تعالى في كتابه

في تهذيب التهذيب في ترجمة الامام علي بن ابي طالب

که پرز رنخورا نو خوک پسته که يارا نو

ياداهومبره رکعتونه منوخ کوي پزحتونه

يا حاضر شي ومرده ته چه دعاو که وده ته

ترواره ودا بهتروي چه لعلمه بهر وروي

کوي ناسته ميکتب کين پخيل علميه آدب کين

في الحديث ان الامام علي بن ابي طالب

كان في عهد علي بن ابي طالب

خلاص به تشي لشیطان نه	کهر خوبندگی کړي جازانه
په علم له صلاحه	طعمه مکره لفللاحه
چیه داد سرته پلاس و	ده شیطان ملکه خلاص و

لن یومیت فقیه و بعد من الله علی الشیطان الف

چیه هلك ووزي لکوره	ده مکتب ولورته وروڼ
په طلب کبزه قران وي	لپدیزه احسان وي
یو دسرا هم چه پدیر لاله	واستاد ویرکه خوشحال

ده احد ده غزه پخیر شي	چه ثواب به تر حد تیر شي
پدا کویر کبش پرکت وي	لزیه شتر شقاوت وي
هم شیطان تشي دلبره	ده هغه سړي لدره
رب به ویرکه دیر بی رحم	په عقبي کبش له جنته
چه بهتر تر درست جهان وي	کيه نامر کيه نشان وي
نور عالم به برهنه وي	نبه نوي نه کهنه وي
درجه بمومي لاله	پهر حرف لذو الجلا له

عن أبي الخديج عن علي بن ابي طالب عن ابي بصير عن ابي عبد الله
عليه السلام في كل درهم يحسن الحسنة ووزن احد ذوات السم
التي من بيتها تكثر الخيرات في بيت والداها ويصل القدر
ويهرب الشيطان ويكفي الشيطان من عمل الجنة كل
حبة من من الدنيا وما فيها وانك من غدا غمراة
ولا بكل حرف من كتاب الله خالي مسوعة

چه بسم الله زده که ای جان
چه دیری که و به بخشنه
دیر اولس چه نگاه کاروی
واجب شوی دی همد مه
ناگاه و رکی وی لدویه
رب مهلت ویر که له اؤش

مغفرت و نی لسنجان
مورید را استاد مؤمین
پردوی قهرده قهاروی
نازلیزی دم تر دمه
چه الحمد لوی خوشخویه
ته خلوتو کال گوره

[illegible]

۵۵
لسم

ده لقمان چه نصیحت و	ده خیل زوی پند عبرت
ته غافل مشه لعلمه	له ادا به هم له حلمه
کدی مال نوي ستا مال و	کدی مال وي ستا جمال و

قال لقمان لا تحب العلم العار و لا المال الكسل

استماعه و لا العلم الكسل و لا المال الكسل

عجب کتر خرا نه دی	بی قیمت گنجینه دی
ینه غصب غلامه شی	کهر خودیره بلا شی

قال بعض الحكماء العلم الشافع و لا المذهب الضال

و لا المذهب الضال و لا المذهب الضال

بیا چه خلاص شی سبقه	ده تدریس لبه رونقه
و کسب ته تینگه ملا کره	مه سوال کوه مه غلامه کره
چه ده پالک نبی سنت دی	بنه هنر نشه یه خصلت دی

و لا المذهب الضال و لا المذهب الضال

و لا المذهب الضال و لا المذهب الضال

چه کسب کوی ای ضروره	ده عیال ده پاره کوره
---------------------	----------------------

هم په نیت کښ دده داوي	لسواله تېرا وړي
بل احسان پر هم سایه وي	پر غریب باندي سایه وي
دې به ورشي ته خدایه	پنځر کښ دل آرایه
چیه مخ لکه قمر وي	چه بلیله البدر وي
کدي فخر که لاله	چه یه ډیر کاندې ای لاله
تل یه داشو ر شغب وي	الله ده ته پغضب وي

وَحَسْبُكَ مَنْ يَطْلُبُ الدُّنْيَا لَا يَفْقَهُ عِلْمَ الْآلِه

وَمَنْ عَنِ عِيَالِهِ وَتَحْتَ عَلَى حَالِهِ الْفِي اللَّهِ وَجْهَهُ

بِالْفَرِيدَةِ الْبَدْرُ وَمَنْ يَطْلُبُ مَخَارِجَ سَكَاةٍ

فَيَرْجُو الْفِي اللَّهِ وَهُوَ يَطْلُبُ مَخَارِجَ الْفِي اللَّهِ

چه ولاړوي په انبار کښ	ده دنیا په کار بار کښ
-----------------------	-----------------------

بيا طلب ده حلال وي	نيه مال نيه منال وي
--------------------	---------------------

واجب ده لره جنت دي	الحديث روايت دي
--------------------	-----------------

فِي عِلْمِهِ مَنْ يَطْلُبُ الدُّنْيَا لَا يَفْقَهُ عِلْمَ الْآلِه

وَمَنْ عَنِ عِيَالِهِ وَتَحْتَ عَلَى حَالِهِ الْفِي اللَّهِ وَجْهَهُ

چه خوک ستری و بستمه نه
پطلب ده حلال جان نه
ده جنت و رازی و سرور ده
شی و ده ته خلاصی کفور

فی الحقیقه من کذبید ان طلب حلال تحت له

ابواب الجنة یدخل من ابوابها

خوک عابد و ده یری شان نه
عیسی و لید جان نه
وی لکوم ده قوه دی
چه معاش لا موت دی

ده وی و سرور خا کثوب ده
پطلب ده دنیا و وب دی

کو مرقوت ده ده لما له
بیاطاعت کو مرای لاله

ده وی دی تر تا بهتر دی
لطاغت بهر وور دی

روی انه روی صبی علی السلام

فی اوله قیامی احب الی الله

که پرسر دعره لسه
نل دبری وری دبره

ود انا نه وی هسانه
ده نامراد له اتمنا نه

قال علی بن ابی طالب علیه السلام

احب الی الله من الی الله

چه لکسبه به حذر و بی	تل و لارده بل پرد سروی
یو به دین وی به نقصان کنی	بل به سپک وی بجهان کنی
بل به عقل کنی ابترو بی	چه گردش به در پرد سروی

قال تها ان لا تله من زوال لکس بالقرن یضم الی الخ

ضم و یه و ضعف عند و خبر عند الناس الی

کد نیا غواری ای لاله	به کسب مشه ملا له
اول کسب ده سودا کره	به سودا دیره دنیا کره
بخت غواری بخدایه	ترهد کره دل آرایه
کیه داد واره پکار وی	ده هغو علم و قار وی

فی الحدیث من اراد النیب فی سحر و من اراد الاخرة

لا یزید من اراد کلها فلیتکلم

دشروع مه وایه ای باره	ده سودا لکار باره
داثواب ده شهادت دی	بحدیثه روایت دی

فی حدیث یحیی بن النعمان فی التبیان

پسودا کنی بیا به تره	ببازنی گنه دلبره
----------------------	------------------

چه سنت ده ابراهیم دی | دیر دانو دیر فهم دی

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یزکک الله الا بالحق

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یزکک الله الا بالحق

بل پی می ذراعت دی | بنه هنر بنه خصلت دی

چه ده کنت لکار باره | اشتغال کوی دلداره

ده ده مخ بوی تابانه | ده قر پنخیر جانانه

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یزکک الله الا بالحق

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یزکک الله الا بالحق

بی اختیار بی سخاوی | چه ده کنت په متاوی

نه مرغیوت ه دوا به | کپوهیزی ای مهتابه

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یزکک الله الا بالحق

فی الحديث شاة الفضل المبرور ان لا یزکک الله الا بالحق

چه اول دانه مؤمینه | خورده تخم واجه وینه

ده نگاه به مغفرت دی | احبتره لره جنت دی

یو بنی چرته بدر وه | پناپی کیش به گذر وه

یوم رغه چه دیر گشته وه
 پرده پین بنه ناگهانه
 چپ مرست بیه پرش کر
 بنی وه پدیر حیرت کنس
 وحیه را غله لسیحانه
 چه دانه یه واخستله
 القاس دیره زاری که
 خوقبول یه شفاعت شه
 خویه گنت زرعون وی باره
 حج عمره گوره دلبره

نیه اب نیه دانه وه
 خیه واخسته لمیدانه
 هم آواز هم یه نالشن کر
 پداسر پدا حکمت کنس
 پیغام بر لره جانانه
 اوس یه تخمیری خما دله
 تختنه غم خواری که
 په نصیب یه مغفرت شه
 وی مشغول له استغفار
 ده هر وزی لقدره

فی الحقیقه من ذمیرم دانا کتب الله به عکال

در جواب سید ابی محمد و حسن و علی

بل سری چه نگاهه دوی
 مرشی دی پدیر عصیان کنس
 بد عمله بد کردار وی
 ده نگاهه په ارمان کنس
 چا پنجواب کنس دی لیدلی
 له احواله پوشیده لی

چهاربشخه دسره ودرکه	کاهونبه ستاخه کره
دهوی دیروم بعتاب کنش	دهگاه پعداب کنش
چرته درخته شماله لاسه	پرجوی بازو لاسه
پوه روخ ده نر تابش وه	ده فقیر هلته گردش وه
چه پدمرخته یه آرام کر	دایه عرض دایه پیغام کر
رب ته بی مهر بانه	گوره تیر شه لعضیانه
په نصیب خما غفران شه	یاک الله چه مهربان شه

لله اعلم من هذا من عرس من عرس طار صکان

بر من جاد با ما القطع من

بیایسی می خیاطی دی	کابت شپانی دی
چه حرفت دی ده بنیانو	بکاور کپی مؤمنانو
ده سگی لکار باره	دیر حذر کوه ای باره
چه ترویج ده سیم زردی	ده دنیا زب و کردی
چه منغوضه ده رحمان دی	په ترویج کنیه نقصان دی
بل طرف ده لاله مشه	گپ ده دویده بحال مشه

خدا ص به یثی نیک طینته	لد زوغه خیانت
ججاست مکره ککرنگه	دیر پر هیز کوۀ لرنکه
جارومه آخله له لاسه	لغلبیله خه هیراسه
چه ظاهر صورت آلودو	ده باطن بجه بهبود ویه
آخی یوفیض لبیله	سریه دادی حمادله
چه وقتی ده خیل کسب ته	ونخواری و تعبت
چه فارغ شی له اوراده	برکت دی نیک نهاده

فان الخیرات ان الال الخداوة برکت و غیاخ و مستن

فان الخیرات ان الال الخداوة برکت و غیاخ و مستن

چه ته درس وائی دلبره	طنعه مکره لسه
لدنیا و هم له جاهه	له خدمت ائی دلخواهه
ده نبیانو لتوزیشه	غلط مه درومه رائه

فان الخیرات ان الال الخداوة برکت و غیاخ و مستن

تنجامه لره ته پاکه	گد و دمه ته بی پاکه
چه باطن دی منوروی	ستاپه ژبه کنش اثروی

شفقت دسر لره بویه | پرشاگردان باندی خوشخویه

عن الحديث انكوت من الواحيد المولد

بر ابراهه يکسانه | کره انصاف ده دوی لمیانه
که غنی وی که فقیر وی | بی چاره وی که امیر وی
هلاک مه وهه پزوره | چه طاقت به نوی و نروره

عن الحديث انكوت من الواحيد المولد

چه نیست کاره بل یتیم وی | خه تری غواری به یتیم وی
به بدی کنن لا نظیر وی | ده پدر حقیر وی

عن الحديث انكوت من الواحيد المولد

عن الحديث انكوت من الواحيد المولد

بخل مکه له چانه | بکانه لری له خانه
چه به علم کنن بخیل وی | به قیامت به خوار ذلیل وی
زیزه سلونه به له اوره | که ده ده بچوله کنن گوره
مگر خوک وی ناقابل | فیض نه موچی هیشکله
یا بل خوک وی اینی دلدازه | خلاص که تالده به باره

فِي حَقِّهِ سِرٌّ عَلَى الْخَوْدِ يَلُو دُونَ الْقَمَرِ وَالْحَمْدُ

لَهُ فِي كُلِّ يَوْمٍ أَلْفَ مَرَّةٍ

چه په بخل مبتلا وړي	مبتلا پدري بلا وړي
يا به مرشي په خواني کښ	په ارمان پنا داني کښ
يا به غم ترده چار پير شي	بياي کړي علم هير شي
يا همر از بده سلطان وي	چه بتر به تر شيطان وي

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ الْغَنِيُّ عَنِ الْعَالَمِينَ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ الْغَنِيُّ عَنِ الْعَالَمِينَ

کره نظر و ته طبیعت ته	ده هر جا و خیل قوت ته
بیاندریس کوه جانانه	ده هر جا و خیل شاهانه

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ الْغَنِيُّ عَنِ الْعَالَمِينَ

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ الْغَنِيُّ عَنِ الْعَالَمِينَ

هر سر کله و هر چاته	وايه کيزي نا کوجاته
دیر اسرار دیر تدجیل وي	په اظهار کښ بدخلل وي
پسر کو کښ بخوا کله	کښ نکاه که خمادله

فی الحدیث (توضیح) در مورد خواب و بیداری

بل تعلیم دهده لوزه کمره	قل قلّه دهه زبّی مکره
چه بد نشده خولی گفتاروی	نه اخلاص نیه وقاروی
هرگز نه نبلی پزیه کبس	سبق پاته شی به خوله کبس

قال الحكماء الكلام مراد من القلب بقلوب

القلب وذا من القلب بقلوب

بل هم پت مشه پنهانه	بنکاره ناسته کوه عیانه
چه موقوف پد روزگاری	دی بخان پت که کار شی
که قاضی وی که امیروی	که ملاوی که فقیروی
رب به خان لده پنهان که	دی به خوار سرگردان که
سخته روخ چه ده قیامت وی	ده ده پر غرض حاجت وی

فی الحدیث من یومر بالین شیئا فاستجب له

عندهم وعلیهم واولیهم الخیر وکر القیمة وذلک

خیر وعلیهم واولیهم الخیر وکر القیمة وذلک

بل خفه مشه غم گیت	که خوک پرسش کوبینه
-------------------	--------------------

په تکرار په بار بار که	خوش خاطر دي ازار که
آهين کله بي لتا به	تغیر بيا مومي مهتا به

بقيت من قال المحکامه الاولاد حرمه الاکبر

هر طالب لره ضرور دي	يو اخلاص دي بل حضور دي
چه پښت کښ ده ده داوي	د شروغ نواي روښتيا وي
چه ده جهل لگر دابه	خان بيرون کاندې احبابه
بيا ونور و ته تدريس که	خپل ده پاك نبي تو سر ته که

بقيت من قال حديث ابي موسى

هم په خپل علم عمل که	نيک عمل ده لاري مل که
هم رضاده پاك سبحان وي	لعذاب به يه امان وي
دي به خود شي بهر مند	لغز ته ارجمند
هم شرف به مومي لاله	په عقبې لذو الجلا له

بقيت من قال حديث المالك

چه غرض به مال جا وي	ده ده سعيه به تبا وي
ينه دين يه دنيا وي	پخواري مبتلا وي

فی حدیث من اجمع الذخائر تحت الله عليه السلام

چه بلای سر آخلی خوش خویه	امانده و دلره بویه
داستت ده پالک بازی دی	په اخر علم هادی دی
هدایت ده مغومل وی	چه پعلم بعمل وی

فی حدیث من صلب العلم لغير الله لم يخرج من الدنيا

فی حدیث من صلب العلم لغير الله لم يخرج من الدنيا

رخصت بویه ثما و سرورده	بل چه دی و زی لکور
چه ازار نشی نکا و ده	هم لموره هم لپلاره
و باز و قوت ته	که محتاج وی و خدمت ته
په رفتار کبر نقصان نه وی	که محتاج ناتوان نه وی
بی رخصت نه خی مکتب ته	کیه نه پر یزدی طلب ته

فی حدیث الامام علیه السلام فی من صلب العلم لغير الله لم يخرج من الدنيا

و فغانچه ته شما لاله	بل هم ست مشد کماله
په سبق کبر شما دله	مه خان و پانده کوره لپله
بی وقار نه بی حرمته	مه کباب کوره بی عز ته

برکت به مومی و زورده ته هاله لعلم گوره
 دیر مجلس مکره لچانه له احمقه لنادانه
 خصوصاً چه دوی زنان و یا خوش رویه هسلکان و

فی الحديث ان کیدک من تعبد و فی الحديث انک

سائل الشیطان

که دی چری و لیده یاره نظر مکره دو باره
 چه ساتی دی خیل خان و ده اول کتوغفران و

فی الحديث اصل الشیطان یقع النظره الخطیئة

وان الاول الشیطان و الشیطان یقعک و کتب زین

کنظر کوی دو باره بته خلاص نشی ای یاره

لوی افت لوی بلا دی چه عالم به مبتلا دی

فی الحديث ما برکت فی انی فتنه الشیطان

الشیطان یقعک

بل هم بحث تل مذکور کرده ته خندا و هم سرور کرده

که نه نرمی پد رفتار کش چه دین نشی به ازار کش

ستابد به بر قدر قیمت وی چه دی و روایل خصت

في الحديث ما يدخل الشيخ في الايمان وما لا يدخل

الحقوق والواجبات

شبگیری کو. بیدار شه
تلد و درس پکار و بار شه

هَذَا حُسن كَوْه بی شماره که غنی بی که نیستگاه

په خواری کنښ صبور اوسه بیا عالم ته نور یوسه

في الحديث في رواية العامة لا يخرج من البيت

في الجاني والعمر ويدان حبيبتان

عبدالله ابن عباس و چه بچشم کنش به لاس و

چالده و کره یو بنستند : چده اعلمدی الحنه

دهوی میرمی کره سؤالونه مایا سن بسندل مالونه

یه باطن بکین و خوش حاله دیردانا و مرزیه لا

سنة ١٢٠٠ هـ

مشعل و فلان عقوبت و فلان عقوبت و فلان عقوبت

نَهْ ذَرْجَمُ حَيْدِرْدَانَاوِ دِي يَدِ رَحْمَتِ بِيْنَاوِ

چالده پرېستنه كړه له داحكمت دي موند كاله
 ده وي تل به په جستي تلمر خپل سبق لره وقي تلمر
 دېر حريص لكه خنزېروم و سبق ته پخېر خيروم
 لكه سې هسي صبوروم و تل مدام لفاقي چوروم
 وم عاجز لكه كېده په نه مي جنك وه نه جگړه
 چه مي آورېده له بله ياده ول مي اي در له
 لكه پروند چه لوسواسه عصا بناسي له لاسه
 خوشامند مي ده استاد كړم غم جن زړه بيه ماساد كړم

خپل پوځي پر ملت الحكمة او تكفيرا لفراب

عروض الخنزير وسير الحكيم ومتمم السور

الضبط لا عري ملحق الحكيم

خودي توان رسيزي ونړو له فتوي چه لري كوره
 وسره او سرته كنيواته دي په فتوي چه كې واته دي

ان همدست اجزوا كمن انوار كرم على الفتوى

هم قضا مكره قبو له چه دي وس كيزي فضوله

خپا غاړې بد پرې پر کړې | ابې لیتفه بیه سړې کړې

فی الحديث من جعل لاصيا فکان ذی عجز وعلیه

روایت منکر او منکر النقص

چه سفر کړې لدیاره | اول مله پیدا کړ یاره

چه بي مله ووزي لکوره | دیر نگاه لري هرگوره

فی الحديث من جعل الزنى ذی القربى

کصورت یه ده انسان وي | چه تنهاد مړومي شیطان وي

دوه لاهم ده شیطانانو | حسابیزي اي یارا نو

پریوه قول رائیسه | که خبر ئي محدیثه

فی الحديث الزانی شیطان والرائی ان شیطانا

ذی عجز وعلیه والکلیه رتب

خوک وائی مړنده نگاه کاره | چه تنه یانوي یکبار

فی الحديث الشیطان مع الواحد من الاثنين بعد

مله بیا بویه چه نیکان وي | ده بدنو مله بدان وي

چه پوره یه ده دین کارو | نصیحت یه کار بارو یه

نوسن بل ته آهینه وی چه د چا صافه سینه وی

فی الحديث المؤمن مسرعة المؤمن

هم مدت کره یو لبله ده دنیا لکار د له

خوار عاجز بنده ناتوان دی چه محتاج نوی سبحان دی

ده غه سرتیر شوی گوره ده سائل بحق کس و ضروره

چه نیک خلقه وی دینداره پل گر یو کس د لداره

سرداری و زلره بویه چه سفر کوی خوش خویه

ته قبول ده ده گفتار کره دیر عزت دیریه وقار کره

فی الحديث اذا كنت تلتهم امر والحمد لله

چه سردار لره سخا دی ده مل گر یو تسلی دی

شفقت دیر احسان دی پر عاجز ناتوان دی

یو ساعت چه لنهاره دی چا مل شی ای نیگار

بقیامت بیه بحق پوشتیده نوی مطلق

فی الحديث ما من صاحب حق ولو ساء

یون نهاره الا من احب عمل الفایضه حق

المستغفر الى الله انما جعل الخلق

پردابه باندی هینخ کله	سنگین بار مزده ای له
چه پتابیه طاقت وی	لوی نگاه لوی بدعت وی
کاهی گهی ترکوزیزه	په پیاده رفتن خوشبیری
چایکی دیر ده صورت دی	بله تخنبه ده همت دی
بل مسواک آهینه دی	هم رنجلونه هم شانه دی
بل هم ستن سپین سی جانه	یاد و لچه ده لرسمانه
ناخون گیر چاره ده شری	چه سنت ده پاك سروری
هم کفن چه وری یارا نو	حق پلي الحق دارا نو
ده شنبی له لو سحاره	ته غافل مشه ای یاره
دیر به خیر برکت دی	چه دعا ده پاك حضرت دی

ل الما لله اللهم يا ملك الموت يا خير الملائكة

تعدت البركة يا خير الملائكة يا خير الملائكة

یا سفر به پانشنبه کره	سود بیامومی شک مکره
چه سفر به غنیمت دی	محدثه روایت دی

بسم الله الرحمن الرحيم

دوشنبه هم که ندی	بکاوردی خماچوله دی
چه وجود ده پاک رسوک	والله تیه وصول و
مدینی لره هجرت دی	بیادخول ده پاک حضرت دی
خوک پدئی کین و ده لبره	روایت دی لخبیره

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

چه بیرون ووزی لکوره	دادعالوله ای ووزوره
---------------------	---------------------

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بل هم لوله خلورقله	اذا جاءهم خصما در له
--------------------	----------------------

ستاخرخی بویه پری وانه	دیرمانده به نشی جان نه
-----------------------	------------------------

درم

بل بتاقد رعتت وي پر هر چا بدی هیبتی

فی الحدیث بحسب الخب انما خرجت الی معرك ان

یكون امثل محلی والفراد اعطت نعم قال

فی الحدیث انما خرجت الی معرك ان

چه ته پنه کری لری کا به دا آیات لوله مهتابه

الهم انی اذنی محراب هذا و ما لیه مقربین

داد عالوله لسیره کوهیزی ده دین نیره

الهم انی اذنی محراب هذا و ما لیه مقربین

بیاجه ورشی ترمترله لدای شه ته ناز له

داد عالوله امان دی ده پیری ده انسان دی

الهم انی اذنی محراب هذا و ما لیه مقربین

لغه آسه دیر پر هیز کره خینی لری خه گریز کره

چه خلاف یه یوه پنه وی لوبلاوی خرخبه وی

فی الحدیث انما خرجت الی معرك ان

یكون امثل محلی والفراد اعطت نعم قال

فی الحدیث انما خرجت الی معرك ان

بلا و

بل په شپه کېږد پر فتر کړه | غز مته خوب کوه قرار کړه

په شپه بڼه کېږي پندونه | شي ژدي لري ملکونه

ژدي ملک به د تره پر شپه | ده گهي څير چه تير شپه

في الحديث عليكم بالادب حجة فان الارض تطوى

في الحديث عليكم بالادب حجة فان الارض تطوى

کډي لار کړه له غلطه | داهم زده کړه نيك خصله

وېني لور ته څه اي دله | لاره بيا مومي پخپله

يو ملک دني هادي نامه | تابه خوېښ که دل آرامه

في الحديث لا تختلف عليك الطريق فان الارض تطوى

في الحديث لا تختلف عليك الطريق فان الارض تطوى

چه وښه تره ښکاره شي | په ليد په تداره شي

داد عالوله اي ياره | خور سينې ژر د ياره

آبون ما جون عابدين

چه درون شي وښه دادي | پکاب کېږي هويدا دي

لا اله الا الله والله اعلم

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدانا لهذا
وَمَا كنا لنجده لولا هداية الله
لنا كنا من الخاسرين

چه کند ی پر بازاردی دادی و مرد دادی اذکاری

به عذر بد و دله
لس نیکی در که عاقله

لا اله الا الله محمد راس الخريف الامم

انہیں عوی و قیبت اور فروع علیٰ کسب علیٰ فلاح

لري ز غله پر ملگو نه | چه خبر شي لطا عونه

کیہ بنہ کرین و با و یے نور عالم پر مبتلا و یے

دیر خوراک کوه لپیانزه که پوهی بزی ای همرازه

دی تا حرز هم امان دی | محدث کنس چه بیان دی

فَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهَا مَعْلُومَةٌ فِي بَيْتٍ فَتَرْكُهَا

فاته مسالسا

کہ کاہن یا شاعر ویہ یا منجم یا ساحر ویہ

بابه سی یا به جرس وی مل گیری ید که ناکس وی

ملايك تنبي لدويه | كوه به خيره خوش خويه

دوار به لاس مينخته ته بنده | وه روقي ته اي هوشمنده

داد تا مال دولت دي | نيك بختي سعادت دي

چه فارغ شي لطعاه | بيايه مينخته دل آرامه

مغفرت دي لكا هه | چه صغيروي اي نيكخواهه

في الحديث الوضوء قبل اكله و شربه | خوش حاله كوزه خاطر جمعاه

كرده لاس او به ته جمعه | كه خودي و دان روزگار و

پر بال خاي به كره ريزاني | چه دي روغ شي و يراني

في الحديث جمعوا وضوءكم | دادر عالم به و ايه

دادر عالم به و ايه | دهر ثواب دي دل آرايد

في الحديث جمعوا وضوءكم | چه دي روغ شي و يراني

دادر عالم به و ايه | دهر ثواب دي دل آرايد

في الحديث جمعوا وضوءكم | چه دي روغ شي و يراني

دادر عالم به و ايه | دهر ثواب دي دل آرايد

في الحديث جمعوا وضوءكم | چه دي روغ شي و يراني

دادر عالم به و ايه | دهر ثواب دي دل آرايد

تکلیف

گو یا ته پاخی لختایه	یا کبینه پرد واره پایه
بنی واره کوه نیکو بیه	یا پر کینه تکیه بویه
چه طعام خوری خادله	تکیه مکوه هینخ کله
چه تکیه کوی احبابه	نشیده لوی شی بی حسابه
دیر عذاب لری هر کوره	مه پرکت طعام خوشر کوره

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

پهشان چه ستار ضادی	ده میو خوراک روادی
له اوله له آخره	مالکه هم خککه ماهره
هم دارودی هم دکرمان دی	ده او یار نخواست امان دی
لحدیثه روایت دی	ده نگاه مغفرت دی

الحمد لله رب العالمین

لخوچی ته یا لخواشه	خوهر خوراک لدرخانه
چه کاسه دی وی چوبینه	لکاسی ولد خوهرینه
برکت دی انی جانانه	هم کاسه بویه کلانه

شود سونه پکین دیروی برکت به ترحدیروی

میلمانه وی که خد مروی که اولاد وی که حشم وی

فی حدیث البرکة فی کثرة الاولاد من الخیر

فی حدیث غیر اطعموا بر اکثریت عصبه الامامین

چه تنهایه آب نان وی په بدی کین نمایان وی

برکت هم نوی گوره په طعام کین خما و نروره

فی الحدیث شرب الناس من اکل عده و شرب

عبد و منع و ف: اصحابه اجتماع اطعموا

لا یجوز الا ببارک الله فی

چه لکوره آب خوروی لثوابه بهره وروی

خود حفظه په ده نقصان دی برابریه سود زیان دی

چه خاطر دی تا طعمه وی پرمانحه و لار امام وی

خور طعمه ده سترگو نور چه منوخ نشی فی حضور

فی حدیث افاحشوا العشاء فی العشاء

فی حدیث افاحشوا العشاء فی العشاء

فی حدیث افاحشوا العشاء فی العشاء

خوره خوراك لبني دسه . بسم الله كره له اخلاصه

بي ترتيبه تل حيوان خوراك . پکين لاس خوار به شيطان خوراك

في الحديث لا تأكل من طعامه فليدركه

نفسه ولبا كل من يلبسه ولبا كل من يلبسه ولبا كل من يلبسه

في الحديث لا تأكل من طعامه فليدركه

که اول دي شي هيره . په آخر مشد دلير .

که پوره يه کري لميانه . ته پداذ کر نادانه

في الحديث الرخص الخمس في اوله و آخره

که پر هر لقمه دله . بسم الله و آيه عاقله

لطعامه خيل طرف خوراك . مه لميانه مديه بخف خوراك

چه خوراك کوي لميانه . برکت يه دروي جانانه

مگر خوک چه ميوه خوراك . پر ضاده وار خوراك

في الحديث لا تأكل من طعامه فليدركه

في الحديث لا تأكل من طعامه فليدركه

چه ده دوسر گوشتن وي . ستا و لور ته يه کتن وي

ده ده خكه خيئي بويه	خو گم بيش خوش خويه
كه پيشووي كه سري وي	كه پدر كس و د پسي وي
جوي غوبي ده خزيروي	چه ده ده كاته خير خير وي
خيئي پاته شي محرومه	رب د تانكه مقصومه

من الحديث من كل واحد من عشرين فام يد
منه نكاح كل واحد من عشرين فام يد
منه نكاح كل واحد من عشرين فام يد

بل په دروگو خور الكدي	كم زيات چه خوي بي الكدي
يو بته بل ميانه دي	بل گت مبابه دي
دوي ده كبر نشانه دي	زيات و حرص ته بهانه دي
بل هم گرم طعام سور كره	بيا هله ته خان په مور كره
د يريه خير بركت وي	هم به خوند هم به لذت وي

من الحديث وردوا بالصفه فان كان له
من الحديث وردوا بالصفه فان كان له

د يريعت ده روتي بويه	خودي وس سري نيكويه
----------------------	--------------------

کړه يه پورته پدوده لاسه	پرکالی يه زده ده د پاسه
لاس کاسه مکره په پا که	تیه بوی مکره چالا که
چه حاضر شي اي وروره	ده قنغ پر لور مگوره
پچاره يه جدا مکره	راشه کبر پيدا مکره
هرگز روغه مکره ماته	خوچه ماته وي و تاته

والمعصية انما هي الخبز من الله تعالى والخبز من
بهدية الطاعة يضاف له انما هو الطاعة من كفا

والمعصية انما هي الخبز من الله تعالى والخبز من
بهدية الطاعة يضاف له انما هو الطاعة من كفا

ده کاسي گتوختل دي	چه لازم پر هر عاقل دي
زړيد آخله لطعامه	بيايد و خوړه دل ارامه
چه کو دليد وي لخوانه	ده کاسي لدستر خانه
بودي مکره حور انو	ده قیامت پور شرح يارانو
بل درزق هم ډير دوت دي	ده فرزند يه عافيت دي
له خواري لذت ته	هم بجهاله حماقت ته
که منسي وي کدي زوي و	کدي و وړکي وي کد لوي

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْمَلِكَ إِذَا كَانَ فِي الْحَرْبِ

يَعْلَمُ مِنَ الْمَرْبُوعِ وَرَأَى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

که چو لویده دلبره	یکاسه کنی دلاور
یکبش دوبیه کره یگار	بیایه و کازه نیکار
یوزرده ده لقهره	تل لره لی دی لزهره
بیایه بل کنی ده دوا دی	چه دارو و هم شفا دی
و کاسه ته چه لویده که	پیش دستی پزهر و و که

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ الْمَلِكَ إِذَا كَانَ فِي الْحَرْبِ

يَعْلَمُ مِنَ الْمَرْبُوعِ وَرَأَى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى الْخَوَاصَّ وَتَمَنَّى

فان له عذري كفى وانا محسن كما يشاء عفو الله

میه پرژده تل مد ا مر	چه سرداردی ده ا د ا مر
ده دنیا ده آخرت دی	بنده یه خوند بنده یه لذت دی
ده غوزودی چالا کی دی	ده بدن دی چا بکی دی

في حديث الحموي في التهم والوعيد

في الدنيا والآخرة

چه خلو نیست شبانه روزه	غوبنی نه خویری دل افزونه
شی بد خلقه بد مزاجه	شه خبرلدار واجه

قال علي بن ابي طالب عليه السلام من اصاب كل الحسنة

في الدنيا والآخرة

غوبنی تویر خویره ائی جانه	قوت چه لری بی شانه
په غابویه پریک ره یاره	وی خوش حضم خوشگوار
ته ده پال کنبی پرلا رخشه	لجری کوبشه کارخشه

في حديث النضر بن الربيع

في الدنيا والآخرة

ده خور پوختن هنر دي چداوم بخوري گاو خري دي

هم لقمه كه پكار دي چهيه لوي خوري ناگاري

ژوويه دير بويه دلبره كه ويريزي له ضرره

في الحديث علي اذا العجبت فاصبح فادنا كملت

فاصبح الفصح والطلح المصنع صاحب سيرة

سبزي هم بويه حاضره پخواره كني اي ماهيره

كه ويريزي لشيطان نه نا اميد بختي بخواند

هم سر كه بويه موجوده كه دولت غواري پنهان

في الحديث ليس بيت يفتقر فيه من لسانه فم

الادامر فحل الازمت

په سبزي كني غوره پياز دي پخواص كني ممتاز دي

آب گردش لره دوا دي چه حديث ده مصطفى دي

في الحديث كلوا من البصل وانه من الاكل محمود

فما الارض تضر هيما

هو زه مخوره خمار له خودي پني سبزي زغله

کدی و خوره ناگاهه	مسجده شه نیکاهه
خوده دی بوی اثر دی	په ویل کدی باو ستری

الحمد لله الذي هدانا لهذا...

الحمد لله الذي هدانا لهذا...

فصل	الحمد لله الذي هدانا لهذا...
-----	------------------------------

میوه و پان دی اطعامه	ته مداه خوره دل آرامه
چه اول پیداشی گوره	تیه و په لخیله گوره
چه وی و ورگی لعیاله	وهغویه ورکره لاله
په میوه کبش چه عجب دی	خر بوزه بله رطبی دی
ده کد و نبوره واهم دله	رسول پیره خوش وله

الحمد لله الذي هدانا لهذا...

الحمد لله الذي هدانا لهذا...	الحمد لله الذي هدانا لهذا...
------------------------------	------------------------------

چه قوت دده دماغ دی	هم ده عقل ده چراغ دی
--------------------	----------------------

الحمد لله الذي هدانا لهذا...

الحمد لله الذي هدانا لهذا...	الحمد لله الذي هدانا لهذا...
------------------------------	------------------------------

بل انار مدام نه خوره	شربكه يه رها خوره
وي پو خاڅكي بخته	په انار كېن نيك خصلته
كوندي وير به كړي وچاته	ته محروم شي څيني پاته

قال ابن عباس رضي الله عنهما القوت مادي

القيوت من سائر الجنت من الزور

بل ده میان چپه پرده دي	دیر به سوده پروفایده دي
ستامعدي لره قوت دي	لحمه زروایت دي
لداق به جدام کره	سودیه گوره رضا مکره

قال ابن عباس رضي الله عنهما اذا اكلت الرمانه لم يجر

فيها دانه ذباخ الخدة من الزور

بل خور الكهمده انجیر دي	چه دوا ده بوا سیر دي
بل نرمي طبعیت دي	بښه به خوند بښه به لذت دي
بل بلغم پده وړه کپړی	مشانه پده پا کپړی
هم لیکنی له طحا له	غوته خلاص کړه ای لاله
روایت چه ده بیضادی	بل لکان مکره خطادی

پریوانی کوه پکور کبش ده خورواو بو پور کبش
چه خواره یه دیر پریوان و هغه دوست ده پال سنجان

ن حدیث ان الله تعالی يحب البیت المصعب

چه طعام سره بسیار خوری خینی نور خوری خینی نا خوری
خوک محظوظ وی اطعامه داهم زده کره دل آرامه
چه پر بلیه رنبله وینه خیل صورت وتری کوبینه
طعام ندی دغه نوروی په قیامت به پر حضور وی
چه و خان تمیه را کازی ده بل لاس و سر تخنه کازی
طعام ندی هغه او خوری یالنبه وویا به سکو خوری
چه خیل حق خوری ای متیابه لطعامه وی سیرابه
چه فارغ شی اطعامه داد عادی دل آرامه

المیزان فی القضاة

و بر خنی

یاد داوایی دلبره روایت دی لخب بره

اللهم یا رب العالمین یا ذا الجلال والإکرام یا ذا العزّة والکبریا

یاد د اوائی ثواب دی روایت چه ده کتاب دی

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

بل لا یداف ده قرآن دی له اغیره چه امان دی

بل هم دواو یا کز ته یا باسط دی نیک خصلته

چه دولت هم غنادی عاقل پوه پداوینا دی

چه شوده وخوړی لذت ده داد عالوله عزیزه

بسم الله الرحمن الرحيم

چه غوړی په شود وگړه اوسر په پوړی پخپل وږه

خلاص به نشی له اسرافه کهر خو که دیره لاف

بل خلال ده غاښو بویه چه طعام وخوړی خوځویه

ستا غاښو لره شفا دی هم دوا مری هم بقا دی

بسم الله الرحمن الرحيم

بجارو وړو وړو د یو اړه خلال مکاره ایی یاره

په پوزی کښ هم ضرر دی چه لفقره دی حذر دی

لغزه دورخه نيك فاده	كه ويرينى لسره باده
كه صحت غواري بخدايه	خواره كه خوسره دل آرايه
چه معده دمرض كوئري	پرداخاي درنخوز و ردي
سري و رولي ترقبره	دارونلری بی صبره

في الحديث كذا وكذا والحمد لله رب العالمين
 المنة تحت الذل والحرارة " ومنه المنة "

اوبه خنبه لبني لاسه	تل په دوه و و رده انفا
په كين كاس اوبه شيطان خنبی	په يوه نفس و نبار خنبی

في الحديث الخطايا يترجمها الى اخطاياه
 في الحديث واحد اكثر من الابل و خمر عى و نكاح

لوزينى جامى دورخه	په خوښى په سرورخه
چه پجارد دوزر لاله	خوك سيرا به شى خوشحاله
پقيامت به سیر شى كوره	ده دوزخ لخته اوره

في الحديث من لم يرب من الله الفقه يخرج

في الحديث من لم يرب من الله الفقه يخرج	في الحديث من لم يرب من الله الفقه يخرج
--	--

از به کمی جنبه هوشمند	تله غابو لیوننده
چه پلو غره پواو به جنبی	ده خیل خان وینی به جنبی
دی ده کیستی له آزاره	بکاویرکوی نینگاره

فی حدیث مصر المصنوعه

بجاء من الحب

چه او به جنبی به ولا به	مه نازینه مه پویا به
کخبر وای لغه دندره	چه پیکدشی ای بی دره
تابد قی کره دم تر دمه	کد باویرکوی همدمه

عن ابی هريره روى عن النضر بن عمار الذى

يترجمه فارسى است

مگر تیرده اودس وی	یازمزمته دیچارسوی
په ولا پجنبه روادى	هم دارودی همدوادی
ته ده ژى الخولى هیکله	اوبه جنبه خمادله
د تاخونه به تالان شی	چه غالب پرتانسیان شی
چه ده لاستی لطفه	ته پر هیزکوه لغرفه

یا چه ماته ستا کوزه وی	شیطان پروت پردا پوز
بل او به مخبئه نادانه	ده طعام لوسطه میان
چه معده بدی که سرده	تبه خارا ص نشی لدرده
چه ده حضم لقصا نه	تل خالی نوی جانا نه
بل گردش ده جامه هم بویه	پریمین بانندی خوشخویه

در حدیث الامامین علیه السلام

تل مدام خوره ته پخپله	پس خورد ده ده مؤمن دله
خصوصاً چه صالحان و	هم داروی هم درمان و

در حدیث جعفر علیه السلام

چه فارغ شی لشرا به	داد عالوله مهتابه
--------------------	-------------------

در حدیث معانی و ابوالحسن علیه السلام

عن ابی انا بر حله و لرحمته علیها السلام

در حدیث الحیاس

جامه بویه چه کهنه وی	هم زیزه وی هم پینه وی
----------------------	-----------------------

در حدیث الخسوف و الخلق و الخسوف

فما لي بغيره من عيال عبيد

تاریخ ایران

ده مغوپدين سوداوى	چه پر شو جاموشيد اوى
چه جامه يه وى بار يكه	ده دين لاريه وى تاريكه
ده بدن عذاب مهين وي	چه ده تن لباس مهين وي

والتعليم من ركني الدولة

لَو دَنِم دِير پَر هیز کره
 چیه ن وی حریر پوشه
 یقیامت به وی مغمومه
 دینو جامو محزومه
 خینی لری شه گریز کره
 هغه تل وی ایمان پروشه
 دی لبو جامو محزومه

الحديث من بعض الحديث في الدنيا الزيادة

فانما المصنف

دیر شری روی دیر نادان به
 سرگردانده بازار وی
 مدام غوبنی غوری غواپی
 چه تکلیف کوی لخانه
 ده بنایسته و طلب گاری
 پیه و در نیم کنش خان نغاری

في الحادي عشر من شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٤

سوره الفاتحه
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
الملك القدوس
الملك القدوس
الملك القدوس

چیه و کازی لسته	بیایه پر مینتخه گلشنه
هم بخشنی کره پخپله	و فقیریه ورکردله
ستا امان دی نیک خصلته	اعذاب به له آفته
ده جمعی پورخ ای له	شه په نوي پوین خوشحاله
بل هر غسل خوشبوئی دی	چه سنت ده پاک بنی دی
چه وینسته خری تخانه	پنج شنبه ده شام جانه
چه نوکان دی دل ارامه	لسبابه ترا بهامه
یامین یه خوا سب دی	او شمال یه او خسب دی
چه ده او زشتی بقدری	دعائی خریل هزردی

الحمد لله رب العالمين
الملك القدوس
الملك القدوس
الملك القدوس

الحمد لله رب العالمين
الملك القدوس
الملك القدوس
الملك القدوس

چه ته ناستی کو بر خندانه
یا جمعه کوی جانانه

جامه سپین و تی بهتره | شه خبر لد اخبره

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

په اختر قیمت بهاوی | بنایسته و هم زیباوی

بل لِسُرجا موهر اس دی | لازم شوی پر عام خاص دی

جینی لری خه جانانه | دازینت دی لشیطاننه

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

پرتو که آغونده پناسته | ابتدا کوه له راسته

جور دستار کره لقیامه | کپوهیزی دل آرامه

که غلط شوی خان دخواست | په بلادی گرفتار کر

تری به خلاص نشی لسه | ته قیامت ای دلبره

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

من الحوریت حسن اللون تحياکم الحور | بالحدیث

هم ولولیه تره گوره | ته پرسربانندی ای وئرو

پُرهرول بانندی دخواست | دیر ثواب دی دل آرایه

هم ده دیده ذکر گفتن کوه برکت یه مبرهن کوه
ستافراغ جمعیت دی بجای الدفراغت دی

منه ان الله ذاك من بحريه من الكور

بیاده کبویه داترتیب	دیر ثواب لری عجیب
شمله لوی لدستاره	چه دالوشت وی نیکوکار
یا پوره پر نیمه ملاوی	چه سید وی یا ملاوی
یا ته خای ده ناستی دی	تول سنت ده پالنبی دی
چید و تری د لبره	بیایه و کازه لسه
خراب ولونه یه جو سیر کوه	خان بنایسته و هم زیبا کوه
بل پر نوی پو بن جانانه	شه ده دیده ذکر گو یانه
ده نگاه دمغفرت دی	محدثه روایت دی

منه الذي كماله من غير حوله

منه الذي كماله من غير حوله

منه الذي كماله من غير حوله

المنشرح ده دری دیر ثلث
پراویه لوله ای دله

پر دانوي پوښ به پاش کړه	سلامت گرزه معاش کړه
و کړه نقل نیک خصلته	پدا پوښ دوه رکعته
دایه حقه شکرانه دی	د هینکا نوښانه دی
آغوسته مکره نهانه	چه خوک نوي نگرانده
تبه پاته شي ناشاده	لد عامبارک باد ه
که خوک پاته شي حیرانه	بیادی وکازي بخانه
دوباره دي بیا په برکه	چه بل خوک مبارک وړه
قميص پش پر تول پس کړه	چیه آغوندي هوس کړه
هم به لنډ کړه تر پرکيه	که ویريزي لمرکيه
چه پندري دي شي گوهره	ده دوزخ سخت اوهره
جامه پاکه لره دله	ته پچر که تل ته تله
داهم تخنه ده ایمان دي	چه لازم پر مسلمان دي

عن أبي عبد الله عليه السلام من ألبس المؤمن ثوبا من ثياب الدنيا

هغه کس ده خدای دښمن وي	چپه تن جامه چرک وي
جامه پاک لره سپينه	کپوهيزي اي مومينه

چه دهنوار چال خبر شی و ته لشکره خبر و دشی

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

بل هم دیری بویه فشونه و راشه دیر مکره و رشونه

یوده کویر بل دستان دی و دسر فرشتی دهمان دی

خلو مرده شیطانان و احتراز کوی یارا نو

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

مدامه خله همدمه و ته پرفرش باندی بیغمه

گاه بوسیرا گاهی زمین وی و ده نیکا نود آمین وی

خصوصاً چه پوست مین وی و داهر گوره دیرنا و سرن وی

و سینه الف و سینه الف و سینه الف

له او گزده پاسه و بنامکوه خناسه

مغه گزچه و کاب وی و پدیری نیم گزه حساب وی

چیه پورته خزه ول که و ملائک داونک و بل که

له آتیه کیه فاسقه و خرووی پورته فائقه

فی التوریت من جنی خوف سبع اندر مخوف است

در مخوف است

هر چه زیات وی لعافه ده استوی لکفاه

قیامت به دل آرایه ده اوزمکول پایه

شی حلقه ده ده پغاره لدر باره پناه غوازه

فی التوریت من جنی خوف سبع اندر مخوف است

ان عمل علی عا نفعه من سبع اندر مخوف است

استحکام ریه ده بی بوده داروش ده لشموده

ده پخوخت لکاره احتراز بویه نگاره

چه بنایه لفرعونه لبی دینه لبی عونه

کسجدوی کر باطوی تری ده جور کر چه ثبات وی

چه بناید وی کنشده ده پانشنبه و جمعه ده

چه او و وار به آسمانه شوه بدوی کنش نمایانه

یک شنبه دوشنبه دله دی کار یزله کامله

چه دیچا یکش بنادی عاقل پوه پدا بنادی

چه ده زمکو حلقه گوی	و پداروخ ای و سزوه
سه شنبه چار شنبه یار	دی ده کبست نهال دیکه
چه روزی و قوت د لبر	شوه پدوی کبش مقتره

فی الحدیث لا یغفر الله الذنوب الا بالانابة

ده او دس غسل بخایه	ضروری هم دل آرایه
چهر کور کبش لای دی	چدی و که بهبودی دی
ده فغانچه بخای دله	غافل مه اوسه هیکله
چه زکوة دی تاد کوری	چیه نه منی د اکوری

فی الحدیث لا یغفر الله الذنوب الا بالانابة

الیت زکوة

بل ده سرای فراخی وست دی	نیك بختی سعادت دی
چه نگاه دنی پکبش مال دی	ندی غم ند جنجال دی
ده کفار لدنیاره	لری اوسه شما یاره
پاک رسول خینی ویزاد	چه خاطریه پر آزار و
چه ده بل واورته گوری	لعتونه بانندی وری

فِي الْحَبِيبِ الْبَاهِي مِنْ دَارِ السَّعَادِ سَقِيمِ بَارِئِ الْهَمَمِ

مِنْ دَارِ السَّعَادِ سَقِيمِ بَارِئِ الْهَمَمِ

کوسر هم پاک لره ای یاره هم بخنده هم بخاره

هر چه غولی به نایاک و به هغه تل خفه غمناک و

بل پشه کنن ته همت کاله جارومه وهه ای دله

بد خصلت بد هندی ستاده فقر پر حذر دی

چه دسرون شی و خانه ته و خیل کور و جانانه ته

غافل مشه سلامت برکت دی دل آرامه

فِي الْحَبِيبِ الْبَاهِي مِنْ دَارِ السَّعَادِ سَقِيمِ بَارِئِ الْهَمَمِ

مِنْ دَارِ السَّعَادِ سَقِيمِ بَارِئِ الْهَمَمِ

سارم کوه خپله خانه پر ملک بانندی جانانه

که بل خوک نوه یکو کیش ستاپه بیت ستاپو کیش

فِي الْحَبِيبِ الْبَاهِي مِنْ دَارِ السَّعَادِ سَقِيمِ بَارِئِ الْهَمَمِ

مِنْ دَارِ السَّعَادِ سَقِيمِ بَارِئِ الْهَمَمِ

ملائیك بیه ادا که چه داد کرد اوینا که

السلام علیک وعلیٰ عیالک الذین صلبت علیک

بل هم دعا وایه نصرتی استا لوی ستا هیبتی

بامعناک وبتجارتک باجرتک خرجنا رب ادخلنی مدخل

صدوق واخلرجنی حتی یمخرج صدوق واخلصنی

من الذلک سلطاناً صبراً

فاتحه لوله ای و زوره آیات کرمی واخلص کور

ستادولت ستاغنادی مجربه داوینا دی

چه بیرون و ذی لدان دادعا وایه دلداره

بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله الرحمن الرحیم

علی لا حول ولا قوة الا بالله اللهم انصرنی بما

قضیت وبارک فی قدرتی منی لا احب تعجیل

اخرت و لا تأخیر ما عجلت بسم الله علی نفسی واهل و عیال

تابد ورومی تر مراده بکاو سر کرمی نیک نهاد

هم شیطان بستا لکوره شی به تیسته خما و زوره

چه نه خای نمی مکان شته نه می آب نمی نان شته

لداخارفتن پکار دی	بد خستن بدیه دیاردی
چه پنهر کنن گذرویه	عالمونه لر برویه
که بیابان لری میدان وی	ده پیاده و وسط میان وی
بنه خد تل گوشه کنار وی	دایه کار دایه روزگار وی

فی الحديث ليس الشدة نصيب في سرة الطريق

خاشاک لری کره لراهه	کافی لوقی ای بنخواهه
داهم شاخ دی له ایمانه	بجاورد کوی لماسنه

فی الحديث ما نمة الاذي عن الطريق شعبه من

الامان

که در پیش شی ناگهانه	نصاری یهودی جانانه
دوی وتنکه لارته خیر کره	کوبیش یه پز هین کره

اذ الحق كرم اليهود والنصارى فاضطررهم

الى ضعفهم

بل پر لاری په وقار خه	مه پتاختی مه قرار خه
-----------------------	----------------------

فی الآية واقصد فمشيت

پسرت چید رفتار وی نه هیبت نه وقار وی

فی الحدیث سر عه المسی یطیب بها المومن

صالحه سید مرت

ده وحدت لذت ده خه بیان کرم نیک خصلت

پسفر کنش به و گو ره چه تیر شوی دئی ای و نرو

چه مرده دوشی ای دل فاخته غوا پی لبه

ته دسری روش خان قرار که مه گردش کرمه رفتار که

پسجد یا پکوثر کنش ستا نگاه دی به بل لور کنش

هر گز نه کنش نه دلبره ته پدر کنش دلاوره

و سنه الثور

ور کی مه پر زده بهار چه تیاره وشی دلداره

خوچه تیر نوی گلشنه یو ساعت ده نماز بنه

که ویریزی لضره ده شیطان پیری لشره

فی الحدیث اذا کان جنه اللیل فلقوا صبیبا نکیر

فان الشیاطین تنشر حینئذ

چته نیت و کړي خوا به	بسم الله وایه احبا به
د سروازه کړه اړه وړه	په پرده وي یا پد به
ستا امان دي شیطانه	خو ویده ئی ای نادانه
بل هم گل دا خپل چراغ کړه	ته ویده اوسه فراغ کړه
ده ژي خوله هم بسته بویه	کپو هیږي ای نیک خویه
اوبه پتی سپر پوش کړه	بیا صباح په شرب نوش کړه

فی الحديث غلق بابك وذكر اسم الله واطف مضاً

عن وذكر اسم الله ووقف سفاك وذكر اسم الله وخر

آنالك واذكر باسم الله المهر اغفر لي

طهارت ورلره بویه	چه غملي ای نیک خویه
ملایک بستاده پاره	غفران غواړي لستاره
چته وینږي ای خوشرنګه	تل به پروت وی ستا خنګه

فی الحديث من الت طاف بالبات فی شعارة ملك

لا یستقیض ساعة من الیل الا ولی النضر

اغفر فلا غاف نه بات طاهره	
---------------------------	--

هم که مرثی لدا خوابه **شهادت دردی احبابه**

یا محمد ان اناک بیوت و

است علی و غیره که غنک الشهادت و کتب معتبره

بل به ته گونی خوشحاله **چه او دس لری ای لاله**

وحیده را غله له آسمانه **پر موسی باندی جانانه**

که اندوه مصیبت وه **چه و تاته یه وثبت وه**

بی او دس وی جانانه **مانه مکره لبّل چانه**

ملا مت دی خیل صورت **چه زیاته طهارت و**

یوحی الله و حی الله تعالی یا موحی اذا امرت

صیبت و انت علی فیروز و صور افلا توالا کسر نفس

الله اعف عنی

سریه داری که پوهیزی **په ویل خما گر و هیزی**

چه مؤمن ویده شی جانانه **روح یه دس و می ته آسمانه**

هر چه پالده ده صورت **په سجده و بطاعت و**

چه ناپا که وی ظلومه **هغه پاته شی محرومه**

يا كاغذ وكنبه نادانه	وصيت بويه لزبانه
تبه ككاپ في ته قيامته	كوندي مرشي بي وصيته
كه خرخو فصيح لسان في	خوندي ده گويستان في
رو برو ده قبلي ده	پزني لاس يابندي خمله
چه دير خواب يريه غفلت	پر كين لاس نماست عتدي
يوساعت كه خان آراجه	مگر سيروي لطعامه
دوي شيطان دي شرمه	همچه پر مخي خملي
ياك وي تر تخنيشه	كاندي وطني بخنيشه
رب به تا كه بهروره	داد مالوله دلبره

يا ايها الذي وضعتني في الدنيا فاعف عني
 امكث نفسي يا عفو لها وان ارسلها بما حفظ
 به عبادك الصالحين اللهم اغفر ذنوبهم
 حسا شيطاني و غفك ر هك اللهم قني عذابك

يوم تبعث عبادك

فاتحه لوله اي و ضروره ستا امان لهرة لوره

بی مرکز که کپو هیزی به ویل دیجاگرو هیزی

فی الحديث من قال يا ست من كل شيء الا الله

فی الحديث من قال يا ست من كل شيء الا الله

الف لام ته مقلخونه دیر ثواب لری میونه

آیات کرسی لوله امانی ستاده خارده خان مان دی

ده قریب ده همسایه دی همسایه ده همسایه دی

فی الحديث من قال يا ست من كل شيء الا الله

فی الحديث من قال يا ست من كل شيء الا الله

بل آمن الرسول جانه پی لوله تپا یانه

کدی درست تشبه آرامو هم ثواب یه ده قیامو

فی الحديث من قال يا ست من كل شيء الا الله

فی الحديث من قال يا ست من كل شيء الا الله

شهادته حساب به پی ولوله احباب به

چه او یازده عالمه تری پیدا که رب همه

استغفار کوی ای یاره ده عاجز بنده ده یاره

فی الحديث من لم يشهد نفسه لا اله الا هو
الى من يعرج الحجاب عند مناسك خلق القاسم
سبعين الف خلق استغفره وكن له على يوم القيمة

بيا هم لوله ينكح صاته | كدي زره شى ته جنته

يا شهيدى يا شهيد الله به لنفسه واستودع الله
عالي هذه الشهادة فى حديث من قال
عول الله تعالى يوم القيمة لعبدى هذا قوله
وانا الحق من اوفى العهود وخلق عدى الجنة

روایت بنی قال قیل دی	بل آخرده اسر آیل دی
رب به تا که خلاص که بود	کیه ولوی ای ویزوره
بل کمان مکره صنفه	لهمه اندوه غمه
په اخر کین دل آرایه	پسری خله داوایه

اللهم انك اكبر الله اكبر الله اكبر والحمد لله
وسبحان الله بذكره واسميا له سبحان الله في عهده
ولا اله الا الله والله يحكم بين ولا حول ولا قوة

اولا **بسم الله** العظمى وتوكلت على الحق الملك
 لا تحب البهائم الاول فليس فيك شيء
 وان الاخر فليس بعد ما تسمى وانت **الخاص**
 فليس فوقك شيء وانت **الباطن** فليس فوقك
 شيء **واقص** عنا الذين واغشنا من **الفقر**
 يدري انه جاء رجل اليه **صلى الله عليه و**
سلم فقال انك كثير الذنوب **صغير**
الحمد فقال في آخر بني اسرائيل **سفر**
 توكلت على الحق الذي لا **يسوء**

ثالث

الله غفر لمن لم يزل يلهي في **العبادة**
 كفف لوله ته كذب به
 اخذه كفف ده همد به
 كيه دست وائي جائانه
 في **الطه** من **الغنى** من **الغن**

ای ان الدین منوالی احسنه یكون لقول
 من قمر له الی قدسه من قمره کلها یكون
 له نور من الارض الی النجاة

بل هم دسری قله ای دله	پسی ولوله دسری خله
یوسوه خینی اخلاصی	بل فلق دسری ختاس دی
پولا سویه ته پوکل کره	پصورت پوسری ته مینل کره
ستا امان دی ای ماهره	لدرد و نولسا حره
بل هم دسری دیرش خله گور	سبحان الله ده شما و ترور
لدائی قدره شماره	الحمد لله ای یاره
پسی الله اکبر دی	چه پرزیات تردا قدری
پصورت کین به توانائی	هم عاقل هم به بینائی
چه بیدارشی ته لخوا به	کلمه وایه احبابه
ده سائی ده نرلیا نه	هرگز مه خله جات نه
دغه مینه ده شیطان دی	هرچه شک کوی نادانی
نماز دیگر سحر دله	ته لخوا به خفه ز غله

لی

نیم روزہ کپہ خواب دے

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا

فانما بالفساد والافساد فيه استعمل على قياسه

أَتَى بِالْقَابِلَةِ وَيَا لِحُجْرِ الْقَبِيلَةِ

حد سے کہو، رخ نہ

بل آلودہ نس بغم و بے

والله اعلم
بالحق

بنا غرض شی خینی باته دوس به خه وائو تاته

شعري شعور ہو گیا کہ میں ان لوگوں کی خدمت میں ہوں

چه ده انز شو لو مهنت

روایت دی کبیہ گور

انما الحرام في كل ما لم يثبت له

...

... ..

داهم لوی رکن ده دین دی چه لازم پر هر مؤمن دی

ان الحديث من قوله من ركن من ركنه فليش

ركن من ركنه فليش

یوبه تاخارص که ای یاره داد و کور لکار باره

چه تدبیر ده معصیت یه بل و دفعه ده وحشت یه

کملول شی اطاعت و پوهیزی نیک خصله

بل و پاک بنی سنت دی دایه دین دایه فطرت دی

چید دلاور کی غلطه لاس یه ونحوت لفطرت

ان الحديث من قوله ان الطفل يولد فطرته

چه نقطه بجا پیداشی ده جنت پر در به راشی

پروت پر در و از و کبر پته بر قهر و غصه کین

شفاعت به کوی یاره هم لور هم لپاره

ان الحديث من قوله ان الطفل يولد فطرته

کپه خان سری پوهیزی چه ده دین کار به و انیزی

چه نیست کاره خالی لاسی دیر یه حرص دیر و ماس

حسانت پعیال خویرنه | احتراز بویه مومینه

فی الحدیث اندک لکوا الذی ذکر عیاله حسانه

یادی بخل که لاچاره | دهه دئی خیل اولاده پناه

لکه دادستون عادت دی | محدیثه روایت دی

فی الحدیث الذی ذکر عیاله حسانه

یابدارنگه گمان ویی | یحقونو کین نقصان وی

له اولاده یال کوره | نکاح نشائی ای ورو

تنهائی ورلره غوره | بل گمان مکره ابره

همدغه گناه یه بن ویی | چه لحقه خوک نارس وی

فی الحدیث کفی بالقره انما ان یضع من عیاله

چه نکاح کوی دلدانه | کره صالحه هم دینداره

چه نظر دپچا پر مال ویی | پر نبایست پر جمال ویی

یوبه نمومی ای لاله | دی به پاته شی ملاله

رب به دواره ویرکه ورو | چه نظر که پر دین کور

فی الحديث من نكح المرأة مما لها وعرها فهو
مباح ومن نكح المرأة مما لغيره وعرها فهو

نیک خلقی به لوی هندی بد خلقت بد سیدی
خان به سیخی بی اوره چه بد خلقه وی هر گوره

فی الحديث منک بدایت الدین و الحنفی الخلق
شرافت یه ده دین گوره غافل مه اوسه ای و سرو

چه مویرلا و صالح و چه نصیب فرزند طالح و
فی الایة بالخت عارون ما کان اولک امر

شوه و ما انت اخک بفسا و فی الحديث الولد
سر ایه و قالو البنت فطر تالوت

پنایست کن که زیبا و چه بد جداد آبا و یه
خینی لری خه گریز کوه لنکا حه یه پوهیز کوه

خیه کذ روی مرداره هغه کل وی نابکاره
فی الحديث ایما کو حضرت آ الدین ای الحناء من

خیزان که نسبت الشوه

ده

بیایدین پی عارقله	لخوبی مشه غافله
بنه صفت بنیه کمال دی	غم جن زبوننه پهنو شحال دی
تیه مه پر یزده نگاره	چه بنایسته وی کل خساره

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَدْعُهُنَّ الْحَرَمُ إِلَى الْوُضْءِ وَالْحَجِّ وَالْعُمْرَةِ

وی بخیل بخیل کور کبش	هم امینه پهر لور کبش
کدی مال وی کدی خان	دی ساتای به ایمان دی

فِي الْمَدِينَةِ خَيْرُ الْمَنَاسِكِ أَمَّا مَنْ لَمْ يَنْظُرْ إِلَى الْمَسْجِدِ

وَأَنَّ أَمْرَهَا أَمَّا عَمَّا لَكَ قَدْ ذَا الْعَمَلِ عَنْ حَقِّكَ

وَالْحَرَمُ الْمَشْرَقِيُّ وَالْحَرَمُ الْمَغْرِبِيُّ

کبریا بویه همرازه	چه خان بنه ساتی لناره
ورته نگوری لسه	هرنا کس لدیره و همه
چه ولوریه کوی دله	هغه مه پر یزده هینجکله
دایه یمن برکت دی	بل گمان مکره غلط دی

فِي الْمَدِينَةِ خَيْرُ الْمَنَاسِكِ أَمَّا مَنْ لَمْ يَنْظُرْ إِلَى الْمَسْجِدِ

فِيهِ مِنْ أَمْرِ الْأَخْطَةِ مَهْرًا وَبِسْ نَكَاحِهَا

و حسن خلقها

بل هم بویه چه بکره وی
 پنجه پاته پس خورده وی
 چه خاطر بد مکرر شیشه
 هدیره بد پر زده و سر شیشه

فی الحديث ما لا یکره تار عید باو تار عیدک

خصوصاً چه لبه
 ال اولاد وی خمد له
 داهر گوره لو بلا وی
 چه سر پی پری مبتلا وی

قال سلمان ان حین سئل عن ذاک علیک بالذکر

والفقت البیضاء

چه دی خپله وی قریه
 خینی لری خه حبیه
 چه دی روی صحبتونه
 زرساره شتی مین زبونه
 پشهو ت کنس به نقصان وی
 اولاد لره دی زیان وی
 دی ضعیف تخیف لا غریه
 بدیه رنگ بدیه و گریه
 بل او زده مکره لا غره
 که لذت غواری دلبره
 مه لنده کوه ذمیمه
 کپوهیزی ای فهمیده
 تری به نمومی هیش کله
 بخابت ده اولاد دله

میانہ قد میانہ گوشتہ پی وغوارہ ای دہوستانہ

قال علی بن ابي طالب عفا الله عنهما بالقبول

و من اراد ان لا يفتك بالقضاء

بل چه داد پره زره وی بنخه نوی پیکره وی

یوبه باه یوسی لتانه بل بتاز و د که جانانه

بد نکاح دی سیه غواره پچاره پریکره غواره

قال بعض الحكماء اذا باخت امرأة ستين سنة

بل چه پیری که خبری خنی خان ساته ته لری

بل چه تیره وی بی شانده په تحمل ده ستر کو جانانه

دابی شرمه بی حیاوی چه غوار پی نابیناوی

چه ده مسلم له لوسره مرکه و شرشی ترکوره

یطلب کنش یه عذاب وی خوده ده صیر جواب وی

في الحديث لا يخطب المرحل على خطبة النبی

ده نکاح عقد دلبره پیچد کنش کنه غوره

فما ظنهم بآر ده دوی ضرور دیه یه پت گوی محظور دی

فِي الْحَدِيثِ جَعَلُوا النِّكَاحَ فِي الْمَسْجِدِ أَيْضًا فِيهِ

فِي الْحَدِيثِ جَعَلُوا النِّكَاحَ دَلِيلًا بِالْذِّفَةِ

لشکر لباد ا م ه ته خوشی کرده دل آرامه

دایر سرده ناوی پاش کپ پرواضی فقیر قلاش کپ

بیایه لوت کرده نیک خصله شه خیر لد استه

لَوْ كَيْفَ أَنَّهُ نَشَرَتْ الْمُبَاقِ التَّكْرِ وَالْمَوَدَّ عَلَى عَمْرِي

شباب من انصار فقال لا تقف بينون

مکره لوت لبله شیه بی هدیه بی خونیه

دیر نگاه دیر بدعت دی چه حدیث ده پال حضرت

فِي الْحَدِيثِ مَنْ أَتَى نَشَبَ فَلَيْسَ مِنَّا

بل یه پنی منجه ای ویرور چه در ولی ترکوره

پر خاور کنجه یه تویه ده خیل کور کپ ای خوشخویه

دیر خیر برکت دیه لکابه ولایت دیه

بل خوشی بویه توسته ستاوا که ته دست سه

فِي الْحَدِيثِ لَدُنَّ عَمْرٍو وَابْنِ

خودی پنی سیری زغله	ته لدو عورت دله
تبه غواری لذت تونه	خان به کری به زحمتونه
شوی ده دواور میانه	کپوهیزی ای نادانه

من کان له امراتین فهو بمن جمادات

پردا اور کپه او به توید	کپه در میه ای خوشخوید
کوندی کمدی حرارت شی	تن دی پاته سلامت شی

من کان له ثلثة فهو کل لیلۃ فی ساق

چه دی قصدوی و خاوت	وقبران و صحبت ته
تیه ونه له لاسه	پربله مبشریه ده یاسه
مسخره بازی کپه دیره	داو خان ته کپه دلیره
بل کارد خولی به کنل کپه	بیایه غیر کنش به اول کپه
هم بغیر کنش ده دی سر زده	کا هی لک کا هی به بر زده
ده شهوت اثر به گوره	په چشمه نو کنش ای و زده
چه فرزندشی کا هله	په اجزا و کنش ای دله

مولا لا عب من فدا و اکا الفخار

پورته مشه ته لواره	لتجیله لتلواره
واتزال ته ده دی کوره	چه تسکین بهوشی و نروذ
دابه و سیخی به او سر کبش	چه شهوت به وی شو کبش
پولارمه دسیرزه یا الله	ته برینې طرف کو زیزه
یوساعت پر یوزه همرانه	محبت کو که لسیان ه
رب به زوی دسرکه فهیه	تجر به ده لحکیمه
بل صحت دی ده صورت دیک	چیه نه منی غلط دیه
چه ژردسرو می لداخایه	باشاور ته کړی خود کرایه
خوش خاطر به آزوده شی	عرش الخوفه پلرزه شی

حدیث من آنکاف المرءة بعد الجماع انهن العجرب بالاولاد

چه فارغ شی لداکاره	خپل خان پری صیحه ایی
ستا امان ده ستانی دی	محصاته سنگریزی دی
بدکماله ده بنخی دله	ته خان پال مکره هنجکه
آل اولاد بدی ناکس شی	چه ناپاکه محنت شی
ده سائی ده نسر لمیانه	لوی گرزه خما جانده

درین

بدش

بد خصلت بد هندی	شیطان نه دی جندی
هم وسط آخر دخواهه	لمبریه شبیه ماهه
که تزدی شی سود دندی	احتر از دسر لره بنه دی
صحبت مکره دل آرامه	بل چه سیر شی اطعامه
یکسب طاعت ملا له	ستافرزند بوی کماله
و عورت ته ته قربت که	چه شیطان سری غلط که
چه پاک نشی دل آرامه	ده شیطان له احتلامه
ده فرزند جنون یه داک	و صحبت تیره رضاوی
خان برمند مکره خوشخوی	پس صحبت کین حجاب بویه
ده ده خونه به تالاوی	ستا ولد به بی حیایوی

در اصلیت این تجویزات در کتاب **نورین** آمده است

غسل مکره گریز کره	لسر و او بو پر هیز کره
که حکیم بی خمایا ره	جور به تبه ده تبار ره
مگر تیر شی خوشاعته	مه به و خنبه نیک خصلته
چه صحبت کوی دلیر ره	بل خبره مکره دیر ره

ستافرزند به نکات شیانی بیاب تلئی به اوکاره

في الحديث لا يكثر من احد من الخلق من عند الجماعة

في الحديث لا يكثر من احد من الخلق من عند الجماعة

بل به خیرمه ومرتہ گور واندام ته ده دی ویزو

چه مشغول به بصحبتی بدخول مجامعت یے

ده فرزند پکسر ضرردی به غوز کبس به وقردی

في الحديث لا يكثر من احد من الخلق من عند الجماعة

في الحديث لا يكثر من احد من الخلق من عند الجماعة

صحبت پیریزده ته دیره چه پنخ دی نشی هیره

یوده باه پکسر نقصان دی بل آزارده مسلمان دی

وی شهوت ده دی ناکه ده مردانو یو پلسه

لکه حیا ده دوی بسیاره لدغه عدد ده شماره

معارضه به حیاوی چه قراره ناسته داوی

نباید چه تل سر توری پرسینه به پروت کورنی

ستاد ماغ به دیر ضعیف خواریان بدی تخفیف شی

ده حیوة او به دی دله تو به و به یه پوار دله

مثل عن بعض الحكماء عن مداة فقال مداة

الحيوة فارق خلقت

ده صحت چه روغه لردی پخلو شیر و کبش و اردی

رواچه که داخل و دردی چه پری پوهیزی کودی

چه خلوت کوی لچانه ستا پغیزی وی جانانه

به صفاده زپه همد مه بل به تا خلاص که لعه

بل به او رده غضب مرینه هم و سواس لری کوبینه

بل شفا ده حکما یاره په باطن کبش لپر هاره

حکه پاک رسول تر عده رسوئی خان تر حده

محبت ده ده هم دیرو و پخیل کور کبش تر حد تیرو

حکایت من ویا کرنت الملیک النیرا عین و قد

چه صحت لری افکره غافل مشه لدا ذکره

لش طمانه دی امان دی پحدت کبش چه بیان دی

ده ولد دی هم صلاح دی سعادت هم فلاح دی

السيد القادر الحسن بن احمد حفيد الشيطان

الحيطان جازفتاء

چه خاوت کوی بی فکره وی احمق غافل لذکره

ده شیطان به شراکت و که فرزند کیه صحبت و

فی الیه و شراکت و لا حول و لا قوة الا بالله

ده عباس لزویه و مروده چا بستنه و کوره

چه شعله و نیم لواره ده خیل کوریه فرج کبیره

دووی و طیه ده شیطان دایه طور دایه شان دی

وصف الله بآدم رجل من عباس انه يرى

في حماره من النار في النار في النار و هو الشيطان

وصف الله بآدم رجل من عباس انه يرى

بازی مکوه نگاه دی مکر آس چه ده سپاه دی

في الحديث ان من يليه الرجل باطل الاثارة

وصف الله بآدم رجل من عباس انه يرى

عنه فان من سنن الحق

ده حیوة او به دی دله **تویه ویه یو ارد له**

سئل عن بعض الحكماء عن مدة فقال ساعة

عن النبی فاسری نزلت

ده صحت چه روغه لردی **پخلو شیر و کبش وار دی**

رواچه که داخلو لری **چه پری پوهیزی کوری**

چه خلوت کوی لچانه **ستا پیغیزی وی جانانه**

به صفاده زپه همد مه **بل به تا خلاص که لغه**

بل یه او رده غضب مرینه **هم و سواس لری کوبینه**

بل شفا ده حکما یاره **به باطن کبش لیر هاره**

خکه پالک رسول تر عده **رسوئی خان تر حده**

محبت ده ده هم دیرو **پخپل کور کبش تر حد تیرو**

عن حبیبت من دیا کر لک الطیب النبی

چه صحت لری لفکره **غافل مشه لدا ذکره**

شیطنه دی امان دی **پحدیث کبش چه بیان دی**

ده ولد دی هم صلاح دی **سعادت هم فلاح دی**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ حَيْثُ الْخَطَايَا وَجَدَ

الشَّيْطَانُ مَا رَزَقْنَاهُ أَرْسَلْنَا رَحْمَةً فِي

صَلَاتِهِ خَلَّتْ كُفًى فِي فِكْرِهِ وَيَاجْتُمِعُ غَافِلٌ لِّذِكْرِهِ

وَدَّ شَيْطَانُ بَشْرَاكَتَ وَكَفَرٍ كَهْفَرْتَنَدَكِيه صُحْبَتِ وَكَفَرٍ

فِي الْآيَةِ وَخَلَّاهُ كَذِبُ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوَّلِينَ

دِه عِبَّاس لَزْوِيه وِزْرِدِه چَا پِستنه وِكِرِدِه كُورِدِه

چِه شَعْلَه وِیَنِم لِنَارِه دِه خِیل كُورِیَه فِیْرَج كِبَارِه

دِه وِی وَطِیَه دِه شَیْطَانِی دَا یِه طُورِیَه شَان دِی

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ كَرِيمًا لِّدِينِ عِبَّاسٍ وَفِي الْوَعْدِ

فِیْرَجِ الْإِنْسَانُ حَلَقَةً مِنْ شَعْرَةٍ الْإِنْسَانُ وَطِیْرٌ مُّطَلَقٌ

وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ

بَازِی مَكُوه كِگَاه دِی مَكُرَاس چِه دِه سِپَاه دِی

فِي الْحَدِيثِ كَرِيمٌ لِّدِينِ عِبَّاسٍ وَفِي الْوَعْدِ

بِیَه بِالْفَتَنِ وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ

وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ وَفِي الْوَعْدِ

چه ده بنوا آس میدان ویکه پرسوازه بنایسته خوانان ویکه

یاده غشیو بره هاروی چه بازی کوی تیاروی

ملائک بانندی حضر بریکه به بازی به هوسیز به

فی الحديث لا یحضر الملائکة من البهائم الا

بشره انما یحضر من الملائکة من البشر

چیه لوزلنده تر ملاوی که فقیروی که ملاوی

دولت مند بشی د لبره روایت دی لخبیره

فی حديث من اتخذ قوسا عربیا وحقیرها نفی

الافک من الجنة قال من الفکر

بل چه لوز یکس وی ویکه خی پریان لهغه کوره

قال فی الحديث من جحد لا یدخل بیتا فیه حقیر

الافک من الجنة

ده یوه غشی لرسه جنت بیامومی دریکه

یو ویشتون کی کان گردی چه گردش به کُر بردی

چه خوک غشی غرز هوبنه په ویل ته ای مؤمین

فی الحدیث من نبی الزمى بعد ما علم انهم

کفر بها و فی بعض الروایات کما انہی عن

کہ خوک شطربنیردی لمیانه	پہ یوہ طرف جانانہ
یادیرہ وی پدامیان کین	بخرہ نہ ویری پمیدان کین
نگاہ نشته دار وادیے	بنہ بازی دی شبنادنیے
چیہ زدہ کړی خمدله	غشی هیر مکره هیتخ کله
بد خصلت بد عادت یے	جه کفران ده دی نعمت یے
لکه قرآن چه هیر وینه	داقد ونگاه لرینه

فی الحدیث من نبی الزمى بعد ما علم انهم

کفر بها و فی بعض الروایات کما انہی عن

چه تیریزی یولبله	پہ پینوز غلی کله کله
بیامقصودیه ریاضت یے	ده غزا پوقت حاجت و یے
خالی ندی لثوابه	بکا و سرکړی لکتابه
عایشه رسول ز غاسیتله	چه هرچابه وی لیده لے
عایشه به وه تر تیره	چه وه وړې کی وه دلیر و

چه دا چاغه شوه هم لویه پاك زول پيشوه لدیه

الى اقلية السلافة في طيبة الحبيبة

كنت في الحلب منهم فمعهما وسكانها

هرگز خواب مَوَاجِبِه بی محبّه بی لبیبه
چه عاقل وی هم بیناوی به تعبیر د خواب داناوی

فَالْحَقِيقَةُ مِنَ الْغَيْبِ وَالْإِغْلَابُ مِنَ الْغَيْبِ

سیره دادی ای عاقله
خواب مرغ غوندی قران
چه تعبیر ده ده بیان شی
ربا اثریه نمایان شی

حاشا الزواطين على جعل عالمنا العظيم قارا

په تعبیر پوری اثر وی	میا که خیر وی که شروی
بکا و بر کوی مهتابه	روایت دی لکتابه
چرته را غله ته حضرته	خوار و بنج نه نیک خصلته
انتظار می ده جواب دی	وی به مالیده لی خواب دی
اوس می خواب پی لیده	خما خبنتن پس فرستلی

چه شاه تیره کوهی مات و **خ** افسوس دیر هیات و
 ده وی ستاخن تن به راشی **ک** ده زره دی تسلی شی
 مکره هو مبره و سواسونه **م** دام آه افسوسونه
 خوشحال راغی لوطنه **د**ئی ته گوره ته مسکنه
 دوباره چه بیاروان شی **د**ه سفر پکا سامان شه
 دی لیده لی هغه خواب و **و** عمر تیه جواب و
 و سره حضرت صدیق **چ** ده لاریه رفیق و
 ده وی مرپستناخن تن شی **چ**ه خراب دی کو مسکنی
 په ژر راغله دلبره **د**اده پاک حضرت تری
 د اقصه یه کره بیانه **ل**ه اقله ته پایانه
 پاک سول ویل هم داده **ب**ل گمان مکره خطا دی
 چه شوی د تعبیر دی **د**اده خواب د ایه تفسیر دی
 تحقیق د اکنه دلبره **د**ب دی تا که بهر و سر
 داده پاک سول تعبیر و **چ**ه ده خواب تغیر تبدیل و
 د اعجاز ده پاک حضرت **د**ه نوپر حاکله قدرت دی

په خواب کښ پټ اتردي چې په پاک الله خبر دي
په تعبیر به خوک کله رتږد کړه څا دله
په خواب سره ناریزي لکه گل پتازه کښي

فی الایة فی الخبر فی الحیوة الدنیاء فی الحديث

په خوابه لایوه بعدی المشرقة

تل خوشحال اوسه تابانه جوړ الهام ده لسمانه
حمد شاد سر لره بویه هم دا خواب وایه خوشخوښه

حالا اذا انشأ احدكم رؤيا فليخبر بها

فليخبر بها من اهل بيته

په بد خواب اوسه ملاله شیطانه وي اي کاله
اعوذ بالله ته وایه یاره بل هم تف کوه دري وار
پرچپه طرف دلبره سرب دي تا خلاص کړه لشره

فی الحديث الرؤيا الصادقة من الله والحلم بالشر

من الله

من الشيطان الرجيم

بیا خصوص چه د از آن که **سُبُّ رُوحِ قَرِیبِ یَکسانِ بَوَا**

چه خریف دی لپاره **فَهْ یَوِیْهِ نِکُو کاره**

فی الحدیث اذا تقارب الانسان لم یلم یروى بالاسان

فَیْ یُکَلِّبُ بَرَامَیَ اللِّسَانِ وَیَسْتَعِظُّ لَیْسَانَهُ

کخو و نری ستاد و پانک **حَدِثْنَا لَنْ مَوْرِبَانْدِیْ**

لَمْ یَرَهُ رَیَّ الْعَالَمِیْنَ عَلَی الْخِطَابِ

هم لازم ده پرتا گوره **یَرْحَمُکَ اللَّهُ اِیْ وَروره**

ته دو و مته واره دله **دِی جَوَابِ عَوَارِیْ لِبَلَه**

زیاتی نشته دل آrame **چَه اَز دِی لَنْ کَامَه**

فی الحدیث ان عطرین جمل منهن لیران یغفر قتل

الذین یضربون ایمن کربلت

یا جواب به دو باره دی **روایت ده هریره دی**

چه لد زیاتی شی جانیه **تَبَه خِلَاصِ شِی لَنَا وَاَنه**

فی الحدیث لا یزید فی محرمه عتق عاصم بن مهران

وَمِنْ مَحْرَمِیْ نَادَ فِیْهِ مِنْ کَرَمِیْ

چه پیوست و نیزی دسری و
کره نخبه ده ایمان دی

فی الحدیث من خصصک بحضرات سوالیاری

تجرباتی استقرالاجان فی قلب

چه محمد کنش پیش دستی که
دی چالا که وی جستی که
یو ثواب به بی پایان دی
بل ده غابن ده در امان دی
هم ده نس نخوز کوره
ده غوز لدر ده وزور

فی الحدیث من سبق الماخص بالجملة آمن من الخوف

واللصوص والمافوس

که عطا س وی لرحمانه
ارز می دی لشیطان

فی الحدیث العطا س من الرحمن والتاویب من الشیطان

وی شیطان ده ده همراز
پکش بول کوی کوره
چیه خوله نیولیه وازه
پاک الله دی خینی زغور
کینی لاس کنیز ده دلبر
پاس پر خولی باندی نکیره
لشیطان ده ایمان دی
بکا و سزی به بیان دی

بل هم کیناته داخل سر کوه
نه پر مخ شوار خاد سر کوه
ستا آواز هم بارک بویه
کپوهیزی ای خوشخویه

فی حدیث ان الله عز وجل قال لا یجوز

ده دعائنه هنر
غافل مه اوسه دلبره
چه دامغزده طاعتی
لحدیثه روایت دی

فی حدیث الدنیه فی العبادۃ

چه زاری کوی بخدایه
دابا و سر کوه خود رایه
چه قبوله ده همد مه
ده موی لبه کرمه

فی حدیث ان الله عز وجل قال لا یجوز

چه بنده یغم غریق ویه
بیا پرده یه تصدیق ویه
چه داغم به خوک لمانه
لری نکه بی سبحانه
پدعا او پزاری شی
مهر بان به پاک باری شی
زربدنی خلاص که لغه
رب فضل لکرمه

فی حدیث ان العبد اذا انصرت عصبیه فعاد الله

یکسفی الا الله تعالی قد عاهدک ان یغفر

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

که گمان یه دُجرمان و یه سودیه نشسته واره زیان و
چه دده پرب گمان شیخ خود و پربش پغشان شیخ

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

بل الحاح کوه ته دیره پد عاکش ترحد تیره
خوچه دیرسری نالیزی یا الله لده خویشیزی

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

تضرعه عاجزی کره په او سرپری بی سازی کوه
چه بند دده رب محبوب شیخ دی د غم پگرد اب و ب شیخ
بیا و خدای ته عاجزی که پخیل عجزیه راضی که

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

بل تلوار مکره بهیخکله قبول دده دعا دل
چه بهجیل که لتاواره دجانہ قبلیزی یاره

الحديث ان الله يحب العبد اذا...

په اول آخر درود بویه هم ناده رب خوشخویه

چه قبول وی همد مه **که** رب به کله لکرمه

دعارد ه که لمیا نه **که** چه به پاته شی حیرانه

عن ترجمه احمد مجمل محمد

مه خفا و مه اجهار کرد **که** پدامنخ کنس جور ه لار کرد

ملایک چه آروینه **که** دوی مشغول و کله امینه

داسیب ده اجابت دی **که** محدیثه روایت دی

چه خوشحال وی خندان **که** کرد دعا پر جانانه

بخواری کنس بهیث کله **که** دعا نردی بزی دله

فی الحديث انك لا بد من دعاءك عليهم الامام الصادق

عنه عليه السلام والصلاة على المظلوم

ده مظلوم دعا دلبره **که** ده بخری لسقره

پورته درومی ته آسمانه **که** چه دی خونه نکه و سوره

فی الحديث انقوا دعاء المظلوم فانها تصعد الي

السماء كمناسراته

بد عامکره و خان ته **که** و اولاد و فرزندان ته

و خپل مال و منال ته کډي غوږدي خوا و قال ته
ده کهي اشرده گوره پاک الله دي تحيني تر غوره

ان حديث لا يخلو من الله ولا على اولاد له

عن النبي صلى الله عليه وسلم ان الله لا يخلو من الله ولا على اولاد له

بل هم لاس پورته بالا کړه	ده قبلي پر لور دعا کړه
ده از ته حد و سر وړه	چه دي تحريک نیکاره نیکو
بل هم طول مکره بي شانه	پد عاکبن اي جانانه
چه دي مله شي پر ماله	دیر نگاه لري اي له

ان حديث حين يظلم بعضهم لبعض فيقول

ان الله لا يخلو من الله ولا على اولاد له

ان الله لا يخلو من الله ولا على اولاد له

هم لاسونه مزه گوره	پر خپل مخ باندي اي وږو
چه فراغ دي لدعا دي	داست ده مصطفى دي
چه وقونه حسابيز يه	چه دعا پکين قبليز يه
يوه روح ده غريفي ده	بل ساعت ده جمعي ده

فی الحدیث بخبر الامام ابو جعفر علیه السلام

چه امام خیرتی منبرته	کدی غوزدی و خبرته
یا خطیب چه کوی ناسته	غافل مه اوسه خواسته
بل چه منر لویزی رهبره	ده جمعی لنمازد یگره
بل چه چرک که اذ انونه	په شیبووی بارانونه
چه ده مری پت چشمان که	یا حاضر به پر میدان که
جلالتین له انعامه	مجزب دی دل آrame
یا جناب ریزده کافرانو	بکا ویر کوی یاد ا نو
چه مسجد لره رفتارو	خلاص لفرض نیکو کارو
بل هم ختم ده قرآن دی	پحدیث کنس چه بیان دی

عندک من علی علیه السلام فی فضله ان یروى عن

ابن جعفر و من ختم القرآن فی رجب مستحب

بل روزه و بل افطار دی	پر سجده باندی قهرادی
-----------------------	----------------------

فی الحدیث الصادق علیه السلام ان الدعوة ایضا فی ان الصادق

عند افطار الدعوة من ان الدعوة ایضا فی رجب من ان الدعوة

فَلَا تَكُنْ مِنَ الْكَافِرِينَ وَخُذْ حَقَّهُ

خصوصاً چه پنجه واره یارب وروائی ای یاره

پر سجده وی نگوئساره دعانه و دیزی یاره

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

چهارون بار بگوید عیب

بل غرض دی لغزبته ده اخلاص لقرء آت

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

چهارون بار بگوید عیب

عرفات ملتزمه کیو هیزی ای صمه

جماعت چه ترسل تیرویه بد عاسری دلیرویه

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

بل زیارت ده مضطقی چه دعا و التجا دی

چه پیش کش در شی لچانه قبالوه به خما جانه

بیا احسان و سر سه بویه برابر ه زیات خوشخوبه

فِي الْحَبْلِ إِذَا يَأْتِي الْعَبْدَ بِأَرْبَعِينَ قَوْلًا

در کتب معتبره و در کتب معتبره

یاد عا کره بوالهوسه که بی واکه بی بی سه
چه خاطر به وی خوشحاله دی خفه نخ می ملا له

فی الحديث من هدى اليكم عز ورا فكافوا فان
يخجلوا وادخلوا حتى يعلم ان قد كان فيهم

نه دغانه دبی احسان و یوازارد ده میلان و ی
بل کفران دی ده نعت بی بد هنر بد خصلت دی

فی الحديث من اوتي اليه خير فليخبر به من عجز
جزا ففني به ومن اوتى من كبر النعمة

چه عاجز وی نا توانه ده بنده لشکره جانه
ده مولی شکر به کله دابد بخت و که ای دله

فی الحديث انك كرم الله من يترك كرم الناس
بی تقسیم به بویه کوره کمیوه وی خسرو و

چه تنهایه وری لیم و یهمشین بیه غلیم و ی
حکایت است که در حدیث آمده که هر که

که بل خیزوی بی خور که
 کیه ویرکری داسخادی
 چه نزدی آخر زمان شی
 یو عالم به نمایان شی

و سنه الحجد

مسجد و نه به بنا که
 مناری خرویی پورته
 کل غرض به نام نشان و
 چه بنایسته به بطل که
 خان به اجوی و اورت
 نیه دین نیه ایمان و

فی الحقیقه من خیر منک ساجده و یسولون منار
 فیستون افنتهم و اعجب اکین سخوادین

و سنه الحجد

له اسلام بتش نام و ی
 هم به رسم لقبرانه
 مسجد و نه به تیاروی
 وی خراب لحدایت
 کیه خاص و ی کیه عام و
 شی و دوی تده پاته جان
 بظاهر نقش نگاروی
 کپو هیزی نیک خصله
 ده قنود و ی نشان و
 علمابه شیران و ی

فی الحدیث یحیی علی الناس لا یقیقن ان الانذار
الا اهلک ولا یمن القرآن الا ارحمه و مساجد هم
عامه من الزخرف خراب من الحدیث علی اسم
نمر علی اذ تحت آدم الثیاء من عند هم یخترج

الفتنة و یهم تعویذ

ده مسجد چه عمارت دی	به ادب به طاعت دی
لا فی مه آجوه دل	پر مسجد بانندی هیش کله
پدا و نلک به آزار یزی	لکه پوست چه کباب یزی

فی الحدیث ان المساجد من فی من الثیاء

باز می مسجد من الناس

که خوک لا فی لبغمه	پکین تیری کری صمنه
چه مقصود دی تا غرت	و مسجد ادب حرمت و
ستا مرض لر ه شفا دی	هم دامروده هم دوا دی
راسته پنه کنیز ده دمنه	داد عالوله میموننه

نَسِيرُ الدُّرِّ الْخَمِينِ الرَّحِيمِ لِمَنْ لَمْ يَخْلُقْهُ وَفَعَلَ بِهِ
 قَوْلُكَ يَا فَخْرَ عَلِيٍّ أَبْوَابُ ضَمِيمٍ وَفَخْرُ
 عَلِيٍّ أَبْوَابُ رَحْمَتِكَ بِرَبِّهِ وَالْمَتَلَاءُ عَلَى رَحْمَتِهِ
 الْمَلَكُ الرَّحِيمُ وَالْعَلِيُّ الرَّحِيمُ

یا وفتاب خورشید واده	بسی لوله نیکوکار ده
ستاغناؤهم دولت دی	هم درجاء هم عزت دی
وکره قصد و عبادت ته	ده مولی و نبه زیارت ته
یا که الله به لکرمه	عزت و سرکه ای همدمه
چه میل مه و رشی ترکور	عزت بویه خما و سرور
خصوصا چه مهربان و	دیریه جود دیریه احسان و

فِي الْمَدِينَةِ مَكِّيَّةً أَنْ يَبُولَ فِي الْأَرْضِ فَضْلُ الْمَسْجِدِ وَ
 زَوَالِ فِيهَا عَمَلُهَا فَضْلُ الْعِدَّةِ فِيهَا بَيْتُهُ مَرْوَا
 فِي بَيْتِ الْحَيِّ عَلَى الْأَرْضِ لَمْ يَكُنْ فِيهَا

پکین ناسته کوه دیره	ژدولر مشه دلیره
ترهما وار بهتر دیره	چه تمام ده زمکی سریره

هم چه بدنه کل جهان دی بد بازار بدیه نشان دی

فی الحدیث خیر البقاع فی الجهد و فی هذا الاستقام

ده دنیا خبری مکره مه بازی مسخره کره

هم نشین چنده سبحان و پیاده ده گاه عصیان و

داهر گوره ناسزادی باید ده لره سزادی

لاس به و خوت اطاعته بسندگی لعبادته

چیه کپی او یا کاله بگاوردی کیزی کاله

فی الحدیث الکاف فی الجهد بکلام اللب حص

بعض داوای دلبره رب دی تا که بهروره

چه سری خچی لدریاره ده طاعت نماخته ده باره

کم تبش و بل که جانه ده دنیا سود زیانه

گاه نلری روادیه روایت ده بگردادیه

یاده ناستی لثوابه دی محروم شی ای مهتابه

چه او یا کاله طاعت دی نگاه روایت دی

چه بوی یا خوپره که لاله	پسجد کیش له حلا له
او یازده ملک گوره	پری نو نخونه که ای و نه
خوپکیش به نام نشان ویه	دغه دوی دغه شان و

فی الخلیف من بیط الحصر فی الخلیف من
علی سبعون الف ملک حتی یقطع

چه چرخ آغ ده مسجد بل که	نیک کرد از نیک عمل که
استغفار که لسنجانه	ده هغو چق کیش جان نه
ده آسمان ملایک واره	حمه ده عرش پو یاره
خورد و ناوی ای دلداره	وی مشغول له استغفار

فی الخلیف من انصافی مسجد سر اجال و یزید الملک
و حمله عرش استغفار و یزید ساد و یزید

سنة البرکات

ته پر کین طرف توکل کره	یا وینوته غرنول کره
لا فی مه آچوه پوسر ته	بل و مخ و نبی و لوسر ته
ده قبلی له لور جان نه	احتر از کوه بی شانه

فی الحدیث اذا برق احدکم فانه یبرق عن امره

یوزمان مریض صدیق و	ده صورت بیغم غریق و
ده و بی طرف ته تف کر	بیا پردایه تأسف کر
وی داکار می نوه کری	چه ایمان می و رکوردی
لوی نگاه و شه لمانه	تیه عفوه کری سُبْحانه
چرتیه بزرگ ده ولایت و	دیریه کشف کرامت و
لبصری باری روان شه	وزیارت تیه خواهران شه
چه دی داعی لد یاره	فقیر و دوت لد یاره
چه ده خولی لافیه تف کر	ده قبل و لور تی فکر
حسینارته ستون شه گوره	ده خیل کفر و لفرته و زوره
خیل مرید و یل صاحبه	دافضه ده عجا یبه
راغلو موزده لکوه خایه	اوس محروم خود دل آراه
ده وی ده چه قدم کنینو	ده رسول ادب به پریشو
خویه خیر برکت دیه	کوم یه شود ده ده نیرت د
بل سائل سپوشه ای یاره	په محل کنس لیساره

چه پرشش گاو و سرورده	ده پمین ده محل غوره
ده هر کارمین دلخواه دیک	چه محبوب ده پال الله دیک
ده وی خاتو کی آسان و	چه می چپ لوری مکان و
خاکه بی طرف می پرینو	پر یسار می قدم کنش بنو

بسم الله الرحمن الرحیم

چه رختورته و شپه و کوره	مخامخ یه کنینه گوره
تلی یه کوه دیره	پر مرض یه کره دیره
زده یه خلاص کره لوسو	نه دی لشیه لاسه
داد عالوله شفا دیه	چه حدیث ده مضطقی

بسم الله الرحمن الرحیم

ایمان طهرت است و ایمان به الله و ربه و المیزان و یقین

بعضی مستحق عقوبت است و بعضی نیکو است

نه سرائت الشان است و نه استغناء است و لا یفاد

عن آباء النفاة غفلة و یقین جماعه و یقین

قد و یقین است و یقین است و یقین است و یقین است

فخلقهم من طين من قعر القدر
 وخلقهم من طين من قعر القدر
 وخلقهم من طين من قعر القدر

وخلقهم من طين من قعر القدر
 وخلقهم من طين من قعر القدر
 وخلقهم من طين من قعر القدر

ده شفا آیات جیب	تجر به دی لغریبه
بل ته داوایه ای یاره	محاسبه او و واره
که اجل نوی بلاوی	لاجر مرد دفع بد او

باسمهم یا کرم بر اشد انما العظیم رب العرش
 العظیم ان یغفر لی الخدیث من قاله مستحسنا ما اطلق
 فی الخدیث ان الله من ذلك امر فی انما الخدیث حله

مهر مریض لره ای یاره	وی لا بددی اذ کاره
لا الاله الا انت سبحانک انی کنت من الظالمین	

ده نگاهیه مغفرت دی	یا ثوابیه شهادت دی
چیه وائی خاویست واره	بکا و سرکوی ننگاره

فی الحدیث من قال لا اله الا الله و هو احد من الملائکة
 مرضیه ذلک اعطی له اجر شهید **و ان یؤدی**

بذلک و غفر له و یغفر له **و یغفر له**

بل هم اذا ذکر دله **ربی** تا که بصره و

لا اله الا الله و الله اعلم لا اله الا الله و الله اعلم

شهرت له **لا اله الا الله اعلم** و الله اعلم

لا اله الا الله و لا حول و لا قوة الا بالله و فی الحدیث

یا قاضی **یا قاضی** **یا قاضی**

یا قاضی **یا قاضی** **یا قاضی**

چه مرض پر غریب زور **دی** رضوت ده ده خمسه

دا آیات لوی صحت دی **لمرضه** به خفت دی

رب انی سئو **الفضل و انت الکریم** **یا ارحم**

شکوه نبویه و چاته **و کره** صبر و بلاته

پزگروی کنز هم ثواب **روایت** چه ده کتاب دی

هم پتی تره سره **کپوهیزی** ای دله

وخفت تبه نهانه وی چه ده عجز نشانه وی
 کجواک وینی دل افروزه مبتلا لدرده سوزه
 بدرنگی و بل آفت وی دی تا خوف هراست وی
 به ویریزی ته له لوره داد عالوله بی کپه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي خلقنا من الارض والارض والسموات والارض والسموات
والارض والسموات والارض والسموات والارض والسموات
والارض والسموات والارض والسموات والارض والسموات
والارض والسموات والارض والسموات والارض والسموات
والارض والسموات والارض والسموات والارض والسموات

الحمد لله الذي خلقنا من الارض والارض والسموات والارض والسموات

که در پینه شی شواره ته ده خیل مطلبه پاره

الحمد لله الذي خلقنا من الارض والارض والسموات والارض والسموات

نمونخ کرده دولس کرعته به شیر ناستی نیخصلته
 تر سلام دوراندی دله حمد ثنادی تیر سوخله
 دیارلس نویر گنه دلداره هم تکبیر دی لدا شماره

چه عده ده ظالو طیانو همه ده بدرده غازیانو

لا اله الا الله محمد رسول الله

بیاتکیر کوه پرزوره بر سجده پر یوزه نسکوره

فاتحه کرسی ای یاره له اخلاصه او واره

ته پر سر باند ده دویه بسم الله وایه خوشخویه

پسی و اوایه در لبره ته لس واره بهر واره

لا اله الا الله محمد رسول الله

الحمد لله رب العالمین

بیاده دیه ذکر گویان شه سود به پیامو می خندان شه

لا اله الا الله محمد رسول الله

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

الحمد لله رب العالمین

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

که مکافات وی بختاره **بسم الله الرحمن الرحيم** پی داو کبه دلداره

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

چه پکار کنش شی حیرانه **بسم الله الرحمن الرحيم** ناخبر لوده زیانه

که سفر و که زیارت و **بسم الله الرحمن الرحيم** که نکاح که تجارت و

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

استخاره بویه دلداره **بسم الله الرحمن الرحيم** سود به بیامومی لکاره

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

معادت نیک بختی دیه **بسم الله الرحمن الرحيم** کیه پر زدی بد بختی دیه

سود به نمومی هینج کبانه **بسم الله الرحمن الرحيم** که خود انا وی دله

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

وَأَنْتَ لَا تَحْزَنُ عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ وَلَا عَلَى الْمَوْتِ الْمُسْتَعْرِضِ

په اقل کښ پنجه واره	کافرون لوله اي ياره
پدري واره بي وسواسي	په آخر سوره اخلاص دي
داد عاده دل آرامه	چه فارغ شي سلامه

اللهم اني استخيرك بعملك واستغنيك بخدمتك

والمسلمين بكلماتك العظمى يا ذا الجلال والإكرام

والمسلمين يا ذا الجلال والإكرام

كنت تعلم ان هذه الامور من ان لا يفي بها

ومعاني ومواقف الامور من ان لا يفي بها

والمسلمين وان كنت تعلم هذه الامور من ان لا يفي بها

والمسلمين ودينا في ومعاني

والمسلمين ودينا في ومعاني

والمسلمين ودينا في ومعاني

لدا په چه دي زده دي	هغه کار در لره بڼه دي
---------------------	-----------------------

که تعجیل وی لتلواره	وقت تیریزی لدا کاره
---------------------	---------------------

ته دابیت لوله کافی دي	ستا حاجت لره وافی دي
-----------------------	----------------------

اللهم يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

چه مری سینحه لکوره خچی به تبتته خما و سروره

یا کالی ویکلد و ابه چرته و یرک لجا احبابه

نفل بویه دوه رکعته بیاد عاده نیک خصلته

بسم الله يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام

فاتحه هم او و ا ز د پی ولوله دلداره

پی آیات دلبره غوته و کوه مخادره

یا پر بکه جامه دله رب دی تانکه غافله

پکنس پوه یه کره جانانه غوته و ساته پنهانانه

و یرک به دیرشی ته کوره بل گمان مکوه و سروره

یا بی نهان انک منقالت حبیب من خردی فتکوان

فی عزة و فی السموات و الارض یا اوت یا اوت

ان الله لطيف الخبير

بل واجد معيده لوله چه طلب كوي اهوله

بل هم دآيات جانانه شه خبر نشوده زبانه

يا جامع الناس ليوم لا ريب فيه وان الله لا يخلف

الميعاد اجمع بيني وبينك كذا وكذا وسمن المتفرقة

چه او سرخ شي غرو نه غرو دادعا لوله ميمونه

اللهم انا نعوذ بك من شر ما امر به

چه با سران شي و سر چاره دادعا لوله دري واره

اللهم صبينا نافعنا اللهم صبينا نافعنا

كه و يرزي ضرره چه باران دير شي دلبره

دادعا لوله امان دي محدثه چه بيان دي

اللهم حول عنا لا علينا اللهم على الاكارم واجامد

الضارب والاذية وعناية النحر

كه نه خاي نه دي وطن و پر بيا بان دي تاسكن و

پراوه دبريه دله الحمد و ايه اوه ثله

په پاك خاي كېن به پنهان كړه | لباران خان نغان كړه
داد عالوله امان دي | ستاده مال ستاده خان دي

اللهم لا تقصنا بفضلك ولا تنكنا بعجزنا وعافنا قبل
الرحمة التي يسبحها الرعد جهرات والصدور

التي تفرح بها | الرحمن رحيم | الرحمن رحيم

چه د سروالوزي باد ونه | كېن نه ته پر زنگونه
مخامخ وباده ته گوره | داد عالوله اي وروڼه

اللهم اني اسألك من كل خير ما فيها وخير ما
رجلت به واعوذ بك من كل شر ما فيه ونفس من

ارسلت له اللهم اجعل لي راحا لراحا اللهم رحمة

الرحمن الرحيم | اللهم رحيم | اللهم رحيم

چه تياره شي نيك نهاده | له اړيخي يالبا ده
معوذتين دي مهتابه | تابه خلاص كه لعذابه
چه مياشت ورويني تابانه | داد عالوله جانانه

اللهم هدايتنا يا رحمن وادبنا يا رحيم

العاقبة والاسلاف والوفيق له خیر ورحم

رب وديك اسما لال خير ورحم هذا العهد

اسما لك من خير هذا الشهر وخير القدر

واعوذ بك من شره اشهد ان لا اله

الا الله واشهد ان محمدا عبده ورسوله

به تثلث كنس به كمال دي بدكان مكره وبال دي

هم تبارك دل آرامه پي لوله تل مُدامه

دیر به خیر برکت دی لکانه روایت دی

چه سپوز می ته گوری دله داد عاده تل ته تله

عوده بان من به من الله العاقبة

چه سپوز می که تند نوثر تکبیر دیر وایه هر گوره

هم دعا کره لخیراته دیر به خه وایه و تاته

نقل بویه نیک خصلته که خبری لسنته

چه آهینه کری بر فحاشان صورت ووه وینی همرازه

داد عالو له سنت دی لحدینه روایت دی

اللهم لا تحسب خلقك محسن خلقك لا تحسب خلقك
 انما الحمد لله الذي هو من خلقك لا تحسب
 محسنك ولا ان محسنك من غيرك

چه اول ده ميوي رس و استاد گورد و باهوش و
 داد عالوله ثواب دي روايت چه پدا باب دي

اللهم بارك لنا في قضايتنا وبارك لنا في
 قضاءها وبارك لنا في قضاءها

كحول شي پتن بيماره	ده پير ده يوله آزاره
فاتحه لوله ميمونه	المر ته مفلحونه
كحول وه وين خندان	داد عالوله جانان
بل هم دا آيات دي لاله	رب دي تانكه مارله

والحمد لله الذي خلق السموات والارض والجن والانس
 والحيوان والنبات والارض والسموات والجن والانس
 والحيوان والنبات والارض والسموات والجن والانس

الارض من بعد موتها وبت فيها من كل صنف ذوق

مصرف الرياح والاضحى اب المحررين النماء

والاضحى لايات لقوم يعقلون

آيات كسري لوله شما و نرو	هم آخر ده بقرگور
لله ما في السموات دي	ته آخره چه بخات دي
شهد الله ته حساب	پني و لوله مهتاب
ان ربكم الله جان	ده اعرف لوسطه ميان
فتعالى الله ته آخره	مؤمنون لوله ماهر
بل صفت دي تلازم	كه شفا غوارى طالب
لا يتوى دي ته حكمة	بكا و كوي فسيمه
غافل مشه له اخلاصه	افلقه هه لناسه
چه داو لوي همدمه	پري به دروي دم ترده
بل پني غوز كن اذان دي	له پير بوجه امان دي
په يسار كن اقامت دي	له پير يا نو هزمت دي
پى د الوله نيك كاره	كدي خلاص نوي ديري

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

ده اصحاب كهف نمونه	پرديو اروكبه ميمونه
اصباحه بيچكاهه	كپوهيزي اي دلخواهه
ده معنوه ده پاره دله	فاتحه لوله دري خله
پوره دري شبانه روز	پري يه دم كړه دل افروز
هم ده مار لكزیدنه	فاتحه لوله كلشنه
پري يه دم كړه اوږه واره	كشفا غواړي نكاره
ده لړم ده پاره كوره	كافرون لوله اي وړوړ
هم فلق لوله لناسه	پسي دالوله ده پاسه

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

پرا بونك يه دم كړه	په پرهار پوري مرهم كړه
چه اوږولكي بخايه	تكبير وايه دل آرايه
بل هم داوكبه همدمه	كه اوږوژني دم ترده
ولبنوتيه غوږازا كړه	ته آرام كېن نه قرار كړه

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

کتاب الطیوس یونس یونس ابره کاتبه محمد بن

کحوک و سوخی له اوړه دم په دادي خوا وروڼه

باناړ کوف بر د او ويدا اذ غلب الباس بر ربنا

انا انت انت انت انت انت انت انت انت انت انت

که آزار په متانه وي و خواري ته بهانه وي

يا زهير لثا شه بنده کپوهيزي اي هو شمنده

داد عالوله دلداره ستا شفا ده له آزاره

ربنا الذي في السماء تقدر من اجاب امرنا في

سماواتنا الارض كما رحمتك في السماء و جعل

رحمتك في الارض و غفر لنا و بنا و خطايانا

انا انت رب الصيبين فانزل شفاء من

خطايك و رجه من رحمتك على قلوبنا

الوجه بخرمة علي غلب لك السلام

والله اعلم

که پر هار د پچا صورت چیه دیر در د زحمت وي

سَبَابَه كَنِيز دِه اِي وَرُو	تِه پِر ز مَكِه بَانْدِي كُورِه
بِيَايِه پُور تِه كِرِه جَانَانِه	دَاوِه وَايِه لَز بَانَسِه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
---------------------------------------	---------------------------------------

مَكُورِيَه كِرِه دِري وَاَرِه	كُشَاغُوَارِي نَكَاَرِه
بِل مِم دَايَات هِم مِه	پِي وَايِه دَم تَر دِمِه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
---------------------------------------	---------------------------------------

دِه پُچَن دِه پَارِه كُورِه	دَا دَا لُولِه اِي وَرُو
-----------------------------	--------------------------

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَحْدَه اِي بَات بَصِيرَه	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
---------------------------	---------------------------------------

دِه سَنَت فَرَض لِمِيَانِه	پِسَر كَنِش خِصْمَا جَانِه
فَاتِحِه دِه خَلُوت بِنَت خَلِه	كُشَاغُوَارِي عَاقِلِه
يُو هِم بِل پَر دَا بَا لَادِي	دَغِه هُو مَبِرِه بِنِي اِلَه دِي

ده بت جن ده پاره یاره دادعالوله دری واره

بسم الله الاکبر نعوذ بالله العظیم اعوذ من ان یسرق

کل عرق نقار و نهر هر آن که از آن خفیف است آن را

بسم الله العظیم اعوذ بالله العظیم اعوذ من ان یسرق

پسروا بود نخواهه غسل بویه گاهی گاهه

ده سردرد ده پاره دله بسم الله ده او و خله

پرتندی به کره کشانه له اوله تپا یانه

که نزله وی دل آرایه یاوی درد لبله خایه

کنیز ده گته خما یاره بسم الله وایه دری واره

بسم الله العظیم اعوذ بالله العظیم اعوذ من ان یسرق

بیاده دبه ذکر گویان شه ته او و واره گردان شه

اعوذ بالله و قلدر نه من یسرق من الجود و احاد من

بسم الله اعوذ بحزب الله و قلدر نه من یسرق من الجود

بسم الله اعوذ بحزب الله و قلدر نه من یسرق من الجود

بیا هر وار کره گته پورته بیا یه دم کره و دالورته

چه دی دست صورت سگین	که خاطر دی اندوه گین و
تبه خلاص شی لضره	معوذتان لوله دلبره
خودی توان وی تل تله	پر صورت به مزده دله
چه ده صبر و اردی تیر شه	که مرض دیر اندی دیر شی
نصیحت کوم و تاته	آرزو مکره لوفاته
روایت چه پدا باب دی	دادعا لوله ثواب دی

الحمد لله الذی هدانا لهذا الذی کنا علی شاکر

کان نور الخیر الی

جدائی ده روح ده تن و	چه سالک پر خانکدن و
کیو میزی ای خوشخویه	دادعا و دلره بوی نه

لا اله الا الله ان الموت یسر الی الله رب العالمین

الموت یسر الی الله رب العالمین

الموت یسر الی الله رب العالمین

الموت یسر الی الله رب العالمین

الموت یسر الی الله رب العالمین

هم پین لوله ای جان نه	که طاقت لری لختانه
ده جنت پیالی به دله	به ژوند و نی خبی بخیله

فی الحديث انما في الدنيا من سكرات الموت لم
يقتض دونه من عجز و صغوان مبشر ان ريت
الجنة فيشر بها و هو على فراشه فيبصر من حده و ذلك

کدی نوی قاد سرگوره	پری به بل وایه ای ورو
پهر حرف به لس ملکه	رب پیدا کاندی بی شکه
چه صفونه به تیاروی	پد عاپه استغفاروی

في الحديث انما في الدنيا من سكرات الموت لم
يقتض دونه من عجز و صغوان مبشر ان ريت
الجنة فيشر بها و هو على فراشه فيبصر من حده و ذلك

في الحديث انما في الدنيا من سكرات الموت لم
يقتض دونه من عجز و صغوان مبشر ان ريت
الجنة فيشر بها و هو على فراشه فيبصر من حده و ذلك

چه ترشایه داجهان شی	پوشیده ده ده چمان شی
دادع لوله سنت دی	عجب وقت و ده اجابت دی

في الحديث انما في الدنيا من سكرات الموت لم
يقتض دونه من عجز و صغوان مبشر ان ريت
الجنة فيشر بها و هو على فراشه فيبصر من حده و ذلك

انت ولا حول ولا قوة الا بك اعوذ بالله من

الشیطان الرجیم فی الحدیث اقراراً بقدره من العیون

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

که چار کین دی تل لاش ویک لشکومه دی وسواس ویک

کازی لاس لهغی چاری بنکاره شرک ده وکیم ناری

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

کفارت یه دادی دله رب دی تانکه غافله

الله اعوذ بالخیرک ولا طیرة من عامه فقط

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

چه خر هوکا ندی بزور اعوذ بالله ته وایه کوره

پناه غواره لشیطان شه ده دیه ذکر گویانه

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

چه دی زده پغم آلودوی ندی بنادوی نه بهبودی

ده دیه ذکر گویان اوسه تل خوشحال خندان اوسه

فی الحدیث من ربه ته الطیرة من عامه فقط

سَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
 يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنذِرْ إِنَّ هَذِهِ السَّاعَةُ الَّتِي كُنتَ تُنذِرُ
 فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ إِنَّكَ أَبْصَرُ مِنَ الْمُنْظَرِ
 أَفَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ مُنْجٍ مُّسْتَعِينٌ
 فَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ مُنْجٍ مُّسْتَعِينٌ
 فَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ مُنْجٍ مُّسْتَعِينٌ

فَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ مُنْجٍ مُّسْتَعِينٌ

روایت دی حدیثه	بل هم دالوله را ئیسه
چه ادنی لدویه غم دی	داستاد سرد لره مرهم دی
روایت دی لکابه	نه نیوی دی نحسابه

فَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ مُنْجٍ مُّسْتَعِينٌ

فَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ مُنْجٍ مُّسْتَعِينٌ

شی لتا صادزی شانه	بل بلوی کارونه جانیه
بیا فرمان ده پاک علیم شه	چه پیدا عرش عظیم شه
چیه پورته که نخایه	چه ملک دل آرایه

نه طاقت و نه توان و نه	درمانده و آرد حیران و نه
چه داذ کر لیسبحانه	شه نازل پر دوی جانانه
عرش به پورته کر گلشنه	حمله و خلوت رتنه
استغفار لوله همد مه	که تخلص غواری لغه
بل دی تا مال دوات	حدیثه روایت دی
چه سردارد استغفارت	دایه طور دایه لاری

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْإِلَهَاتِ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ
 وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ أَعُوذُ بِكَ
 مِنْ غَمٍّ مُمْسِكٍ مِنْ مُنَازَعَةٍ مِنْ مَخْذُومٍ أَعُوذُ بِكَ
 مِنَ الْخُضُوفِ فَإِنَّهُ لَا يَخْضَرُ إِلَّا بِغُيُوبِ الْإِلَهَاتِ وَمِنْ
 الْحَدِيثِ مَنْ نَزَلَ إِلَّا سَاقِطٌ جَعَلَ اللَّهُ مِنْ كُلِّ
 شَيْءٍ فِتْنَةً فَارْتَحِلْ مِنْ كُلِّ حِمْلٍ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

بل هم دا آیات دلداره	په شپه روخ کین دی سارو
چه دیر غم لره امان دی	بکا وردی یقرآن دی

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ جَعَلْتَ لِي فِي الظَّالِمِينَ
وَعَيْنَا مِنْ الْقَتْلِ كَدًّا كَذَلِكَ نَجِي بِكَ مِنْ

که طاعون وی که و باوی یا البکر بله بلا وی
که ویریزی لضرره داد عالوله دلبره

حَسْبُ اللَّهِ لِلَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنَسَبِهِمْ
بِاللَّهِ تَوَكَّلُوا

که دیرینه شی و چاره داد عالوله دلداره
بِقُدْرَةِ اللَّهِ تَوَكَّلُوا

که غالب شی پرتا کوره چه سختی و که هر کور
داد عالوله زککاره رب به لری که دشوار

حَسْبِيَ اللَّهُ نِعْمَ الْوَكِيلُ اللَّهُ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ جَعَلْتَ لِي فِي الظَّالِمِينَ

ده ظالمی کین یساره داد عالوله دری واره
دی تا حزن سعادت بل کمان مکره غلط دی

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه
 جميعا انما عرفت بها الخاف والحد من اعوذ بالله لا
 اله الا هو الملك والحي ان يرفع على الامم
 الابدية من شر عبديك فلا ان وجنودك والسيار
 واتساعه من العجز والافس اللهم كن لي حاكما من
 غيرهم جعل ثنائك وكرمك وجاهك ولا اله الا انت
 عوذ بك من كل اثم الا ما مات من غضبه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

عذرا لبرائتك من غير ان يفر من خلقه

للرحمان ولا تخرج الا همتا وحسنتا ووجوه
 فلي الفتيون فوكت الي قرا الواحد القهار
 انما ات غشيت بلا اله الا الله وسبحك
 ومنا اله بلا اله الا الله وسبحك خال عجب
 انك بدينك بك بلا اله الا الله - انك بدينك

بل کاه منتخب دے	بوا العجب العجب دے
پھر حرف کبریا و سوا	لکه غوتہ کری لہ لاسہ
استدایہ لہ ابھامہ	دہ بنی لاس کرہ دل آرایہ
کافہای عین صاد کیفیت	خ میم عین سین فاشحیت
دہ ظالم روح مخ تہ یارہ	وارہ خلاصی کرہ یکبارہ
تخلیص غوارہ لہ اکبرہ	تہ دہ ہر مفسد لشرہ
بل چہ نمز کوئے طلوعہ	پاس پر غرو باندی سطوعہ
کافرون لولہ دلبرہ	ستا امان لھر شرہ
چہ خبر شی لہ طینہ	گوش بانک دی ای مؤمینہ

رسول یاد که لزبان
پی داد عاده کوره
پی درود و واید جان
رب دی تا که خلاص له او

ذکر شیخ حسن بن علی

چه دی لبه ویده شی جان
چه ترخان و تاته تیروی
هغه یاد کره بجها نه
مجت دی پرده دیروی
تبه خلاص شی له آزاره
بکا و زکوی نگاره
چیه زبه وی بی واکه
شور شریره غوغا که
استغفار و زلره بویه
چه شی خلاص لبه غویه

والحدیفة ذکر ال رسول الله و رب العالمین

فقه این است من استغفار له

که لقرضه شی ملوله
که هرغووی غرو نه غویه
رب دی تا که خلاص له لوله
ده احد پنجیر پوزونه
بیاهمه واره ذهب و
دی تادیر شور شغب و

اللهم اغنی عیالک عن حرامک و بیعک

عن مصیبتک و اغنی بفضلک عن سوائ

اللهم زلزل رج الحشر وكاشف الغيوب وخبير
 المقصيرين ورحمن الدنيا والاخرة ورحيمهما انت
 ارحمهمي فان حملي برحمتك تغشني ورحمتي ارحم
 من سواك اللهم ما لك الملك فوق قلوبنا من
 تشاء وتوقر المليك من تشاء وتغز من تشاء
 وتزل من تشاء بيدك الخير انك على كل شيء
 قدير ورحمن الدنيا والاخرة يقطعهما من
 تشاء وترفع من يشاء ورحمى ان حملي
 تغشني بها شئ رحمة عظمى سواك في الحديث
 بعد اذ رضى الله تعالى عنه لو كان عليك

مثل الخبز ذهب لوفاء الله عنك
 ان كان حق ان يقول الله ان الله

بل هم دآيات قلاشه	فما زخفتن دي لفرشه
قل ادعوا الله اي ورو	به تبويت كبن به وكوره
خه تير شوي لبيان	به ترتيب دي خما جانده

واقعہ ہم پس لشامہ
بل یہ لولہ خویش وادہ
دہ دیگر شام لمیانہ
دیر یہ خیر برکت دی
واقعہ بنیہ دلبرہ
لغافق بہ تل اسان وی
چہ لولی تل بشام کین
چہ سحر یہ لولی گورہ
ہم تبارہ لولہ دلہ
چہ دہ قبر لعذابہ
نماز دیگر چہ لولی عمہ
بقیامت بشی سیرابہ
انافحناد دل آرامہ
پس کیش ای مؤمینہ
شہ خبر لدا پنج گنجہ
مجزب دی دل آرامہ
پر یوہ مجلس دلدارہ
دہ جمعی لروخی جانہ
لبوئی چہ روایت دی
وعیال تہ سراسرہ
خوجیات پردا جھان وی
ہغہ اوسی بہ آرام کین
مال بہ ویشی لورہ لورہ
تہ خفتن مشہ غافلہ
ستا اسان وشی مہتابہ
دیر ثواب لری ہمدہ
پہ کوثر دی بی شرابہ
تہ پشین لولہ مدامہ
غفلت مکرہ لیاسینہ
خان بہ وہ ساقی لرنجہ

فِي الْمَدِينَةِ لَقَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهُ

زبه بادشاه تن رعيت به پرچاري به حكومت ديه

چه پرپاك ده زبه حرم و صورت هم شرع سم و به

كه شي لوحه ده زبه تور صورت سم نخي اي و نزو

فِي الْمَدِينَةِ لَقَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهُ

اذا صلحت صلحت الجسد كله واذا فسدت فسدت

الجسد كله

ده صورت خوبي هي شكله ستا پكارنده اي دله

ده اموخت در بند دي به فرمان ده حق پوندي

و برانيزي دم تر دمه له اجله له مادمه

كه پرصد باندي بشرويه آخر عمر ده كذرويه

ته خيل پلا زنيكه كوزه ستاه رهم ده پسي و نزو

فِي الْمَدِينَةِ لَقَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهُ

پسوت كين دي بل خير ديه پيدا كړي خدای عز و ج

چه دي امر و تاني دي ستاپتن كين نهاني دي

عبارت دي له اشانه روح نفس دي خما جانہ

في الآية فإذا استويتموهم فاصفوا

ایضا فی فلان روح جمیع

دي پوهان پښنيك بدگه پدفرمان د د پاك احد گه

ان الآية والفصل من مباحث في التفسير

ده غم خلق به بولي لاله رب دي تانكه ملا له

زیبائی دہ دہ پکار دی چہ دی مل پر سخته لاری

د اهر وکن د اسلام دی چه لا نم پر خاص عام دی

في الحديث الفخر الموصوفى اي ان الله يفاخرنا

اَيْضًا فَيُؤَمِّنُ مَن فِي الْخَوَافِ عَلَى الدِّارِ اَيْضًا فَيُؤَمِّنُ

الذين في القلوب من مرض

بیاده ده زیبائی گوره پنه خوی دی خاموشی

چه خوب نهد ده انسان گدازد و ده رکنه نمایان دے

يويد رنگه ناپکاردي و هر کول ده دوي پکاردي

تکلیف الایه و انک لعل خلق منکم

ته ده خلق لبازاره
کری لزوی کبیاروی
تن خالی مهخته ای یار
حسن خلق بدی پکاروی

تکلیف الایه و انک لعل خلق منکم

اول ته پر خان ضرور کره
بیاطلب ده بنه هنر کره
ده غه بد خو یونه دور کره
پر خان پوری داز یور کره
کوم به سود لخط خاله
چیه دیر خو یون بنه و
کنایت به کمال نوی
پخو یون کن حساب وی
چیه دیر خصلت خراب شه
بظاهر صورت قیاس کره
که خلاصی غواری جانانه
راشه بد خو یونه پر یزده
ته حرم ده زده گی پاک کره
لری و هم هم و سواس کره
لعذاب به له نیرانه
تل مدام پر نفس بنی زده
لری خواوری هم خات کره

فی الایه قدیله من زکشیان و قان خراب من دتیب

شاه به وه وینی عیانه	چه تا وه بوی خندان
زده دی تحت ده معرفتی	لوی اقلیم ولایت دی

فی الحدیث قلب المؤمن من عرش الله تعالى

خای نشین ده وطن گور	سنا ایمان ده خما و زور
که کافر که مسلمان و	ده ایمان نوری تابان و
بیان و ال ده ده دلبر	به اختیار وی لکافر

فی الحدیث کل مولود یولد علی فطره الاسلام

فی الحدیث فی الجسد یولد علی فطره الاسلام

سریه دادی کیوهیزی	به اندک موزگر و هیزی
ده انسان دی خوبه	تیه واروه نیک خصلته
پهر چاکن پیداکیزی	واره وارچه شکاره کیزی
چه پیداشی خوک موهر	ده چار پای هنزای و
وینی پده کنس مایانه	آب خور غواری جانانه
مخورا که به وسواس و	ده پونیاک ده لباس و

دو جماعة له لذت	بیا خبر شی لشهوت
ینه دین ینه اسلام وی	دایه فکر صبح شام وی
بل صفت پده کنس گوده	بیا پی پیداشی و زوده
دیر نا بوده بی هود ددی	چه صفت ده درنده دی
عداوت ده ده عیان شی	په حد بغض بوهان شی
یا به جنک یا به جدل و	تل ید او رد و غضب کل و
بل صفت شی لشیطانه	بیا پیدا پده کنس جانم
په فیرب یه جهان بند و	تل مدام یه مکر پند وی
پت پرده کنس هلاهل و	پخوله خوز لکه عسل و
بل صفت چه ربانی دی	بیا پده کنس نهانی دی
مهربان لشنا گویه	کبر یا و عزت جویه
پلوی ده ده خان مسروره	تل پخپل کمال معزوره
حواله چه ده انسان دی	کل فوز و نه ده شیطان دی
دالبسکری شی مالا ساله	ته خلوینتو کالو لاله
پرایمان باندي حال سخت	ده نیولی ده زده تخت وی

تري چار پير پرده بنكره و	نيه ادينه گذر و يه
دي پت شوي پت پنهان و	و كنهك ته نگران و يه
چه مدت غواړي اي لاله	ده خپل عقل له كم له
چه دالبنكره ذوالبحلال دي	پر خلو پست ده ده كمال دي
په نصيب به سعادت و	دي آگاه بخضومت و
تل مدام جنك بدل كه	ده غم او پر به نندي بل كه
اشيطانه بجنك ريزوي	په ميدان كېن به خونريزي
تيع ده شرع به پلاس و	ده تيطان لمكه خلاص و
يوساعت لك اجهاده	عافل مشه نيك نهاده

في الايه و الذين جاءهم من فيها لنهدينهم سبل
 ايضا فيه جاءهم من فيها حق جهاده و
 الحديث و جهنما من نبي الله الاخر لا يجزيه
 الا حكمه بر ايضا فيه جاءهم من جهنم

و هو و منها من نبي الله الاخر

دابندي خلاص كړه بسند كه دانايي اي هوشمند

دهد و کون پهلوان وي	هغه کس شانهان وي
هغه دوست پاك الله شي	چه پدا جهاد آگاه شي
دي ويرب ته واصل نوي	چه عقل کامل نوي
وي غافل بي فرواد سروي	تل ده نفس پر ضد سروي
دیر بد بخت بد نهاد وي	ني مجتهد نه جهاد وي
خود سيزي و جحيم ته	پريزي تحت و خيل غليم ته
دي ترکا و خر بتردي	آدمندي گا و خردي

در آيه اول از سوره نازعات

آسمان زمکه شوه بيزاره	ده تکليف سخت باره
چه اميد دي ده جنت کمر	تا قبول پر خيل صویر کمر
اي ظلوم جهول نادانه	خبر نوي لسیرانه

في الآيه لا رخصت الا زمانه على التخييلات والارواح

فابرين ان هو الله و خلق من بينها و معها الانسان

ان الله كان ظلوما جهولا

چه اول دي کره له لافه	پر شامه درومه کزافه
-----------------------	---------------------

دادی کوم عقل هنر دی چه غفلت نه شام سحر دی

توفیق غوار به له الله جناب جدل کوه دخواهه

پر خان تیر دامتقت کوه مال صرعه ده جنت کوه

فی الآیة والذین هاجروا وجاهدوا فی سبیل

الله ان لک برجون القبر الاول فی الاصل

الذین هاجروا فی سبیل الله

فی سبیل الله

دیر خورالده خان بلادی بکاویدی په مولی دی

سر چشمه ده کل عصیان دیک الامان دی الامان دیک

فی لایة کافرا وشریفا وافتخارا

سریه دادی که نظر کری په ویل دیچا باور کری

کیه نس بخوار به سیر ویک پاک الله ده سری هیر ویک

دیر غافل ده ده شهوت ویک دنکاح ده بل لذت ویک

بیالده نه لب پاخی کاله محبت ده ده لما له

چه یعقل کن به ورکه بل تری جوهر زیب زوکر

که و دان عمارتونه	رنکار رنگه نعمتونه
تل مدام خوشی طرب که	خوشحالی هو لعب که
بیالده نه هویدایشه	محبت ده جاه پیدایشه
دیر مال کله پی تعبہ	موندہ کیزی بی کسبه
خودی حکم چلن نویه	تل دشنام زدن نویه
شب روزوی سرگردانه	مقرب شی سلطانه
کاندی ظلم حسدونه	عداوت باطل پندونه
کبر بغض هم پیا که	په بدی کین خان پوا که
دکه کیده لوی حجابی	کجاوردی پکاب دی
چه نس ویزی نکه جانہ	روح یدہ نجی ته آسمانه

فی الحديث ما من عمل من الله

چه ترلوزہ تندہ پورته	زیادت عمل نشتبیل لورته
چه ده پال الله محبوبی	پنظرده رب مرغوبی

فی الحديث ما من عمل من الله تعالى من

فی الحديث ما من عمل من الله تعالى من

چیه لوزخوراك اب ويك | پدوستان كنس حساب ويك
چيه دير آب خورن ويك | هغه كس ده خدایي ديمن ويك

في الحديث انكم عند الله طغاة تجادلون
تفكروا بعضكم الى الله تعالى كل العكس في

تفكر في بعضكم الى الله تعالى كل العكس في

چيه لوزخوراك ميناوي | ده زړه سترگي به بيناوي
كم خورن ده زړه صفات | چه حديث ده مضطغان

في الحديث من اجاع بطنه عطسته فكم تده

نفس قلبه

كه خان وزي كړي يارانوي | دا خصلت دي ده بيناوي
هم لذت ده عبادت كړي | هم ده سخت زړت ديه
حلاوت ده مناجات كړي | پكېن كس ده شهوات ديه

في الحديث كمال في انصاف البطون فانهم

كخانو وزي كړي جانانهم | شي لتدي سرگردانه

ده جنت دسرواره دله تا پلاس و تکه وله

ان الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا ان هدانا الله

والله اعلم بآياته

عقل تن شي چه سیراب و

تن به صاف لکه جوهر و

قال افلا تعلمون ان الله قد خلق ما بين يديكم من

البحر ما بين يديكم من البحر ما بين يديكم من البحر

کدی لزخویرک ته زده شی

ته ده خیل خویرک میزان ک

تریوه لقمه بیشتره

پنقصان بیه هینج کله

ترهغودی ستا کرموت و

چه هلاکت دی دهخان تو

کحوک یووار لطعامه

سرگردان شی بیطاقته

وی ندیم لعبادته

بی گذر زه لدر یابه گذر نکیزی مهتابه

الحديث الثاني في خبر الكلاب

که بخات غواری لناره زبته بند کړه لکفتاره

بی لذر کړه نصیحتۀ خود به ویرشی ترجسته

الحديث الثالث في خبر الكلاب

من حديث علي بن الحسين

خکه تل نیوره دلبره هغه پاک صديق دبره

پد هان کبش دل آرامه چه شي منع له کلامه

ته ز نامکره ای یارۀ زبته بند کړه لکفتاره

نور حبت ته سیرا برخه په ضمان ده پاک سرو شخه

الحديث الرابع في خبر الكلاب

من حديث علي بن الحسين

چه ده خولی ده فبر لشره خان نگاه کاندی دلبره

بل یه کیده حرامه وی ترلیه دل آرامه

وی به خلاص هر شره پدوه کونه بهر وره

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

دیرگاه دی له انسانه ه پیداکیزی له لسانه

چه دی نکد نگونساره په وزخ کبش ای دلداره

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

سریه داینی ای دلبره رب دی تا که بهره وره

خوپزوه کبش تحیررنوی هینج مجال ده تقریرنوی

هرکاره چه وی پرزوه یوصوت غواری پرزوه کبش

لثوابه لو باله بکاو کوی ای لا له

چه دیروانی دی رغلط پگاه کبش مختلطینه

خی دوزح لره مهتابه که ده خان خونه مخرابه

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

في الحديث من قال شريفاً فله وبقية قوله

چه آفات ده ژبی دینه داوه اصل لرینه

یو لایعنی لویه بلادی	چه عالم پیتلادی
هر کار چه ضرورت وی	په قدرده خیل حاجت وی
که سوال وی که جواب وی	چه نگاه انتخاب وی
نصیحت ده نیکو کار وی	یا تسبیح وی یا اذکار وی
یاده علم لکفته	خه بیان گوره دلداره
ماسوی لای مقاله	لایعنی گنه ای لاله
ده سفر چه حکایات دی	کچه کم وی کچه زیادت دی
ده اُلس له کار باره	لبنهرونو لیدیاره
ده مخلوق له عجایبه	په اخلاص اوسه تایبه
آرویده که بی بیان دی	واره تالره عصیان دی
تیه واروه حکایت دی	له انسه روایت دی
یوهلک وه شهید گوره	ده اُحد پچنک کبر و سروره
ده ترلیه وه دبره	پرخیل نس باندی دبره
وه له لوزی سرگردانه	ویرتو نشه میدانه
مویره راغله خگر خونه	کریه پاک لخال خونه

وي به خاي دي تاجنت به	به اخلاص دي شهادت به
ده اسلام پرنگه جانده	وزي ولاهي بجها نه
ده رسول به فرمان تايه	پر ميدان باندي و دزي
پاك رسول ويل اي مور به	ته خبري مكره سپور به
دي بكلمه جنتي ويه	كيه كړي لا يعني ويه
بل دروغ دي خماخانه	پناه غواره اسبجانه
بل دروغ چه مسخره كه	پر سريله شراره كه

في الحديث ويل من يحدث في كذب ليضحك من حديثه

في الحديث ويل من يحدث في كذب ليضحك من حديثه

حضرت چا سوال كړ	ده سوال پدا مقال كړ
چه مسلم هم چري غلا كه	ياد دروغ وائي زنا كه
ده وي غلا و زنا كيزي	پسلم كېن پدا كيزي
دروغ نه وائي هيڅكله	چه مسلم وي خمداله

في الحديث ويل من يحدث في كذب الذي لا يؤمنون

في الحديث ويل من يحدث في كذب الذي لا يؤمنون

سریه دادی ای جانانه

پدروغچه تاقین ویک

حق باطل و تریه یکسان شی

حکده خواب یه دروغ زن ویک

چه صادق دیچا کلام ویک

تیه غوز باسه لمانه

ده زره لوحه غلطین ویک

خویه اویر پوری پخان شی

چه دروغ دیچا گفتن ویک

خواب یه جور لکه الهام ویک

فی الحدیث الزوی الصادق صادق

که دروغ که خیانت دی

په مؤمن کبش به هینج کله

په ایمان کبش به خطر ویک

بد هنر بد خصلت دی

دا خصلت نوی ای دله

چه آلودید اهنرو ویک

فی حدیث کل مفصاة بجمع علیها المؤمن المؤمن

والکذب

که جناب ریزده کافران ویک

یا عورتیه وی دلبره

یا سواس ده ساله خان ویک

پدروغ ئی ته امان کری

یا صلاح ده دوی پیمان

چه ویریزی یه لشره

کدی خیل که مسلمان ویک

چه اظلمه یه نهان کری

یا انکار چه کوی جان	خونک لفسقه اعصیان
دایم خایه رواد	کهر گوره ناسرادی
که دروغ تشی لاچاره	ماسوی لدیه دلداره
معارض در لره بویه	کپوهیزی ای خوشخویه
چه سایل دی لقاله	چه مضمون واخلی لاله
سنا زره کنر دل آرامه	بلخه مراد وی لکامه
یو مثال به درته وایم	چه و تاته یه و فایم
شعبی ناسته وده ننه	چابیر ون و کره پونبته
ده ده تنه خان هم نهان کر	معارض یه پد اشان کر
چه مکتوب به دایره کره	و غلام تیه ناره کره
دایره ته لاس پرداز کره	بیا بیرون و برته آواز کره
وی شعبی نشته ده ننه	پر بل خای کوه پونبته
بل غیبت یا بهتان دی	ترز نابتر چندان دی

فی حدیث الغیب و انشد من الزمان

چه معراج ته رسول تللی | ده یو قوم وه لیده لی

چه شکولیه خیل مخونه
لخواری تخکر خونه
مجریل به سوال کمر
ده جواب پدا مقال کمر
غیبت گوی وای ویداژ
پعذاب کین گرفتاره

فی الحديث من ریت حیرتی علی نور غشوات و غیره

باز فیر و غیبت فی هم المفسدون

نیک عمل به لد یوانه
ده مفتاب کازی جانانه
پری به دل هغه دیوانه
چه غیبت به نور جهان که

فی الحديث ان حسرات المصابین یثقل علیهم

المظلمه و بالغبیه

غیبت او دری چه لکیزی
نیک عمل به ویلی کیزی
که طاعت خرمن خرمن کری
همه واره به گل خن کری
که بچوله دی تا غیبت و
چه دی داخوی خصلت

فی الحديث ان الغیبة تسرع فی حسرات العبدین

النار فی البصر

سریه دادی کوهیزی
پویل دیچا کرو هیزی

کفیت کوی پچاند **ده ده غوینی خوری خانانه**
بگاوردی پقران شته **پویل دی اطمینان شته**

فی الایه ولا یتغیت بعضا بعضا یحب احدکم ان

یکدیگر را با حال هم آخیه یستازکر متقون ده

نده پیواختور مشه **ده سره یو گوشت خور مشه**

چه تل خوینی ده آدم خور **پغیبت یه ده آدم خور**

ندی شره نه حیاشه **ندی خوف ویره خدایشه**

هرچه دی پرهیریزی **که خبر وروده سیریزی**

چه نقصان و لصورته **له لباس لکسوته**

یا مال له من له **تول غیبت دی خمال له**

چه ته وه وائی پنهانه **که رشتیاوی خمال جانه**

که دروغ وائی تهمت **وبهتان تیه نبت**

چه هرگوره لوی طغیان **الامان دی الامان**

کپه خوله ده صراحت **کپه رمز اشارت**

خوک و شخه کوتاه قده **اشارت یه کر لیده**

عایشه ده دی بحال	وه ساکتہ لمقالہ
پاک رسول و مرتعنا کبر	پغیت کنن بحساب کر
کہ پزہ دی بد گمان و	چہ ناحق پر مسلمان و
دوروی دی هغه متیاه	چہ تہمت وی دل آوایہ
دادہ زہ غیبت دہ کورہ	پاک اللہ دی چین و غورہ

فی الحدیث ان الله عز وجل من المسلم دہ و سالہ وان

کمزینہ بنظر بد ظن السوء

کہ مظلوم داد فریاد کہ	دہ ظالمونہ یاد کہ
یا ناصح چہ نصیحت کہ	یاد یجا نگاہ بدعت کہ
وهغه تہ ویل وی	چہ قادر یہ و
کہ ملاوی کہ حاکم و	کہ یہ زور یہ دی عالم و
یا کہ خوک غل رهن و	چہ ضرور یہ مبرهن و
لہ احوالہ دید بیان کری	پہ خبر چہ مسلمان کری
یا شاہد وی پدر و غہ	یا فاسق وی بی فرو غہ
پوشتید یہ شی بحالہ	تہ اظہار کری خمالہ

یا نگاہ چه خوک شکاوه که	ده حیا قمیص یاره که
بغیبت کبر نقصان نشته	هیچ نگاه عصیان نشته
لکھوک فسق یا فجور که	بجهانیه مستور که
چه زهریر به اظم سارو	دغیبت ته کله لارو
که پجا غیبت بهتان شی	چه ویر تیر ده ده زبان شی
تل توبه و استغفار دی	هم مفتاب لره رفتار دی
دریده دی مخ پوره	چیه و یجینی ای و زوره
که ده پشور سیدیه نوی	یا غیبت شوی مره وی
تل یه مدحه او ثناده ی	یاده ده په باب دعادی
یا خیرات و پرسی بویه	بعض کس ای خوشخویه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بل هم بحث مذکور یاره	لوی آفت کپه بی شماره
چه ده خیل علم اظهار که	ز ره دبل مسلم آزار که
که بر حق وی که باطل و	ده سری زهر قاتل و
په ایمان کس به نقصان	چیه داخصلت شان و

فی الحدیث لا یستدرک عبد حقیقۃ ایمانہ حتی یشمخ

فہو من المؤمنین وکفو حق من

کہ برحق وی ای احبابہ خان ساکت کرہ بجوابہ

رب بہ ویر کہ بالاترہ دہ جنت مافی دلبرہ

پر باطل کیہ تسکین وی دہ دہ خونہ بہ پائین وی

فی حدیث من ترک امر و شئ حق لہ بیت فی الغلۃ

الجنة و من ترکہ و شئ باطل یعنی لہ بیت فی روض الجنة

بل مزاج ہم لو بلا دیے چہ عالم مبتلا دیے

چیہ دیرہ مسخرہ وی پہ جہان کنس بہ شہر وی

نہ ہیبت نہ وقار وی نہ باور یہ پگفتار وی

لصحتہ یہ پرہیز کرہ خینی لری خہ گریز کرہ

فی حدیث انما جعل حکام بالکفاۃ بعضی بہ عیالہ

فہو بہ من اشربا

دہ مؤمن دہ زردہ دہ پارہ گریبش مزاج دلدارہ

ہیخ نگاہ بدعت یہ نوی چہ دستور عادت یہ نوی

چه دي دوروی دل ارامه لدر و غه لد شناسه

في الحديث في الامزج والاقول الحق

وه بدي پیرانه سره ملاقي شوه لسروره

پاك سول مزاح آغاز كړ لبدي سروه به راز كړ

زاره نه د سړومي جنت ته ده جنت وینه نعمت به

في الحديث في الجنت لاند من الجنت

شوه غريبه بي آرامه ده رسول لدا كلامه

پاك سول به نسلي كړه مزاح به پوهه دا كړه

في الحديث في الجنت جرد مرد آه

شوه بدي پيره خوشحاله مزاح ده رسول لاله

لكه گل تازه تابان شوه چه داپوهه به بيان شوه

بل هم مدحه لوي گرد آت كړوايت چه ده كتاب دي

في الحديث في الجنت ان بها ليرفعوا ولا تختم

مفازة من التلوي

ده حضرت دوراندي له چادي چا مدحه كوله

پاک رسول و تره گفتار که | پدری واره به تکرار که
ای بد بخت ناپکاره | بعداب شوی گرفتار
جور دی پر یکره دده غار | بی لثغه پناه غوار

فی الحدیث و عیث قطعت عن ذی عیث و الی حدیث

مدح رسول خدا

چه دی مدحه محضویر که | ستاپیدا کبر غرور که
وطاعت ته شی کماله | هی توبه کره لدالاله
تیره تیغ دده پلاس دی | ستاده سر بکسر و سواس دی

فی الحدیث و عیث و شی و الی حدیث و الی حدیث

مدح رسول خدا

کدی خوک مدحه کوینه | نه غره مشه خود بینه
پگفتار به باور مکره | دی ده لاری رهبر مکره
وخیل عیب ته نظر کره | خان ملدح کویر کره
بجهانه چه دی تله شی | خاتمه گور پشه شی

فی الحدیث و عیث و الی حدیث و الی حدیث

مدح رسول خدا

ته ده ده و مخ ته خواوري

بنکاره دود که آوری

دی بنکاره د تاغلیم دی

چه ده دین دی بکین نیم دی

فی الحديث حشر الثواب فی وجوه المدا جین

چه ظالم روی یا فاسق و

هغه تل ده غم لایق و

ته ده ده لم دج گوره

احتیاط کوه هر گوره

چه اینه بغضب نشی

عرش کرسی مضطرب نشی

فی الحديث ان یغضب اذا مدح الفاسق

که مدحه که دعاوی

که بنکاره مدت دیجاوی

بی دعاچه هدایت وی

وظالم ته نصیحت وی

بیا هغه ظالم به ویروره

مسلط نشی پرده گوره

فی الحديث من اعان الظالم بساط الله تعالى علیه

کدی جا استقامت وی

لغزوره سلامت وی

ده هغومدحه رواوی

چه دروغ نوی بنیباوی

خکمه بال رسول ای دله

ده صدیق مدحه کوله

چه بتول ده ده ایمان کرای له ایمان ده جهان کرای
شه بی قیلده بی مقاله دوتیر ایمان ده صدیق لاله

فی الحدیث نووزک ایمان بکر ایمان عالمین

بکر ایمان عالمین

هم حضرت وی لصدیقہ کته ورپاندي وای صدیقہ
نبوت به هاله ستاوه هم به خا ایمان پرتاوه
امازہ کرم رب ورپاندي ستا ایمان شه پر ما باندي

فی الحدیث کنت و ابوبکر کفر ہی ره مان فالو سقنه

نامت بد و لکن سقنه فالو سقنه

هم به مدحه ده عمر کره هغه پاک بنی سرور کره
که خا نبوت نوايه ده رب فضل حمت نوايه
نبوت به هاله ستاوه پر ضابده مولی وه

فی الحدیث اول اربعه بعث با عشره الاصل الثالث

فی الغضب

ده دوزخ لخته او ره شی جدا به تحری کوره

چه پزوه دی مضطرب شی نور نامه ده ده غضب شی

فی الحدیث ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

السلامة واما فی قوله ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

چه غالب پر طبیعت شی نور سیری شیطان صفت شی

چه خلقت به ده له او پناه غواره خما و سرورده

بظاهر دشنام دی و که به باطن ده حسد و لک که

تری پیدا جناب جلد شی چه به او رده غضب با شی

خیل غضب به بهانه وی به ایمان کنش به سر خنده وی

فی الحدیث ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

السلامة واما فی قوله ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

سلامت هغو ایمان کر چه به دانه هر نهان کر

ده شیطان مکره پنده بکا ویر کوی هوشمند

هر چه گوید ده غضب نوش که به ایمان به خلقت پوش که

فی الحدیث ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

السلامة واما فی قوله ان الغضب یفسد ایمان کما یفسد

عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَبِي بَرْزَاءٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

چه ده حلم له دسریا به	خونک د او وروهي له آبه
لغضب ده خدای خلاص ی	دده مولی ده د خواص ی

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَعَثَنَا فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ رَسُلاً مِنْ غَضَبِ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَعَثَنَا فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ رَسُلاً مِنْ غَضَبِ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

چه غضب پراوآره شي	ده دوزخ پرکاره شي
مکر و بیری فضل و که	چه پراویره توی آو به که

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَعَثَنَا فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ رَسُلاً مِنْ غَضَبِ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

کخا طردی مضطرب شي	چه غالب پرتا غضب سي
طهارت کوه خود رایه	اعوذ بالله هم بخوله وایه
چدی مرشي اویر له آبه	کیو هیزی ای مهتابه

فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَعَثَنَا فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ رَسُلاً مِنْ غَضَبِ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَعَثَنَا فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ رَسُلاً مِنْ غَضَبِ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

ته ده دین پچار و یاره	غیرت مه پریند ده بکار
چه ترشاده دین غیرت که	تل بچیک کبن هنریت که

په کیره وکېن حساب دي روایت چه ده کتاب دي

في الحديث كتابه في الحسد

په حسد کېن بيا کرم سودر الحسود لا يسود ديه

چه ده بل نعمت ويښي پسي خوږي دزيگي ويښي

تل مدام پسي نوليږي په نيکي په اور لکېږي

لکه اور لگي بي با که لکيا هه مخاشا که

في الحديث كتابه في الحسد

في الحديث كتابه في الحسد

سود دي نشته بي لزيانه محسد کېن اي نادانه

يودي زيان پکېن ده دين د بل خاطر دي اندوه کين د

پرده پروت وي نعمتونه ستا پرده کېن زحمتونه

که هر خويام پروه کړي يو وېسته بيه خم نکرې

چه وړ کړي بالقيتدي ستا بي خا افسوس اهدي

في الحديث كتابه في الحسد

في الحديث كتابه في الحسد

آدمت بیان عبادی

حسد ادنی ای د لبره	رب دی تا که بضروره
چه ده بل مال دولت و	یابه جاه یا عزت و یه
یاوی خوک خوشحال تابانه	پخاطر ده دوی پنهانده
خالی لاس یا ته حیران و	یا غم جن هم پریشان و یه
سبب کبر عداوت وی	یا خبیث دی طبیعت وی
ته ده خدای ده مال بخیل	یه باطن رنخور علیل یه
کسب ظالم هم عصیان دی	یه بل چاکن نمایان دی
چه غرور یه جاه مال که	پیکاه کین خان پامال که
داده دین غیرت ده کور	حسد ندی خما و مروره
هم که دامنک ستا خضاق	چه دامنک بغمت دی ناوی
ده الله له لود مر باره	ده ده حال و یه برقراره
منافسه یه بولی گوره	دا حسد ندی ای و مروره
نارواندی رواد یه	طبیعت محمول پرواد یه
چه رضایه شی و سال ته	هم و جاه و منال ته

کد بهمن ده سُر مال وی | دی خستن ده جاه مال وی
بی اختیاره دی زده بدوی | و سرتا پیش بغض حسد وی
خوشحالی کوه پروره | ده ده مدحه ثنا و مرو

فی الجاهلین ثلاثه لا یخفی عن احد الفسوق الظهوره و
الحسد و الحقد کم بالخرج من ذلک ان یخسرت فساد
عقلی و اذا یظلم فامض و اذا احسدت فالا تبغ

بل پرده باندی احسان کوه | دی غلام پخیل احسان کوه
ویرک بستاحسد بفضایشه | هر د بهمن بدی اشنایشه

فی الآیه اذ فمع بالقی می احسن لالا الذی بیعت
بینه عداوه و کان من حبه و وفای علی الانسان
غیبنا بحسن البضایه و الی ما یمر تقبلا بحسن

الاصول فی حسن البضایه

چه بخاله سری خلاص وی | به سخا کبش به تل لاس وی
هغه خلاص لیرد سره | بدوه کونه ای د لیر

فی الدنیا من یوقی نفسه والذات هم المفلحون

بد عنزه بد خصلت دگر
طوق دغاری بقیامت
خلاص کره خان لدغه بند
کپوهیزی ای هوشمند

فی الدنیا بل هوش هم سیخو قوت مراد خاوا

فی الدنیا بل هوش هم سیخو قوت مراد خاوا

سخت درخته رنگینه
پخت کنش ای مؤمین
چه تر لاندی به سخیان و
تل خوشحاله اوتابان و
ده دئی بخل درخته ورو
ده دوزخ پیمان کنر گوهر
ده بخیل مقام دلدار
پناه غواره لستاره

فی الحدیث السخیه تخرج من الجنة فسل

یخرج من الجنة لا یخجل و یجمل عیبه فینبت فی النار فلا

یخرج من النار یلج النار الخجل

تر بخیل چه دیر زاهد و
دی با بر ساوی هم عابد و
دابهتر گنه رائیسه
روایت دی محدثه
چه سخی و اوج هول و
لطاغته یه ذهول و

چیه بد خلقه وی بد غوثه	داخو یونه بوی داله
چیه داخصلت هیزوی	په ایمان کبیریه ضرزوی

لَا تَعْلَمُونَ لَاحِقَهُمْ فِي النَّارِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چه مشغول که بخدایه	کله نیادی دل آرایه
کدی مال وی کدی حایه	کشم وی که سپاه وی
کدی آس وی کدی خرو	کدی سیم وی کدی زرو
کعورتیه کفرزند وی	چه دی زره پوری پیوتنگ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

بِشْرَافِ الْمَقَامِ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پنده به عارف لاله	ماسوی لذو الجلاله
چه پداسر کبیریه دنیاوی	هنکی واره دنیاوی

که عصیان وی کفایت	که ثنا که عبادت وی
خاکه پاک سول گفتار کر	پد بنا کن به شمار کر
ده نمائش فیض ای ده	زب دی تا نکه غافله

في الحديث حببت لي من دنيا لا تلت الحبيب

الفاء وقعت عين في الضميمة

زنده گی ده دنیا گوره	مسخره بازی ده و مرده
چه ده زره ستر کی بناشی	هغه پوه پد اوینا شی

في الحديث نجرة الدنيا الحب وهو ذنب

الفاء وقعت

رب ده مخلوق پر لوری	بنظر ده رحمت گوری
که دی سلک وی که خیز زیو	که جبه وی که نقیرو
لغه و فته چه پیادی	لنظره یه جدادی

في الحديث ان الله تعالى يورث الارض واليمن

الفاء وقعت

نظاره نه ایسته زیادی	پباطن لویه و بادی
----------------------	-------------------

لکه مارچه نقش نگاروی **نکته** بک لوزهریه پرهاروی

من عینی فی الشیء ان الفهم فی مثل الله

نکته مثل عینه بلور سیاه و خیل خیمه

محرکه دی بی شماره **نکته** چه دی و ب نکه نکه
خودی پنی رسیزی غله **نکته** کوندی خالص شی خادله

فی حدیث احذروا الذین یأثمون **نکته** عین و عین

نکته و عین و عین و عین و عین

شوه پخیل صوت کره عین **نکته** و عینی و ته جانان

و بهدی پیرانه سره **نکته** پور لزیب لزبوره

قرز پورده لندی گور **نکته** دابد شکله و هر گوره

کره عینی بو بستنه باره **نکته** ده بدی لکار باره

چه ته خوک فی مرانه وایه **نکته** خیل احوال رانه و نمایه

وی دنیا برای ماهره **نکته** شوم پخیل صوت ظاهر

چه را کری باله مولی **نکته** عالم گور و نابینا دی

بز پور خما غلط وی **نکته** چه بر مایه محبت وی

بیاعی وی لزبانہ	تانا کاح کری بچانہ
دی وی بردی بی قیاسہ	شمارہ نشی خمالہ لاسہ
بیاعی ویل بیان کرہ	کل احوال سراتہ عیان کرہ
ظلا قونہ یہ دسر کرے	کہ مرگونی دی بیل کرے
دی وی توله ماوژلی	پچیل لاس می دی وزلی
دو عیسی پاتہ حیرت شه	دایہ پند هم عبرت شه

روى انه كشف الدنيا لعيسى عليه السلام فمر بها

في صورة رجل عجمي زحف على راسه من تحت رجليه فقال

يا اكرمك فقال لا تصعبهم فقال انك لو

كانت في الدنيا لكانت في النار

دو دنیا سینہ فانی دی	کل وسواس به شیطانی دی
----------------------	-----------------------

ترکیر نگاہ اکبر دنیے	پچدیت کدی باوڑیے
----------------------	------------------

سر چشمہ دہ کل عصیان دے	دایہ طور دایہ شان دے
------------------------	----------------------

في الحديث عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم ان النجا اثم اضافي

الناس من كل خبيثة

چیه دامینه پای بند ویکه ده دنیا پجال کنس بند ویکه

شب روزوی بعصیان کنس پگاهه په طغیان کنس

هغه کس ده خان غلیم ویکه عاقبت به خای حجم ویکه

فِي الْأَيَّامِ الْمُنَاوِسِ حَقٌّ لِّكَ الْحَقُّ وَاللَّهُ فَانْ

لَا تَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ الْحَقِيرُ مِنَ الْمَسَاوِي

کدیر زهد پر هیزی که تل بیداروی شب خیزی که

غرو نه غرو نه به عمل وی چیه حب ده دنیا مل وی

دی به ویرولی ته اوره کجا ویردی کیزی ویرور

لِخَصْمَيْكَ الْجِدِّينِ الْقَوَامَيْنِ مِنَ الْقَبِيحَةِ أَعْمَالِهِمْ جِبَالُ

الْهَيْبَةِ فَيُرْسِلُ مِنْ بَيْنِهِمَا إِلَى الْكَارِثَةِ الْوَارِثِينَ أَعْمَالُهُمْ

مَصَالِينُ وَالْإِنْعَامُ كَالْأَنْوَاصِلِ وَالْإِنْسَانُ مِثْلُ الْبَعْدَانِ

مِنْ مَعْنَى الْبَيْتِ الَّذِي أَعْرَضَ عَنْهُمْ خَلَّيْنِ مِنَ الدُّنْيَا وَتَبَيَّنَ

چه پجب به مبتلا شی تری پیدا به خوبلا شی

یو کخدا به بیگانه ویکه په ایمان کنس به رخنه ویکه

بل به تل پغم آلود وی ده دنیا پزیران سود وی

بل مشغول به روز شب و	خلاصید بید پر و
بل پزوه کنش به محتاج و	که خنبتن ده تخت تاج و
بل مرگی ده سری هین و	چه ده زوند امید به دیرو

فی الحادیث من صبح الدنیا اکبر منه فلیس من الله فی
 شیء والزهة قلبه اربع خصالها لا یفصح ابدا و
 غدا لا یفترج منه ابدا و یفترج غدا و لا یفترج غدا

ده دنیا مثال ای و مرده	ده دیر با او به دی گوزه
خویه دیری خننی طالبه	هو مبره تنده که غالبه
خو پیدا تری استغاثه	نه علاج نیه شفا تیه
اخر دی مرشی بی آبه	په او به نشی سیر آبه

قال عیسی علیه السلام من الدنیا مثل شارب الماء
 و لا یحس ما یشرب الا فیه زکاة و لا یحس ما یشرب الا فیه زکاة

که سیلاب ده سیم زرد و	چه روان دیچا پرد ترو
بل دوم غواری بخله	مرید نهشته اهو له
بیادیرم گوری بی صبره	مورید نشی بی لقبه

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا

يَسْفِكُ يَا وَفَاكَ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا

يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ

تو له وی به بد و ده لاسه که لکینی وی که لپاسه

و مرتبه خیر گوری کو چشمه لکه سپی چه وی چا خر چه

تری به کاله کیزی صبر خوبندی نشی لقبره

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا

يَسْفِكُ يَا وَفَاكَ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا

يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ

چه قدره خیل کفاف و سواله به عفاف و

فِي الْحَدِيثِ الْوَعْدُ لَا يَنْفَكُ وَبِالْزُهْدِ لَا

يَسْفِكُ يَا وَفَاكَ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا

يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ الْوَعْدُ لَا يَكْفُرُ

چه یوه پر بستر و یه بله درومی در پردر و

چادا اویراوب گلی به یوه خای کین چالیدلی

فان جدي على عاتق السلام لا يتقيد حب الدنيا وحب

الاخر في قلب من لا يتقيد الماء والاب

فان جدي على عاتق السلام لا يتقيد حب الدنيا وحب

دادنيا ناويه پجات نه

خونم پهر کين دين و سر که

هي توبه کره شیر محمد

لدا هسي رنک نکاحه

پدنيا چه خوک آلود شي

داکمان مکره مکاره

په او بو کين گذر نشي

فان الحديث مثل صاحب الدنيا مثل الاثر في الاثر

فان الحديث مثل صاحب الدنيا مثل الاثر في الاثر

چه ضرور قدر حاجت وي

داسري لره ضرور ديه

زبات تردي سم قاتل دي

که طعام وي که کسوت وي

ماسوي واره مخطوبه

چه حديث پدا قایل دي

بی حدیث من افعل من امری فوق ما یکنیه الله

بکرم الله اخذ حنظل و هو لا یثمر

خکله پاک سول ای دله بدارنک دعا کو له
رب کفاف خموده قوت کری تیه قوت لا یموت کری

فی الدنیا و الآخرة جملی آله علیک السلام

کفایه

سریه دادی ای نادانه شه خبر لخپله خانه

چه انسان یو بو العجب دی روح تن تن به مرکب دی

دی بذات ده ملکوت دی بند پیر کین ده ناست دی

بیابده درو می و مسکن ته و داخل اصل وطن ته

چه ده بل وطن طلب که اقل زیرمه ده مرکب که

هیڅوک نرسېزی یاره بی مرکبه ته دیاره

بیاتوبنه دلاری بویه دی مرکب لره خوشخویه

چه نه گاه نیه دانه و یه خوک سفر که دیوانه و یه

اخر دی پر لار چیران شه چه مرکب به ناتوان شه

که مرکب بتو بنهار که	دی پیاده پسی زفتار که
و رنه دی شی تر متر له	خان بخوار که خمار له
سودیه نشسته لمر که	بی خواری بی تعب که
چه پر سر به وی بند و نه	هغه کله که بند و نه
ووزی دی لچله کوژ	تخا نر سیزی وروړه
نه دلی شی نه هوړی شی	پاته دی لقافلی شی
پخپل بند پوری حیران و	آخر مرکب به پر بیابان و
اول خان خلاص کره لبار	بیا سفر کوډه دلداره
خوډ به ویر شی خوشحال	ته اصلي وطنه لاله

فصل الحديث حب النعم بن الامان

که اویر شی ټول نیار و	که غم وی کجوار و
دا پکار دی ای مؤمنه	چه ده لوزی او سر پر بنه
چه دی فرض به پنهان و	که شری وی که کان و
چه لځله که ناسد وی	که کلیم وی که مند وی
د سرتو وایر که آوری	دا تو بنده ستاده لاری

چه لدا قدره هم کرویست **مستارده** دلش بغم و یس
کله خلص روی و طاعت **ده** عقبی و صیاحت
که پرده کنست نولیزی **و مطلب** ته نرسیزی

الحديث الذي فيه الأثره

زیانی مال لدا قدره **عبث** مال دی برادره
سوددی تشبه بی لزیانه **پدا** بار کنای نادانه

في الحديث لعائشة رضي الله تعالى عنها ان ردت

الحاق في فالتقي من الله خيل زاد الراكب ولا تظلم

في الحديث من ترقى

که لاس آخلی نن دی وار دی **مرای** غوثی و همی تا وار دی

ده خوانی عمر چاتیز شی **حرص** لده زاره دیر شی

که خوشری زریزیست **دو** صفت ته یه خوانیز

بویه حرص هم بلا مل دیک **بد** کردار بدیده عمل دیک

في الحديث ان النبي لا يمان شاي فيه غفلة

في الحديث ان رسول الله

بخوانی کنز یو صورت روی
ده بخرید عمر چه تیر شی
که حرص ده دوی ده پاره
وی و بخل نه لاچاره

فی الحديث الولد سجنه

پردی غم پ صورت بار که
پقبامت به بیزاری و
خپل وجود لایق نه بار که
پر هر جا خپله خواری و

فی لایه یو صورتی من خیره و انده و ابیه و حنانه

که پر صد هزار بخت روی
که خستن ده کل جهان شی
بلحد کنز چه به کنیز دی
لیاوانو به جدا و
آخر عمر در گذر وی
آخر پاته پسرمان شی
او نه زو ندی به تنها پرین دی
خپل خانه به تر شاو
نه رفیق نه همتای و
کافی لوفی به تر سر شی
یا تافته وی یا کرپس وی
کنز فی بل ده دی بختلکه
تاریک قبر به سرای و
توری خواری به بستر شی
یو کفن ده ده لباس وی
چه به پاته شی خوب نکه

پشان شان به خوشامند که آخر زنده ده دی خوشند که
پوچ باطل ده مرده احسان که چه سینه به پر خان که
هلکان به بیدمان ویک خیل پرده دی به غلمان ویک

قال علی بن ابی طالب علیه السلام لا یسأل الله العبد الا ما اصابه

در پیر گزنی ترتلی مال ملک چه به پائیزی به اتفاق ده ده ماتم ویک

در پیر گزنی ترتلی	نا امید وی دستلی
مال ملک چه به پائیزی	میراث خویر به پنازیزی
به اتفاق ده ده ماتم ویک	به باطن کن خوش خویر مرو
پن به فکده ویش وینه	ظاهر او بنیه خه خوبه
مال ملک به ده خیل خان که	نام ده قرض باندی روان که
همه واره تار پتار شی	و عمل ته لاچار شی
بچارال کن حساب وی	محرام کن عذاب وی
هر سری چه پر جحان دی	دایه طور دایه شان دی
چه ده تن حجاب پاره شی	پوشیده اسرار بنکار شی
ویش شی دی مسته خوابه	شرنده وی لا جوابه

ن ل خورده و ناله امان تو

ن خورده و ناله امان تو

کهر خورده دی پشیمانان	سودیه نوی له ارمانه
لکه خونچه شاه زاده وه	بد عمله بی هوده وه
ونکاح و ته راغب وه	ده خوبانود بر طالب وه
لهر چایه تفحص کر	لود پرلوریه تجسس کر
خوبیدایه کره دلبره	بنایسته زیاده ختره
وه لامثله لانظیره	یحمال دیره شهیره
به نسب حسب شریفه	پصوت کین هم ظریفه
پر جمال ده دی شیدا وه	محبتیه هویدا وه
چبه راوسته ته گوره	پدیر ناز غرت و زوره
پر فالنگیه کینو له	ده شراب و خبیه ای دله
بیا و تلی بیرونه وه	نخماره مستانه وه
ده کور لاریه کره غلطه	کیو هیزی نیک خصلته
ده مجوس مقبره وه	چه نامی پکنشکار وه

پکس بل تازه تابانه	مشعلونه وه جانانه
چه عادت ده ولایت وه	ده مجوس طریقت وه
بری گمان یه ده خیل کور کور	ده رفتار پر مغه لور کور
چه داخل پغنه دشره	بطلب ده خیل دلبر شه
سپین کفن وه خیلده لی	پر عورت وه غوریده لی
دابد شکله پیرانه وه	پنظریه جانانه وه
بدیر نازی به بزغ پری و کور	هینخاسر و برپو مرتنه نگر
دهوی داتلای پخواب ده	خکه ماته لاجواب ده
یالمانه داشرمیزی	لکه موم هسی و یالیزی
خکه نکا ندی خبری	چه خوزی وی ترشگری
به کفن یه دسرون سر کور	چه وصال یه ده دلبر کور
گاه هی پوس گاه کاروه	ده وصال یه طلب کاروه
کده لاریه بدخوند وه	پنظریه شکر قند وه
که بدبوی ده دی بشروه	ترکلا ب معظرو وه
دسترشپه وه پخونی کس	پچنون په بی هوینی کس

شعبیدار مسته خوابه و سحرته ای احبابه
دیر حیران او دیر مانده وه بخیل خان کین شرمند و

حکایت فقیر

حکایت واوره ای دوسته یو فقیر و خدا دوسته
ده لفسه تخالف کر پدان نکیه تخالف کر
چه سوال به پچا نکر م ده بنده التجا نکر م
و لوی بی طاقته توان یه نوه تر ساعت
ناگاه راغی تر بالیبه شه خبرده ده لر یبه
چه پر ناست بخیل شوم فقیران خبی محروم
و نرته نفس و بل سوال کره ویره خوف ده ذوالجلال کر
هلا کیز مردم تردمه خلاص کره مالیدی مانه
منابهم پکین عصیان وی چه هلاک پکین ده خان وی
دوی چه وائی مکاره خاتوبه شدلدا کاره
چه زه کری قسم مات کر م و سوال ته التفات کر م
فقیر جوړه تداره کره ده په نفس مسخره کره

وی به غلامه کرم ستاده پادشاه
که بیدار ده سال خستنه ده
پری به صبر کوی گوره
نفس قبول کرده اقدو نه
فقر گد به ذراعت شه
کافی لوطی به چنده کری
ده پالیز خستن ای و نرو
به فقیر پی به رو کره
ده ده تن به رنجیده کر
چه تری خواوی توفی ده
دی پر خیل عمل بسیمان و
راغی دی و خیل مسکن ته
کل پالیز ده ده بدینا نه
شه بی هوشه بحیر ته
چه خبر بختان جهان شه
کته عهد کوی یاره
بیادی تادشنام زدن وه
که هر خودی که خمشور
ده مضبوط و کره عهد نه
ده خیل خان به فضیحت
پداسن به پوشیده کری
پری گمان کرد غله گوره
گاه دشنام گاه بیه دو کره
خود اسن به کشیده کر
ده پالیز خستن لید میله
چه ناحق ده ده گمان وه
فقیر و لار و بل وطن ته
ده سر ده سر پرنگ وه
کومریه سود لندامته
به فقیر پی روان شه

یویر خیل کناه تائب ده	بن پرشده عجبائده
ده سوال کره لفقیر ده	فقیر داویل امیر ده
کره پوشتنه لغه سره	چه یه زیره وی دلبره
ده نظر کره لور پر لوری	زیره نوه پسر پوری
ده گردش پریر زبر کره	خوپید ایه هغه سر کر
چه سره به سوال و کر	هغه دامنک مقال و کر
خر بوزی چه ده پالیزد	پکثرت پخته ریزد
هزاران هزار کوفتی دری	خاوندان ده دیه بیتی دی
پاکی زیری بجهانده	واره تللی له ارمانه
چیه دایتمی مرغوب و	مال ملک یه تری مرغوب
چه مطلوب یه خاص الله و	دایتمی وقف خما و
چه کفاف خما بیره و	مال ملک می ده فقیر و
شوه و ماته زیره پابته	دامی سود و نه خیراته
حکایت دی حدیثه	بکاورد کوی رایشه
ده دنیا لکار باره	هریره و ته دلداره

هغه پاك حضرت بيان كړي دا احوال به وغيان كړي
چيه راوست ويرانه ته ده دنيا و نښانه ته
ده سر كه كړي گوره پاكس پروت دي نسكوره
بل هډونه ده حيوان ده پغه خاي كښ نمايان وه
پايستي هم نسكاو ږده له پغه خاي كښ خليفه له
بل جامه پروت كنه وه نه لباس وه نه پيمه وه
پاك رسول ويل نظر كړه په ويل خما باور كړه
داهد وكي بي پوسته آخر خواوړي بشي دوسته
هغه حرص ده غل كي خه هغه طول دامل كي خه
ده دنيا شيدايه چري بي وفا آشنايه چري
بيا هډ تپه نظر كړه هريره تپه خبر كړه
خه شه داده خيال خيل چه پر وړم كيزي ميل
بيا گويا هغه پاك سرور شه په لپتي تپه نظر شه
دا هغه خوب ږنك طعام په لذت دي تاسو كام وه
بيا به دارنك حكايه كړي ده كنه نه امانت كړي

داهغه زيبا لباس دي	د پياښه وېش وېش
په لباس چپه سرور که	کېر ياوه غرور که
کلي مثال ده دنيادادي	پدنيا چه خوک شيدادي
ده دنيا مينه بلادي	چه عالم په مبتلادي
نه علاج نه دواشته	نه طبيب نه شفاشته
سريه دادي که پوهيزي	په ويل د پچا گروهيزي
طيبان په عالمان دي	دوي پخپله رنځوران دي
تېنتي دوي لنډيخته	ده خپل خان لفضيخته
دېر عجب به داهنر دي	هر عالم لکه کمردی
پرچشمه باندې لښکوتری	ترالله پوري مخ توکتری
نه اوبه پرېزدي وچاته	نه ده ده کيزي وخواته
عالم دوي واړه گمراهي	چه ده دين کار په تباہي

في الحديث من العالم من العالم

مگر خواک چه خان ښکاره که	ده حيا قميص پاره که
نه ويريزي لغېسته	ده اولس مللاسته

پخيل خان دده ديد پي گه و جهان تبه هي وي

نصحت کره و خيل خان ته

لکه ته ئي شير محمد و ويرينه له احده

نصحت کره و خيل خان ته

چه پتا کنش اش نکه عالم خکله باورنکه

ته پر نفس قدم کنيز ده

سترگي پتي لکه باز کره

تبه بشکار کري خمادله

ده عقبی صيد پخيله

نصحت کره و خيل خان ته

لکه ته ئي شير محمد و ويرينه له احده

نصحت کره و خيل خان ته

چه پتا کنش اش نکه عالم خکله باورنکه

ته پر نفس قدم کنيز ده

سترگي پتي لکه باز کره

تبه بشکار کري خمادله

ده عقبی صيد پخيله

ده دنیا کاریه ویران ویه | خوار و ذل و پریشان ویه
هم لفقسه یه حذر وی | که چندیه سیم زروی

فی الایة و من العرض عن ذکره ان الله حیة

کفر جن ده دین پچار وی | برابریه کار بار وی
بی لسیم بی لروزه | وی پرده کن دلاوره

هم دنیا به لورده لوره | آخوریه شی ای ویره
فی حدیث من جمیع دین الدین تحت الله علیه امرو
و فرقی علیه ضیعنه و جعل فقره بران عینیه و کفر
راتیه من الدینا الا ما کتب الله و من اصبح و

که دزده پتر گوگوری | داد نیادی ده تن سیوی

ته مغویه ویراندی کوکوی | خوجه ستا و پرسی مرفوی

چغولی رفتار که | لدنیا چه خوک فرار که

که دزده پتر گوگوری | داد نیادی ده تن سیوی

ته مغویه ویراندی کوکوی | خوجه ستا و پرسی مرفوی

چغولی رفتار که | لدنیا چه خوک فرار که

که دزده پتر گوگوری | داد نیادی ده تن سیوی

ته مغویه ویراندی کوکوی | خوجه ستا و پرسی مرفوی

چغولی رفتار که | لدنیا چه خوک فرار که

سربه د اچه بسایسته ویک طلب کار یه خوا مرخسته ویک

پرهغو که دیره مینه چا ساورته که مؤمینه

فی الحديث خبیث اصدق من الذی یفعل الخ خالف

خالف من وافق من وافق من خالف من خالف من

خالف من خالف من خالف من خالف من خالف من

کمخه دیرشی ته لاسه سود دی پردی بی قیاسه

مبتلا چا په افلا سړی ل دنیا یه کبلی لاس وری

ده ده طمع ده ثواب ویک خوف ویره ده عذاب ویک

د اعجب سود سودا دی ده هغه جهان پدا دی

پسودا کبزی به بود دی زیان یه نشته واره سودا

که نینه دی خما وړ وړه هم سود منته دی هر گوره

یو مثال یه درته وایم چا و تاته یه و نمازیم

بکا د شادی ده کشور وری چا یه سپی ولا پر سړی

دی خړی بد عمل وری بل سبکان ویره مل وری

بی اقمی سړی لدویه تیری د ایه نثی خوشخویه

نمستون وي بي شمار	نجل کين ده شاه ياره
پراضي سلک سبگان که	خوک يوه لقمه ده نان که
وبادشاوته واصل شه	و محل ته چه داخل شه
بنايسته پخونه انعام وي	بښه لباس وي بښه طعام وي
دانظير ده اخرت دي	بښه سود او تجارت دي
ده هرچا سلک سبگان دي	هرچه نفس او شيطان دي
چه ورخي ددرب ته در	کله خوک پرېزي دلبره
چه سلک و ته طعمه کړي	که د نيا يوه لقمه کړي
سبگانه دا آرام وي	چه مدام و تا ته رام وي
بي لشکه دل آرايه	تبه و ير شي ته بند ايه
چه ده سپي له خوي ايه کاري	که و خان تبه را کاري
بل سبگان ورسره مل وي	يوده سپي لتاج دل وي
آخردوي شي غالبه	تبه و ير شي طا لبه
د ايه طور د ايه شان وه	چه ده دو کو تو شاهان وه
په يوه پوه پ حقيقت وه	لد نيا ده دوي نفرت وه

دا حدیث دی دل افروزه چه خلویش ت شبانه روز

گاهی گاهی تیری دلی اهل بیت به لیدی

نه چراغ وی لکیده لی بنه او بروه چالیده لی

عنه خالیده رضی الله تعالی عنهما کان یستقیم

بعون الله و ما یوقدونه فی بیت رسول الله

صلی الله علیه و سلم لا یضیاع

فی النار و لا یفترق

هم للوزی تنیدی و نروزه

ده طایف مکی لمیانه دی او یا که جانانه

به غلینه رو قی دله سو و حضرت شه دی خله

و ساکن یو لس کاله په بشرب کنن نما لاله

یا لس کاله اقامت دی اختلاف ده روایت دی

روایت ما شمع رسول الله صلی الله علیه و سلم

درین استاده علیه السلام که ایام من از این

درین استاده علیه السلام که ایام من از این

یوه روح حضرت گشته و	پخپل کور کښ د سرونه و
ده اظهار ده خپل احوال کړ	اطعام د یه سوال کړ
هیڅ حاضر نه و پکور کښ	نپه غونډی نپه او سر کښ
ده علي کړه روان شه	پطلب ده آب نان شه
پر د یگان وده کتوي باندي	چیه اویر لښي د لاندی
چه پکښ ده او بوجوش و	پري بالابني سرپوش و
لر همدار سول سوال کړ	ده طعام یه قبل قال کړ
فاطمی وبل ستر و	ستا قربان شم خما پد و
رنک دي زيرک غفران دي	پچري دي حال عیان دي
نه طعام حاضر خپل کوښته	نخي طمعه پر بل لوښته
بي ده رب للود سر باره	ای رسول نیکو کاره
دي تیر شوي خواښامه	چه هر وړ وړ طعامه
چه حسین و او یلا که	یا حسن دیره بلا که
تسلي کړه ده دوي کوره	کتوي باندي تشه توره
هغه کوچه دیناي و	بی بی وري لښي و

یونعلین بل خادسرو ه	چه جباب ده هغه مزوه
دی او ده خایه پیوندوه	چه پری کری بند پر بندو
بل میچن ده دوی عادت وه	پاس پر غاره د حضرت وه
چه وفات ده پاک سرشول وه	ومولی تیه وضول وه
پوینا که ده ده جان ده	عایشی کره نمایان ده
یو خادر چه ملبد وه	په پینو لکه مند وه
بل یه لنک وه چه غلیظ وه	لرحمته مستفیض وه
چه پدا پوین کنز وفات شه	لمولی یه ملاقات شه

همه اینی برده از رحمت عایشه رضی الله تعالی عنهما

که نه ملبد و از او غلیظت است بعضی مریضول

مراکز **الذوالقین المومنین**

مراکز **الذوالقین المومنین**

چه سرو یزده پاک سروره	نه پنبه وه نه ده پروه
پورنخسه لخاصا که	ده خرما وه ذوالاذکر که
هم یه روی به وه پوسته	روایت دی ای خدادسته

چه خرقة ده پاك نبي وه	طلب كړيه يهودي وه
ده زيارت د پاره كوره	چه سلمان راوړه لكوره
پينه كړيه وه بي شماره	كبا وركوي دلداره
چه پكښ او په پيوند ده	ده خرما وه ارجمنده
ده خرما په پاي نو د له	تل رسول جامه كنده له
حضرت نبو وه هينځ كله	پاس يوه خښته پر بيله
نه لرگي پر بل د پاسه	رسول شو خپله لاسه
چه به گنج ونيړانه وه	ده ده كور هم آشيانه وه
خويه عمر د سر گذروه	وعقبى تيه سفرو وه
حضرت نوح مخه خاره	كپ تي كړ له تياره
وړته چا ويل سروده	وه بناده كوټي غوره
دوي د اينا بياردي	چه پسي د مرگ ناناډي
زړه پنځوس كاله اي لاله	ده ده عمر با كماله
خلافت چه ده عمر وه	د پريه ملك د پريه كشور وه
زراوه ښه رهاي ياره	تول د كفر لد ياره

رعیت دده د پتور د
پینه کړي د ولس خایه
چه پینه پکښ د دوست
بیا علي چه خلافت کړ
رانیولیه پدري د مره
بیا استونیه لبند د
چه زیب زینت کمر شته
هسی خچه دوی مال دارو
لو یو غرو نو التجا کړه
یا بسیم یا به زو شو
فهایت عالی همت وه
دوی د پال الله عاشق وه
یوه روڅ عمر شادانه
چه دده د دځنود پاره
چید جامه پورته پلاس کړ
ای خمد د سترگو نوره
ده قمیص وه دل آرایه
پر کندلیه خدادوست
ینه زیب ینه زینت کړ
ده جامه وه ای صنبه
د واره غوڅ کړه ای همنده
پند عبرت دده نور عالم شته
له افلاسه دوی وزگارو
و رسول ته ژبا کړه
په نظر که بهر ور شو
عجائب دده د فطرت وه
پدایسته کښ صادق وه
په مجلس کښ ناست خندانه
اوبه راوړي لدیاده
لدا جامه یه هراس کړ

پژدهاوپه فغان شه	لکه بید هسی لرزان شه
چاپبسته کړه محاله	عمر د اویل ای لاله
یوه روځ پدا وطن کښ	ناست و مرزه پدا مسکن کښ
پاک حضرت لمانه دور	کمر بیش به حال حضور
چه پلاس ده ده عصا و	لد ښمنه به غوغا و
بیازه را غم لشتابه	هیڅ ښکاره نوه احبابه
شوځا خاطر ملوله	دامی راز کړ لرسوله
خدای ښمې ناعیان کړا	چه می سردی تا قبریان کړا
پاک رسول وېل که گوري	دا چه ښای ما پوري
ښایسته ناوینه دنیادی	لما توبه ده نضو عادی
پري کړه ما لځپله خانه	پلیر جنک جدل جانه
بیا اوس د اوای عمره	تا طلاقه کړه سروره
دا خپل خان به آراسته کړه	ستا امت پخوا رخته کړه
رک روی ده پال الله دی	شیر محمد یو خوا رغا دی
ده دنیا پحال کښ ښدي	دیر پدا سینه خو سندی

خارا صغیرب کړې لداچا ای د د و کو نو باد شاهه

الاصول السابع فی جلد

وی هغو جنت موندلی چه بجاه نوی پسندلی

دوی وی خوښ به بی غمی په عزلت پکړ نامی کښ

ان الیه تلک الذال الاخره جعلها للذین

یسعون وعلو الی الامم ولفاد

قصه بجاه صراط

حب ده مال دی که خاوند لوی عصیان لوی گناه د

که زرغون پر زړه کښ جانه بی اور بخوبی بارانه

ده تفاق بدی خزیله چه ولاری خلی خلی

ان خلیف حب المال و نجا یتان التفاق

القلب کلیمت ما الیقل

که لیوان په گد ناتار که چه دمه په تارپتار که

خوک مردار که خوک خمی چه پوری به رحمی که

حب مال د مجالیوان دی گد پدین ده مسلمان دی

دین خراب گاندي بکیره | چه پند شي اي دلبره

فی الحديث ما ذنبتان من ذنوبی و ما ذنبان

عندما لا یفسد فیها حب المال و انحاء فی الحديث

فی الحديث ما ذنبتان من ذنوبی و ما ذنبان

خكه پاك رسول اي دل | ده کوم نام مدحه کوله

هر چه ده اهل جنت وي | نيه زيب نيه زينت وي

سر خيولي گرد آلود وي | کهنه پوش خپل وجود وي

نه عزت نيه وقار وي | نه غريب دي چا پکار وي

چه نظر بر خپل زينت که | لنکاچه به نفرت که

پت وي دي عالي مقامه | والله ته دل آرامه

پسینه کنده ده نور وي | و خپل رب و ته خضوع وي

کجاوه و یشلاي جانہ | شه بدست جهان رونما

فی الحديث ان اهل الجنة كل شفقت عز و جبر

في الحديث ان اهل الجنة كل شفقت عز و جبر

عندما لا یفسد فیها حب المال و انحاء فی الحديث

در حقیقت این لوح را در میان مردم پراکنده کرد

تا هر که در این لوح نوشته است عمل کند بر او

در روز قیامت پادشاهان و پادشاهان

حبه جالوی بلادی

سریه دادی ای دلبره

چه ده جاپر براق سپوشه

پیدا کیزی بی کسبه

نیه غصب نیه غلاشی

اصل نلری تباہ دی

کادشاده کل جهان وی

سرنگونه بسجده وی

خالی اس و خینی درومی

هر چه تحت یه پھواته

بادیه لاندی تر فرمان و

که دیوان و ده که پیری و

چه عالم مبتلا دی

رب دی تا که بھرو و

مخ ده سال ده ده پلوشه

بی خواری بی تعبہ

چه پجاہ سری و لاشی

خه پکار ده دنیا جادی

تول عالم یه پفرمان و

نیه سود نیه پائده وی

چه ده ملک پیا له و شو می

پھوالکه پر پینانته

پھواکشی یه مرغان و

تول ده ده پجاگری و

دي بني صاحب کمال وه

مقرب ده ذوالجلال وه

شه بندي ده گور پخوانه

نشته خلاص بحکمرخونه

اوستاد کمال نامش غار بويها والقبير ناب

دنيا بجا شه بخته

ده ده لاس و خوت بکلخته

خيل عمل بيه پکاروي

چه حساب ده کردگاروي

دعبل مؤمن پرلوري

خوک پېک نظر وگوري

دي کمترگني تخانه

دغه کبر بولي جان

يعقبي بيه مخ تو برويه

چه ده کبر پر بناخ سوترويه

گره حيا لکرد کاره

کبر يامشه اي ياره

ده ابليس و حال ته گوره

دبر بخته و ايراي ورو

چه و کبر ته هيم شه

پهغه لحظه و جيم شه

اوستاد کمال نامش غار بويها والقبير ناب

دعبل مؤمن پرلوري

دي کمترگني تخانه

دغه کبر بولي جان

يعقبي بيه مخ تو برويه

چه ده کبر پر بناخ سوترويه

گره حيا لکرد کاره

کبر يامشه اي ياره

ده ابليس و حال ته گوره

دبر بخته و ايراي ورو

چه و کبر ته هيم شه

پهغه لحظه و جيم شه

قال في خروج منها قال في الحديث

القدح في العظمة اذا نأى وادله بها

في الحديث ان من نأى عن الله

في الحديث ان من نأى عن الله

في الحديث ان من نأى عن الله

چه ده کبر زده وروره | خوک پزده کبش لری گوره

پر حرام ده جنت بوی دی | کبر یاده شیطان خوی دی

في الحديث ان من دخل الجنة من كان في قلبه

في الحديث ان من دخل من لونه

پدوزخ کبش بد مقام دی | چه هبب ده هغه نام دی

کبر یابه ورخی گوره | پاک الله دی خبش زغور

في الحديث ان في الجنة ما يشاء الله من كل شيء

في الحديث ان الله ان يشاء كل ما يشاء

هر چه کبر که پخان کبش | خوک پخیل شوکت شان کبش

که گفتار کیه رفتار وی | پر غضب ده کرد کار وی

في الحديث من تعظم في نفسه وخاله

في الحديث من تعظم في نفسه وخاله

پنظر در رحمت دله

چہ پونیا کیه آویزان وی

کبر باد سری شان وی

فی الحديث لا ينظر الله تعالى الى من جرت ثوبه

مکره کبر غرور لاله

چہ هوری نشی با پیماله

په هیزده هزار عالم کین

ده قیامت بد ماده کین

هغه لاندی تر قدم وی

چہ ده کبر پر لو مرخم وی

ده میر تصویرت پاخی

ده حسرت او بنی به پاخی

فی الحديث من انجا دون من والی یترک منور

شہ خبر الخبله ذاته

چہ لبول به وجود وی

چہ په اصل کین منی وی

خپه کبر خه منی وی

وی بد بوی لکه مرداره

نور

يُزوي دي لښاسته پد ميان کښ نیک خصلته

في الحديث من جنى جنة بغير حساب فكيف له

في الحديث من جنى جنة بغير حساب فكيف له

چه پداهنروا لوي ده هغورتبه بالوي

في الحديث اذا توضع الطير رفعة الله لك

في آية الشامة ايضا التواضع لا يزيك العبد

في الحديث من رفعة فوضعه الله

سريه داد ي اي اميره روايت دي لتيسيره

دوه خنځيره پت پنهان دي پيدا کړي پاك سبحان دي

په تندي کښ ده هيرجاوي کفاسقوي کفار ساوي

پورته يوتله لي ته عرشه کښاته بل گوره ته ورته

که وچاته سرکوزي که تواضعه عاجزي که

داده عرش ملک دلداره په احوال شي خبرداره

چه خنځير ده ده لداسته کښاته زور که خود فرسته

خنځير را کازي هوشمنده هغه کس که سربلنده

چه سړي وي گردن كشه

مرتبه دده پائين دي

تواضعه دده هر چا كړه

كوره كور هغه تېتروي

كړه نظر پكښته كېن

دغه بل تخير لكشه

ترا مقله سافلين دي

ده اعلى فده ادني كړه

چه دده رب باندې نظروي

تلوي گنج پويرانده كېن

قيل ان الله خيب الولاة في عباد الله

احد الامام لم يقات

چه دده كېر نېاني دي

په تقوى وويادې

خلو مر كېر پمال دي

دواړه و علاج ياره

اول د امرنك تصوير مكره

چه عالم تر تا شيطان وه

په نوريه په انجيل وه

حال يه خه شه اي جانانه

يو بې علم دانايي دي

د رېر فخر پېسب دي

پنايت پېمال دي

كوته زده كړې لځا كسار

بيا بې علم ته كېر مكره

په زبونريه فرقان وه

واړه ياد دده عزرايل وه

فناه غواړه لسبجانانه

بی سوی شجر وی گوره بی عمله علم و مرو
یا لند ده بی وتره بکاویر کوی دلبره
خه شی علم ده خان لومه سود به بیامومی لکومه
یو بکا ده په او یادی چه حدیث پدا گو یادی

در حدیث و در الجوامع مرقه و لعل المصباح

در حدیث و در الجوامع مرقه و لعل المصباح

بی عمله عالم خرویه بار پرشاده ده دفتر و
سودیه نوی بی لباره چه عمل نوی دلداره
در آیه منافع کمال الجوامع و لعل المصباح

در آیه منافع کمال الجوامع و لعل المصباح

چه پدیر علم مشهوره دابل عامرین باعور و
شه مثل ده ده ای ورد لسا کافوسره گوره
در آیه منافع کمال الجوامع و لعل المصباح

در آیه منافع کمال الجوامع و لعل المصباح

پعمل بیام کوه غروردی چه آخر ده کار مستوری

پریوه سجده ای لاله	ابلیس پروت و ده خوشگاله
بل گمان مکره غلط دی	خلو مرزده روایت دی
په یوه نگاه دلبره	شه رجیم ده خدای لدره
و جنت ته قربت که	کزار ساله طاعت که
ده ازل ته کی چه تو بر دی	آخر خای ده سری او بری

فی الحديث ان العبد يصل على اهل الجنة والله

لا يفرق بين اهل النار و اهل الايمان

بالحول و القوه

وه فاسق نامر به خلیعه	حکایت گور ده بد یعه
بل زاهد و ده پیر فارساوه	دی به فسق انگشت نماوه
فاسق را غی لد یاره	ده زیارت ده پاره یاره
مغفرت و که خوشخویه	کوندی بده ده لرویه
ده خلیعه بصحبت کین	شه زاهد پیر حیرت کین
زه عالم بر دی نادانه	چه داخه غواری لمبانه
دی فاسق فاجر دی و کفر د	زه پارسا زاهدیم گوره

دغه وخته پیغمبره	وحیده را غله له اکبره
چه وکبرته مایل شه	ده زاهد عمل باطل شه
چه اقرار په معصیت دی	ده خلیع هم مغفرت دی
زده پجاء هم مسرور مکره	په نسب هم غرور مکره
پروت بخوار ویر کین خاکسار	که نیکه ده کدی پلارده
تسه دی خپله کاسه که	چه پرخواویر بریسه که
چه بصور کین د میده شی	ده نسب ویر که پائده شی

فی الدنیا و فی الآخرة فی الصور فلا تضایع

بسم الله الرحمن الرحیم

ستا پکار عالم ادب دی	خه پکار مال نسب دی
هیڅ وفاده نسب نه وی	چه به عالم ادب نه وی

الحديث الشريف الامانة بالعالم والادب لا

بالمال والنسب

خپل باطن کوره ای له	کومر دی سود دی بحاله
کهر خو نقش نگار وی	په باطن کین چه مرد اړی

خوک به خار و صفت که

ده او ریز به خو کمال و بی

زین بنت واره بر باد شی

بیارته راشی لطرفه

ابو لهب گورده ای یاره

چه باطن به مکتزدی

که بلال هر چند سیاه و

چه باطن به مصطفی شه

صفت ندی فیض تحت که

که خوی به دیر جمال و بی

چه باطن واره کساد شی

که خوی به کیزی لافه

چه حسن و بی شمار

جهنم ده ده مقردی

لدیستان و ده الله و

ده محب ده مصطفی شه

فی الحقیقت ان الله یظهر الی محمد کرم الله وجاهته

بأن ینظر الی قلوبهم باکرم شیاء یکره فی الصلوات

فی الحقیقت ان الله یظهر الی محمد کرم الله وجاهته

بأن ینظر الی قلوبهم باکرم شیاء یکره فی الصلوات

چه بل بخاطر نوبی

راشه خان ته عجب مشه

وی بخیل کمال خوشحال

داعجب بولی ای لاله

هر صفت چه ده کمال دی پر فرمان ده ذوالجلال دی

کتوفیق نوی لخدایه بنده خله دل آرایه

خه بنده خیه اختیاری چه اختیاریه لا اختیاری

هرگز نخوخی لخدایه خوما مورثی لخدایه

لایله و ما تشاکون الا ان یشتی الله

در جلاله و در جلاله

مه پخوله ثنا گوئی کره مه پرده ده خان لویی کره

رب خبر دی په پا کانو په باطن ده ناپا کانو

لایله فایده است و حکو النفس و هو اعلم

در جلاله و در جلاله

که پرده کنوی خاکساره ده نعمت اظهار که یاره

دی لشکر بهره وره عجب ندی ای د لبره

لایله و ما تشاکون الا ان یشتی الله

چه غره بچیل کمال وی که جاه وی که مال وی

که علم که فتوی وی که نرهد که تقوی وی

لوي گناه دي اي مهتابه | که خبري ليکابه

قال في الحديث ثلث سيئات تمنع من طاعة الله

وذكر في صحيح البخاري عجايب الله بنفسه

ده طاعت سیه خه بروي | بوالعجه به ثمروي

طاعت ندي جور عضيانگ | ترکاه به ترچندان ديه

في الحديث من لم يندبوا الخلفه عليه كرامه

وذكر في صحيح البخاري من ذللت العجب بحجب

عاشي نخه سوال شه | بعضيان کنس قيل قالت

کوم عمل کومر به کردار ديه | چه سري بکاه کار ديه

عاشي وي بجوابه | چه گناه وه انتخابه

چه پرخان سري گمان که | ده نيکي ده احسان که

دي هاله شي گناه کاره | که خويوي نيکو کاره

قيل لعائشه رضي الله عنها مقي

وذكر في صحيح البخاري ما قاله الله تعالى

يوعارف وه اي دخواستنه | ده بر بول کره له ناسته

پریو خای چه پوچ دگروه	نه مرقد نیه اشروه
ناگاه پروت وه صبحاله	پری یه بزغ و کرای لاله
لزه یاد سر لره بویه	پر ما بول مکره تویه
دونی پت شه پرتا باندی	پردا نفس کبریا باندی
خوخواری خودی لذت دی	لا دی خوانا نیت دی
چه نظر بخیل کمال که	هیرا احسان ده ذوالجلال که
نه ویریزی لزواله	شی غره لدا کماله
عاقبت زیر زبر شیشه	تویری خواوری به پر شیشه

فی الایة وفتحنا علیهم ابواب کل شیء اذا فرجوا

من فیها من لولوا انزلناهم بغتة فاذا هم

من فیها من لولوا انزلناهم بغتة فاذا هم

کخان بولی قدر دانه	ده مولی پدر کین جانه
وکه سوال لذوالجلاله	دی قبول نشی ای لاله
یا خاطریه خوک آزار که	ده دعا غشی گزار که
دی غلط شی لبنانه	به خفه شی یا گریبانه

چه دعایه مستجاب وی

وائی دای کرامت دی

عجب ندی داد لال دی

عبادت به نایبول دی

تل تازہ لکھ کلاب وی

پرمولی خما غرت دی

لوی گناہ لوی ضلال دی

چه حدیث ده پالک سول دی

فی الحدیث ان المدد لا ترفع فوق راسه

مبتلا پدا عصیان دی

به نصیب به سعادت گه

پناه خواری لستاره

پت پرده کین به نهان تو

تر رسول خیر البشر دی

پردہ تیری شوی بارانو

به نصیب به سعادت وه

مقرب ده پالک سبحان شوه

دی شا کروی دل آرایه

صوفیان چه ده زمان دی

مگر رب دینچا عصمت که

سربه دادی ای دلداره

چبه داخلت شان وی

چه بهتر تر پیغمبر دی

خو خواری لکافرانو

دیو تر پاته سلامت وه

منشرف چه به ایمان شوه

که نعمت کینی بخندایه

هم ویریزی لزواله عجب ندی شما لا له
دانمت بیه دوام روی پری به فضل ده عالم وی

فی الحديث النعمه صید و شکر فی حدیث

کتاب فی الزیاده

چه ده خیل طاعت ظهور که بعالم کنش به مشهور که

وی غرض لد اظهاره دجوبی ده عالم یاره

چه بر ساد ده دوی گمان و ده تقوی و ده احسان و

بنظر ده عالم لوی وای به تقوی و پند خوی و

شی مقام ده هغو و یل چه ریاته کاندی میل

دی وادی بجهنم کنش بظلمت بتورنم کنش

فی الایة فویل بالصلین الذین هم عن صلواتهم

سالمون الذین هم عن صلواتهم

منعون الصلوات

عبادت ده رب تنها کره لشریکه به مرها کره

بر سجده چه بینی سروی و مخلوق تبه نظروی

بندگی ندری مسخره وی **و الله تيه بنكاه وي**

في لاية ولا يشرك بعيا دة ربه لحداء

الحديث اذا را العبد بقوله الله تعالى انصرف

في لاية ولا يشرك بعيا دة ربه لحداء

که پند و نه عبادت وی **چه ده بل شراکت وی**

پاک الله خبني و بزار وی **د اطاعت یه ناپکار وی**

في الحديث حكاية عن علي بن ابي طالب

في الحديث حكاية عن علي بن ابي طالب

في الحديث حكاية عن علي بن ابي طالب

سودیه نشته بی نقصانه **پریا کنش ای نادان**

یو پمال گد به بلا کری **سقاوت چه پریا کری**

یاز هیرد اخیل صور کری **چه بندگی عبادت کری**

بل شریک ده خدای سپدا کری **خان په کفر مبتلا کری**

پرانته کله مخفی دی **که ریا شرک مخفی دی**

في الحديث ان الخوف مما لا يحل

لا يقبل الله عذرا من عباده
عبد الله بن عباس

دیر یا خب تن بشوم روی	لثوابه به محروم روی
چه دی طمع ده ثواب که	ملا یك بد اعتاب که
ای فاجره و یا کاره	ای خاسره و نا کاره
خه محروم لداد سرباره	جز اغواره لغه یاره
چه ده ده دپاره دله	تا عمل کر تل ته متله

في الحديث ان الموتي ينادي يوم القيمة يا ارحم
الرحمة يا ارحم في يا اغنايني يا فاجر يا فاجر يا فاجر يا فاجر
اجرك من علمت له فلا اجر له عمن لم

ویر یا ته چه میلان و	حب الحزن به مکان و
چه عذاب ده ده ممتازد	العیاذ العیاذ دے

في الحديث لا يقبل الله عذرا فيه مقدار ذرة
من رياء فادنى الرياء النجس

الرياء النجس

چه ریا پکین وی گوره	ده د و پقله زور و روره
داعمال به ناقبول وی	پاک الله لده ملول وی
ریا شرک دی ای دلیره	کچه لزوی کچه دیره
همه واره شپه ز خصاله	چه ریا پکیزی لاله
خوک ریا پخیل صوت که	چه اظم یار به عبادت که
و پی ش وندی تار نار و	چه شب خیزه روزه دار و
گاهي نخوری اطعامه	چه حرام وی ذل آرامه
لعله چه پنهان خوری	و چ لامله سره یکان خوری
خو ریا که پھیت کین	به رفتار به مشیت کین
ده خریلی پاک سنت وی	پت پرده کین به بدعت وی
پرفتن کین کیناته سر که	پوشیده داخل بصر که
بری گمان کیزی ده وجد	نیه کشف نه محد
و عالمته کاندی مکر	نیه ذکر وی نه فکر
پظاهر که صوفی وی	به باطن بتر ترستی وی
خوک ریا پخیل لباس که	دوی لبو جام حراس که

بنکاره آغوندي کندونه چ به باطن مکرند و نه
نظاره پر شمشینه پوش و به به حر بر سپی مد هوش و
بصورت لکه ملنک و به به پت پرده کنش به فلنک و
خوک ربا که بگفتاره به به لتبیه له اذکاره
تل قضی که ده نبیانو به به حکایت که ده ولیانو
نه خبر پو لایت و به به نه زهد ریاضت و به
خوک ربا که بصلوة کنش به به پسخا و پخیرات کنش
چه بل خوک و تر ناظر و به به و نما نحه و ته حاضر و به
بنه رکوعه بنه قیام که به به بسجده کنش دیر آرام که
چه عالم نوی ای لاله به به به نما نحه کنش وی کماله
مال ملک بنسندی ای و درو به به ده عالم دوراندی گوره
یو در هم کوبه مد عوار به به به تیغ پر یکره ده ده غار
خواهیر با پخیل عزلت که به به چه پیدا کنش خلوت که
به صورت کوبه کاروی به به پت به شغل ده بازار وی
ده ده دوی سترگی خلوت و به به ده امیر سلطان پر لور و

ده شيطان بچال کين بند و	دایه واره مکسپند و یه
بیاریاده پخو رنگه	داهم زده کره ای ملنگه
یو جلی دی بل خفی دی	پکاه کس یه کافی دی
پخفی بی افناد یه	ده موی حق جفادیه
جلی دادی پخلوت کین	ته سحاره پغفلت کین
نیه نفل شب خیزی وی	نیه زهد پر هیزی وی
چه میلده ده بل پوترو	بیداری که مخ یه تور و
گاهي نفل گاه اوراد که	عمار ت ده دین بر باد که
خفی دادی غماد له	نفل نه پر یزدی همتکه
شب خیزی یه تا عادت و	پسختی مینقت و یه
چه بل خولک یه نگران وی	بیاطاعت پرده آسان وی
وی جابکه هم چالا که	ده طاعت پر لور باره که
خفی دادی حسا جانه	تل یه راز وی لبخا نه
وی خوش حاله بطاعت کین	ده موی پعبادت کین
که کباب گنج خلوت وی	که بسیار عالم خلوت وی

داده ده نامی و سیه	اما هو میره به خامی و سیه
پری خاطر ده ده خوش حال شی	چه خبر به خوک بحال شی
بخاطر کن به پنهان وی	دهیرا اور به نهان وی
چه دی خون نه که ورانه	به و سروزیه و ژنه جان نه
و گاه ته خه بنکاره شی	بو بخیری شراره شی
بخفی اخفی کن بنکاره	عمل مه پرزده هینخ کله
خود غالب پر معصیت شی	چه دیر زهد ریاضت شی
چه پری توبه شی سیر آبه	آخر مرشی اور له آبه

فی الآیه ان الحسنات یذکرن الیسار

و آمله لاس لعبادته	تجلی کن نیک خصلته
ده ریاب نام نومری	شرك هم بویه دست و کړی
عمل نکه دار یا و سیه	چیه ویره لربا و سیه
خوک عمل کوی نگاره	کنکاره ده بل ده پاره
آهینه به دز به چرک دی	ریاندی دغه شرک دی

کعالم به ثنا خوان و یه
چه و خدای ته بی مخ توره

پهزار هزار لسان و یه
یا به خلاص نکه له اوره

قال عینی علی سلا من الثناء یفسد کما
یفسد البی یفسد الذوق

کغرض به له اظهار ده
ده طاعت له اشتها ده

اقتدار ده عام خاص و ی
به باطن کن به اخلاص و ی

به اظهار کن به ثواب دی
روایت چه پدا باب دی

علامه ده هغودا دی
ودا ناته هویدا دی

چه ده ده مثل پیدا شوای
بجهان کن مقتدا شوای

خوش بیدی بکوه نامی و ی
به عزت به بی غمی و ی

کنه دین نه عبادت و
دیچار بدخوی خصلت و

دی اظهار دخیل هنر که
دیچار ز و نه مسخر که

لکه طب حساب هیئت دی
یا منطق نجوم لغت دی

دایو کسب دنیا ئی دی
نه دریا نه بی دینی دی

القسم الثالث فی الاخلاق الحمیده و فیه اربعون موعظه

اعشار الاصل الاول في التوبة

اول دازده كره طالبه شد بر خيل نگاه تائبه
داهم لوى سر كن ده دين ديك چه لازم بر هر مؤمن ديك
ابتدا و ساوك دادى و داناته هويدا دى

اعشار الاية توبى الى الله جميعا

دعوام توبه كوره نگاهه شخه وروره
ده صالح توبه خوشخوبه ده باطن لبده بويه
ده صديق توبه جانانه لغفلته نسيانه

اعشار الاية توبى الى الله جميعا

ده علف توبه مدام وى كه خوعالى مقام وى
خكه پاك حضرت اى دله پشپه و سرخ كبن او يا خله
په توبه په استغفار وى چه تير شوى داروزكار وى

اعشار الاية توبى الى الله جميعا

پاك رسول چه عالیشان نه غفلت نه نسيان وى

ده توبه كړه دل آرامه	لدا هسني مرنگ مقامه
چه تري پورته بل مقام	و مخلوق و ته انعام وي
كه بشروي كه ملك وي	چه مقام ده ده فاك وي
ده توبه دي خوش طونه	واړه زده كړه اي مېونه
چه پر تېر په ندامت وي	تلاقي غرامت وي
كيد مال وي كه غيبت وي	چه صاد نر لده ذلت وي
يا آزار ده مسلمان وي	پنا حقه بد گمان وي
هم پزړه كېش پېت داوي	والله ته هويدا وي
چه به بيانكه هېڅ كاله	دي هغه گناه اي دله
چه پدا طور تايب وي	نفس شيطان پر چا غاښ وي
تري هغه در گناه شي	پر ده عفو ده الله شي

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ سَبَّحَ لِلَّهِ الْمَجْدُ كَمَا فِي الْأَوَّلِينَ

كتوبه لري پخوله كېش	پت گناه لري پزړه كېش
دا توبه ندي گناه دي	د سروغ ژن روي سياه دي

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ سَبَّحَ لِلَّهِ الْمَجْدُ كَمَا فِي الْأَوَّلِينَ

به اخلاص چه خوک تائب و
دی دیا که الله محبوب و

وطاعت و ته راغب و
یتظرده رب مرغوب و

ایمان و محبت و محبت و محبت

روایت دی حدیثه

به نه به خوک روان و

منزل کا، ده ده سیراب و

شتر بند کا ندی مہتابه

بیا کھوبه که سر پورته

وی بشویر شریف کن

خیل نفس بر سر پی بارشی

چه لمر که کرین نشسته

خود شما اجل تمام دی

چه سر پورته که ناگاهه

بیا هغه شتر حاضر وی

چیه داروزکا درو مال و

خوک بخر نکد خوشحال و

دی و زاد و ته ناظر وی

دعاست و ته راغب و

الله زیات تر دانا زیزی	پتوبه چه رب خوشبیزی
صغیره نگاه هم و سرور	آهینه که دزده نور
پر کاغذ چه تکی بر شیشه	دسپین والی واریه تیز
مخ به نور که ده زاع شی	چیه گدیده تکیوداغ شی

فإن الحديث من أن تكتب في كتابك لفظه هو

ثم وثقته حتى أصبح كالماء

خودی پنی رسی گریز کره	لنگا شه دیر پر هیز کره
-----------------------	------------------------

فإن ليه فكان عاقبة الذين استاء السوء أن لا ينجوا

فإن بابايات الله

صغیره هم کبیره شی	جوره بله شراره شی
-------------------	-------------------

چه بتل پکن دوا موی	صغیره یه صبح شام وی
--------------------	---------------------

کبیره نگاه صغیره وی	چه تایی پر خیل تقصیر وی
---------------------	-------------------------

فإن الحديث الصغير مع احمره ولا كبيره مع مرجع و

استغفار

کحوک فخر پنگاه که	بل سری پخان آگاه که
-------------------	---------------------

بل بگاوه چه خوک شکاره که دی ده دین حجاب پاره که

رب یه و نمجینی د لبره روایت دی مخبره

في الحديث كل النافع طاعة الله الجامع شريك

بل عاجل وجه مقتدی و یی
پسی شوی اقتدا و یی

هرگاه ده ده بلا شی نور عالم مبتلا شی

في الحديث قال العالم ذلك العالم

ترکیر کاه اکبر وی

دی شریک وی ترقیامته خلاص به نشی لبدعتہ

الحاصل من من مئة الف واربعمائة واربعة

من عمل بها

بخور مرغه وي جانہ چه ديني ولا رشي بحانه

خینی پاتہ بہ ہنرشی چہ عالمگیری منورشی

ده گاه پند پخپله وري نختان سره اي دله

فِي الْمَوْتِ وَالْمَوْتِ وَالْمَوْتِ

یوعالزوہ کناہ کادہ

پہ اخلاص یہ ندامت وہ	ناست پہ اور کین دہ حشر
وحیہ راغلہ لہ اکبرہ	دغہ وقت تہ پیغمبرہ
چہ عالم تہ دایمان کرہ	دالحوال ورتہ عیان کرہ
کہ نگاہ دی پدانشان وایہ	چہ غماؤ ستا پیمان وایہ
مابہ کری مرحمت وہ	ستابہ عفوہ مغفرت وہ
ستا نگاہ دی بے عالم کین	نل بہ اوسی پدا غم کین
چہ عالم دی گدیہ اور کرہ	خود دی خان کین خسور کرہ
ستا توبہ دی ناقبوا لہ	شہ عالم برزہ ملولہ
پر نگاہ دلاوتر مشہ	یطلب دہ سفر مشہ
پر نگاہ چہ دلاوتر وی	یا احمق یا بہ کافر وی
کہ منکروی لعذابہ	دایہ کفر دی مہتابہ
آیتونہ پکین دیر دی	دہ حساب لمحہ تیر دی
کہ باور یہ یقرآن ویہ	بیادہ دہ نگاہ عصیان ویہ
یابہ نہ ویریزی گورہ	دہ دوزخ لستہ اورہ
چہ دا اور لصفہ اورہ	اویامہ بجزہ ورورہ

یا کمتر دی ای دلبره
روایت دی لسیره

الحديث ان ذاك كرهه جزء من نار جهنم وفي

رواية من لم يمتنع من كراهته

اوس پتاهه آزمودن کره	دی تا حال به مبرهن کره
کره ترپنو لاندی سکر و ته	کته نشوی لت پته
نه به هلته مردانه ئی	پقیامت به دندان نه ئی
چه قدم وریاندی کسیردک	لعذاب به تمام ریزدیه
چه دی دوب شی بشرواژ	حال بجه وی بخات غفاره
یابه داوایی دلداره	چه توبه کر مه اظهاره
چه خما عمر آخر ریشه	ده پیری آثار ظاهریه
نه بیان و کره ای لاله	ده دیه خیل عمر محاله
چه کالونه گناغات دیک	کوم حدیث دی کوم آیات دیک
کوندی دای آخر دم ویک	چه اجل دی دم پدم ویک
شوه بنای ده گور بخونه	دیر نحو انان دیری بخونه
واره تللی له ارمانه	سودیه مؤند بی زیانه

بابه داوانی جاناته	چه الله دی مهربانه
که می دیرنگاه عصیان بگو	زیات یہ فضل صد چنداں
ستاچه صبح شام نگاه وی	اعتماد دی تاپرداوی
په کرم ده رب غرور کری	تل مداء ده زړه سرور کری
خبر نیی لفر آ نه	ای ظلوم جهول نادانه

فی الایة لا یفر ناکر بالله المفسر

نه خبر فی حدیثه	که دینیا وایرانیه
فی الحدیث الاحق من انبغ نقیضه	وتمنی علی

الله المفسر

واخله لاس لتجارته	لسودا لذراعته
یا که الله دی مهربانه	کوندی تا کاندی عیانه
پنهان کنج لبوه سراپه	چه نمونشی دل آرایه
پد نیا پسی کری خصله	واخلی لاس لتو کله
کازل بر تا قرآن شی	چه ضامن دی بالی سجان

وما من دابة فی الارض الا علی الله رقیبها

دی تا کله پیاوردی	چه گردش به دیر پروی
کری قطره خیل بازو ته	وچ کول و ترازو ته
چه ویرینه ده دین چار	توکل دی تا بسیار شه
نه وعده وی نه ضمان و	نه حدیث وی نه قرآن و
دادی فایده حماقت دی	گمراهی ضلالت دی
وایه لومی ده شیطان د	پقدم کبش به پنهان د
به احتیاط بزد و قد مونه	شیطان د و بکره عالمونه

أَصْلُ الثَّانِيَةِ فِي الْخَوْفِ وَالرَّجَاءِ

چه خوف نوي بخدايه	اميد نكه دل آرايه
ده الله ديره فضله	مسلم ندي اي ذوالفضل
چه بخدايه ديره ويرزي	پهغور حمت و ديري
دوي منده لي هدايت و	ده مولي بعنايت و

فِي الْآيَةِ مَدْرِي وَمَرْجُوهُ الَّذِينَ يَرْجُونَ

دیر محمدی ویریزی | لکه موم هسی ویریزی

فی الحديث رأس الحكمة خافة الله تعالى

چه بخدایه دیر ترسان ویا | کل عالم خبئی لرزان ویا

وی ترسان لهره خیزه | چیه خوف نومی عزیزه

فی الحديث من خاف اتعاف كل شيء ومن خاف غير

الله خسر | خافة الله تعالى من كل شيء

قسم کری ذوالجلال دی | بعزت بچیل جلال دی

بند جمعه وی ای جانده | په بنده کنبد وه امانه

هم به داویره هیشکله | په بنده کنش نومی له

چه ویریزی بدینا کنش | په امان وی په عقبی کنش

بدینا کنش چه امان وی | ده قیامت پورخ ترسان وی

قال الله تعالى عز وجل لا اجمع علی عبیدی وانی

ولا امینین فان امفی فی الدنیا الخفة یوم القيمة فان خاف

فی الدنیا امته یوم القيمة انشاء الله تعالى

چیه علم با کمال وی | په صفات ده جلال وی

که عالم زبر زبر که

نه پروا و نه بال شته

فی الایة انک ان تعد لحیاتکم عبادک فان تغفلوا

فانک انت العزیز الحکیم

بی اختیاره به لرزان و

چه عاصی و نگاه کاروی

ثکله پاک حضرت ترسان

فی الحديث انا الخوف لم بالله تعالى

پسی ترس ویره دلبره

جبریل نه راته دلبره

چه صورت به لرزان نوه

فی الحديث ما جاء فی جبریل علیه السلام قطرا

و هو یسعد خفا من الجبار

چه ابلیس الله مردود کر

ملایک چه مقرب و

لجنته یه مطرود کر

دیر الخوفه مضطرب و

ياك الله خيستي سوال كړ
دوى جواب و كړ سچا نه
ياك الله وي امان مه شي
شه لخواخه بي خايه
لهي ته جگر خونه
چه پيدا بنى آدم شه
بيارته راغله وه مقرته

ده ژرپايه قيل قال كړ
موزلنا يودير ترسانه
بي له آه فغان مه شي
ده ملك زړه خود رايه
چه پيدا شوه دوزخونه
سزاوارد ه جهم شه
شه پيدا دوزخ بشرته

في الآية لا ملن جهم من الجنة والناس اجناس

چه ده رب و د تر تيروي
چه خبريه پشوك وي
كهړ خو محرم محرم شه
وركي نه و بر يزي ياره
په نيويه د لا وروي
چه خبريه شي لزوره

ده هغو تر سون د بروي
پر هغو به د پر هيبتي
پيوه تكي مجرم شه
له لرمه يا لماره
چه پزوريه ناخبروي
د پرو بر يزي خما ورونه

في الآية انما يخشى الله من عباده العلماء

ده ابراهيم دزیره طغاریه
آوردیده بشه میلیله
هم داود پری وقت ملاه
خاویست و رخ پزیاوه
خوده او بنو لباراته
هم صدیق عجز نیاز کر
کشکی ستا پر نک پیغم وای
عایشی ویل ای دوسته
چه نه نام نمی بنان وای
ابتدا چه ده طالب ویه
لعذاب به چه لرزان وی
چه سالک وی بخت کاره
خوف رجاده ده یکان ویه
حکایت دی لعمره
که رب فضل مرحمت که
چه بخدا نخته لرزان ویه
بی لقاله بی لقیله
پریوه سجده ای لاله
به افسوس پوا وید ویه
دو غونه شوه وای به جانیه
لمرغه سره به راز کر
یا مخلوق مه وای عده وای
گنهر دا خبره دوسته
نه وجود می بر جهان وای
بهر خوف ده چه غالب ویه
لکاهه گریران وی
لکاهه خجی کاره
چه کمال یه ده ایمان ویه
ای خما نور البصره
عالم واره بهجنت که

بوسری عاصی شوم روی

زده پدازی نو لیزم

بیا که دارنگه گفتار که

تول بد روی ته دوزخه

بویه و رشی ته جنته

خدا امید پیدا شه

داهم زده کره ای طالبه

که آخر دی چا حیات وی

چه لدافضله محرومی

پنچل خان باند ویریزم

دا احوال راته اظهار که

باته گرمه باته یخنه

ده الله لمرحمته

کوندی دافضل برماشه

چه رجا بویه غالبه

ورسکاره یه علاماتی

فی الحقیقت لا یقین ان الله لیس فی خلقه بینه

هر چه ستاپه رب گمان وی

کیه فضل که گرموی

فی الحقیقت لا یقین ان الله لیس فی خلقه بینه

رجا دادی کیو هیزی

چه بندگی یه شام سحر وی

وطاعت و نه راعب وی

پویل خما گرو هیزی

لنگاهه یه حذر وی

پرگاه باندی تائب وی

دي اميد کوي دلداره	بجته لدنداره
کڅوک ددوب وي پکځا کښ	پعصيان په تباه کښ
لطايعته وي ملو له	دار جانده جهو له
مشتي او غرور دي	لوي عصيان لوي مخطو دي

في الحديث ومن كان يرضى الفناء ربه فليعمل عسكاً

في الحديث ومن كان يرضى الفناء ربه فليعمل عسكاً

چيه داطور د اشان وي	د راحمق د پرنادان وي
چيه تل نگاه بدعت وي	پكرم ددرب غلط وي

في الحديث الامم من اتبع تعبدوا الله

في الحديث الامم من اتبع تعبدوا الله

چه مخنايه خوک ترسان وي	لکاهه گرزان وي
لدنيا به روي گردان وي	نيه اين وي نينه آن وي
چه ادني ددخوف ثمر دي	که دانه وي نور خطري
خوف يه نشته له الله	روايت دي اي دخواهه

الاحل الثالث في الزهد

زهد دادي خمالا له
دي قادر پرب زينت و
لاس به كنلي لدنياوي
كه تكليف كوي لخانه
زهد ندي ترهد دي
آخر زهد تري سپداشي
كه نيستگارده خالي لاس
ترهد ندي افلاس دي
خالي نده لثوابه

چه دولت لري لماله
رب وركري هدايت و
دي طالب ده پاك مولوي
پدنيا پسي بي شانه
هر سالك لره لالدي
چه كرم ده پاك مولوي
خوار زار كنه لباس
دي لزهد خالي لاس دي
بكاورد كوي مهتابه

في الحديث ومن العشرة ان لا تقدر

دي به ورشي ته جسته
ترغنيان پونسوكا له
ده نيستي لبركته
بكاورد كوي اي لاله

في الحديث يا مخلصي آتني الجنة قبل اغنيائيها

في الحديث يا مخلصي آتني الجنة قبل اغنيائيها

چه زهد لدنياوي
دي محبوب ده پاك الله وي

هم مرغوب در کل جهان و چه سؤاله روی کردن و

في الحديث اذ هد في الدنيا يحبك الله واذ هد في الآخرة

يحبك الله اناس يحبك الله اناس

چه معاشر چا کفاف وی سؤاله ید عفاف وی

ناست صبر بر مقام وی خوک پدین کنده اسلام و

تل به اوسی عشرت کن پدینا پده آخرت کن

في الحديث طوبى لمن هد الى الاسلام و كان

عيشته و كافا و قنصر به

چه موسی و یل مولى ته دوستان و نبیه و مانه

چه دوست کرم ستاده پارس و حیه مرا غله لستاره

پیه فقر کار بارو یه به نیستی کن یه وقار و یه

نه شکوه و نه سؤال که مدام صبر بر خیل حال که

چه فقر کن صابر و یه پاک الله و مرتبه حائز و یه

همشین ده پاک سبحان و یه و الله ته عالی شان و یه

في الحديث الفقراء ابصر من رجلنا الله تعالى

چه محب ده پاک سرور و یه هغه خوش پدینا هنر و یه

چه فقره روی گردان و بی **الرسوله** گریزان و بی

فی الحديث اكل ثمنه **و حرمته** الفقر و الجهاد

اجه ما فقد احبني **ومن ابغضه ما فقد ابغضني**

چه زیره جامه پرتن وی **الکحی** پنی و کح بدن وی

خدای به و وی بی عیانند **کح** صبر که جانانه

معرفت بیه کامل وی **والله** ته به و اصل وی

قال علی رضي الله تعالى عنه **اخشوا الله و اشدوا**

مقات عوان ترون الله **و اشدوا**

مال هم بدندی ای لاله **چیه** وجه وی حلاله

چا خرچ که پجا جت کن **بخیرات** سخاوت کن

في الحديث الدنيا من ربح **الاخرة** ايضوفيه **نظر** المال

الفصاح للتزجیل **الفصاح**

چه په فقر مستلا وی **خوار** زاری نوا وی

دی غریب وی یوطن کن **بخیل** کویر بخیل مسکن کن

بغریب کن یه وطن وی **چه** سری ده مال خستن وی

قال الحكماء **المال** و **الوطن** في الغربة و **الفقر** غربة في المال

وی شرف ده سری لا

دهد و کون زیبائی وی

قال عسری الله تعالى غف کر ما کوروشه فکر و غنا کر

وا حسا نکر اخلاق و حکم الاصل الرابع عشر

چه صابروی بطاعت کبر

پا ک الله بیه رفیق وی

قال فی الایة واصبر ان الله مع الصابرين

هر سری چه مبتلا وی

بی حساب بی میزان

قال فی الایة انما یوفی الصابرون جزا و هم بغير حساب

چه روغن تن صورت وی

کشی تن خموز همراز

چه شریک پدا ثواب وای

قال فی الحدیث لا یخصب المیزان الاهل البلاء بل یحب

عباده الاخر صبا حق اهل العافیة ان اجسادهم

تقرض بالمقار یض

اقل صبرِ طاعت کرے	خیل صورتِ پشقت کرے
پہ نماغہ کنی کھا لے	زکوٰۃ ملا لے
بیادہ حج اسباب تیار کرے	پروردہ سر و خان خوار کرے
لکھنؤ جہانِ جدل کرے	اوردہ غم پر تندی بل کرے
ستابہ تیر سودِ درجات وی	کدی داصر ثبات وی
دوم صبر کرے جانانہ	لکھنؤ عصیانہ
دہ خیل زہرِ رضا محشہ	دہ جنت و لوہر تہ خوخشہ
چہ داصر ہنر وی	درجات یہ مکر وی
دتر یو صبر پر جفا دیے	پعوض کنی یہ وفادے
چہ ہنر دی د خاصانہ	دہ کامل خواسانہ

فِي الْآيَةِ وَلَمْ يَصْبِرْ عَلَى مَا آذَيْنَاهُ

بل ہم صبر پر نقصان دی	کدہ مال دی کدہ خان دی
پر بلا پر معصیت دی	چہ ثواب یہ نہایت دی

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ الصَّبْرُ فِي الْقُرْآنِ
عَلَى ثَلَاثٍ مَقَامَاتٍ صَبْرٌ عَلَى دَاءِ الْفَرَاغِ وَهُوَ ثَلَاثٌ
مِائَةٌ دَرَجَةٌ وَصَبْرٌ عَنْ مَا رَمَى اللَّهُ وَلَهُ سِتَّةٌ مِائَةٌ دَرَجَةٌ

وَصَبْرُكَ الْمُصِيبَةِ عِنْدَ الصَّوْمَةِ الْأُولَى وَالْآخِرَةِ

چه صبورشی و بلا ته	شکوه نکاندی و چاته
یو به خلاصشی لکاهه	بل به ویرشی ته الله
بنه صورت تاز و تابانه	ترغنه چه شی ویرانه
لمرضه لعنته	کبا ویر کبری نیک حصلت
کدی مورشی یغده لوژی	یری به رحم ده خدای ویر

فِي الْحَدِيثِ قَالَ إِذَا ابْتَلَيْتَ عَبْدِي بِبَلَاءٍ فَصَبْرُهُ لَكَ خَيْرٌ
الْعَوَادَةِ بَدَلَتْ لَكَ خَيْرًا وَمَا خَيْرٌ مِنْ لَحْمٍ وَوَجْهٍ ذَاتِ الْبُرْتِ

أُولَافِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ تَرْجُمَهُ فَا بَنِي صَبْرِهِ

چه صابر پر محبت وی	کد مال کده صورت وی
پاک الله به تری شرمیزی	چه میزان ده ده دریزی
یا چه خپور ده ده دیوان کد	شرمند به یعصیان که
خی بخت لره مهتابه	بی حساب به بی گنا به

فِي الْحَدِيثِ قَالَ إِذَا ابْتَلَيْتَ عَبْدِي بِبَلَاءٍ فَصَبْرُهُ لَكَ خَيْرٌ
فِي بَدَنِهِ أَوْ مَالِهِ أَوْ وَلَدِهِ ثُمَّ تَقْبَلُ ذَلِكَ بِصَبْرٍ خَيْرٌ
مِنْهُ يَكُمُ الْقِيَمَةُ أَنْ تَصْبِرَ لَهُ مِنْ أَنْ تَقْتُلَ رِيْعَانًا

کچه سخت دوی دشواره
داکا دے هر مشکل دی

شه و صبر ته لاچاره
هر مشکل اصبره حل دی

الحديث الشريف فتلح الاقصر

چه اقل افسوس اوهوی
وی و صبر ته لاچاره

اخر صبر که تباوهوی
کهر خو وی غم گساره

چه ده مری کفن نور شه
ده ژوندی زبون سوتر

الحديث الشريف عند الشدائد

که په پته خوله ژړا که
چه اختیار به ده مخان نوی

نه آواز نه غوغا که
په ثواب کسب نقصان نوی

چه ژړا کوی پس زوره
پر مغویان دی باران وی

لغتنونه لورده لورده
چه غضب ده یا سبحان وی

الحديث الشريف بيضاء اصله الاصل الناصر في الشكر

نعمتونه ده خدای بر دی
کدی هر وینسته جانانه

ده حساب محذره تیر دی
پهزار هزار لسانه

که ثنا پخو لغسته
پداشکر ده خدای کله

واره لور دی نیک خصلته
پر خای کیزی خما دله

فِي الْآيَةِ وَأَنَّ تَعْدِي وَنَفْعَهُ لَمْ يَخْصُصْهَا لِمَنْ يَشَاءُ

په اخلاص خوک شا کړو

ده همغو نعمت وافر دی

بل ثواب دی بی پایانه

بل به خلاص وی لیرانه

فِي الْآيَةِ وَلَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ مِنْ فَضْلِي وَمَنْ يَكْفُرْ

بَعْدَ ذَلِكَ فَأَن تَكْفُرْ تَكْفُرْ تَكْفُرْ تَكْفُرْ تَكْفُرْ

که لذیذ طعام و شومی

د دروژی ثواب به مومي

که حلوا له شکر قند دی

چه لشره بجره مند وی

فِي الْآيَةِ وَالطَّاعِمُ الْفَائِرُ يُنْزِلُهُ الصَّائِمُ الْفَائِرُ

شکر لوی عالی مقام وی

پجنت کښ به مقام وی

چه بل هېڅ نوی ای یاره

ده بندگی لوقاره

فِي الْآيَةِ وَالْخَيْرُ يَخْلُقُ لَهُمُ انْجِلَافًا لِّلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

شکر دادی دل آرامه

شه خبر لدا مقامه

یو نعمت گنده بخدا یه

بل کمان مکره بی خایه

چه لتاسره احسان که

که امیر کیه سلطان که

وی پغاره دده پر یه

بی اختیاره لکه مر یه

منخرده پاک ستاروی

نیه وال نیه اختیاروی

حکایت قلبی از آنکه بین اصحابین من اصابع الرحمن

بل خوشماله به نعمت وی	لمنعه به غفلت وی
شکره روی گردانه	که حمد وائی لزبان
بل ده هر نعمت لقدیر	خان خبر گیر ده دین بدیر
کدی مال ددی کدی جادی	که چشم ددی که سپادی
کدی زبه کدی کوشیدی	کدی عقل کدی هوش ددی
هر نعمت چه وی الخدایه	عبث بندی دل آرایه
وایه صرف کره و طاعت	ده خیل رب و عبادت
که بخوله دودش نام کری	لا یعنی پوچ کلام کری
آرویده ده چنگ دف کری	په قمار ده مال تلف کری
پت پرده کنی هم حیل و	یادی مکر یادی غل و
مظلومان دشی بر همه	سپاهه لشکر
که چند بخوله شا کروی	دی شکر کنی قاصروی
دی لشکر شد شیطان	مخ یه تور بد و جهان
یومثال دی بی نظیره	تیه وار و ده دلپذیره
که غریب بی چاره وی	چری پروت پرکاره وی

تل لکاخته تا راجه ده دشمن وی بی رواجه
 نه درست وی نیه اس و لد دشمنه یه هر اس و یه
 بیا خبر بده باد شاه شی پخواهری ده ده اگاه شی
 شاه و ده ته پیغام که سرفراز یه یه انعام که
 بیه براق بیه صلاح وی چه سبب یه ده دلاخ وی
 زیبا تاج ده ده پر سر که مصری تو تر کمر که
 پر براق یه سپور شی جانه شی لشاهه روی گردانه
 لد دشمنه سره مل شی لباد شاه یه جدل شی
 چیه داعم کبری ده وی یه قیامت به شرمند وی
 بنکاره جنک دی ای فضول له الله له سر سو له

فِي الْآيَةِ اَمَّا اِيَّاهُ رُبُّكَ اللَّهُ وَرَبُّكَ

هم لد بشی بیزاره ده دغه خیل رفیق دلدار
 چه میدان شی ده رستانف ددشمنی شی ده دوستانف

فِي الْآيَةِ اذْ قَالَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ كُفِرْتَ اَلَيْسَ لِي بِرَبٍّ
 مِنْكَ اِنِّى اَخَافُ اَنْ يَرْتَدَّ رِجْلَايَ عَنِ الْتَابِ

فِي الْآيَةِ اَلَا خَلَّصَ وَالصَّدَق

نیت عطا ده کرد کار دی	نه یکسب په اختیار دی
چه پزده کین هویداشی	لاچار فعل تری پیداشی
که متصود په خاصه وری	فراموش به بل مطلب و
دا خلاص دی ای د لبره	رب دی تا که خبره وره
یو مثال دی مالیده لی	چه خلاص لره راغلی
که وړان کړی دیر طعام و	وروزه نه سړی رام وی
چه صحت می د صورت وری	واودس تیه رغبت وری
چمنک به بصورت کړه	بل به نیت د عبادت کړه
نیت موجود شبه له خلاصه	زړه خالی کړه لوسواسه
په بندگی کین به بود نوی	چه خلاص به موجود نوی

فی الآیه ما امرنا الا لیجهدوا لله ففلا یمن له الذین

خو مؤندی گران دی وژو	عجب سز دی د خدای کوثر
په مغو کین ید اظهار وری	چه محبوب ده کرد کار وری

فی الحدیث الا خلاص من من امره استودر عتله

قلب من احبته من عبادی	
-----------------------	--

چه پخی له وائی خناسه	نیت می وکړه له خلاصه
----------------------	----------------------

په باطن کنښ په شرکت وچه چه ریا و یا سمعت وچه

د سروغ ژن دی و مولی ته چه اخلاص شه لتا پاته

لږ عمل ده سړی بس وچه و اخلاص ته چه سرش وچه

فِي الْحَدِيثِ اخْلَاصُ الْعَمَلِ يَجْزِيكَ الْقَلِيلُ

چه صراف کړه داناوی قلف به بروی نابیناوی

په عمل کنښ اخلاص بویده که ثواب غواری خوشخو په

فِي الْحَدِيثِ اخْلَاصُ الْعَمَلِ اِنْ نَاقَدَ بِصِيرٍ

تل معر و ف کرخی دله داخل خان واهه پخپله

چه اخلاص کوه صورت ته خلاص کړم خان لغرامته

چه حسن بصری وفات شه اوه افسوس پر مخلوقات شه

عالمونه لورده لورده جنازی لره تله وکړ وره

فرز ناست ابن سیرین وه داجوابه دایه تلقین وه

چه پیا مشقت یی شته چه خلوص می ده نیت څه

لطاؤس چا سوال کړ ده دعایه قیل قال کړ

ده دعانکره متهتابه وه ساکت لداجوابه

وی په هله بدعا کړم چه خلوص نیت په پیداکړم

ده فقیر چه صاحب حال و	همسایه بن مال و
دیر مدّت و شه ای یاره	ده پرسش نکر بجاره
ورته چاویل صاحبه	اعاده یه داه واجب
ده وی تل می پخا طردی	یاک الله رانه حاضر دی
چه خلوص می دهنیت نشته	یه سرفتن کنز قربت نشته
چه اخلاص پیداشی گوهر	اعاده به کوم و زور
که مباح وی عبادت شی	چه خلوص بکبر دهنیت شی
لکه شوک چه مسخره که	ده بل غم یه آواره که
یا ماول بعبادت شی	پر مرده یه طبیعت شی
یه مزاح که شان خوشحاله	ده طاعت ده پاره لاله

قال ابو الدرداء ایضا فیہ انی لا یستحق نفسی شیئاً

فی الذلّ الا ان یتوب فی کون ذلک عن نالی علی الحق

چه اخلاص یه نوی کوره	خوشت طاعت کوی پروره
----------------------	---------------------

ترکاه طاعت بتردی	چه یه زوره دردی
------------------	-----------------

فی الحدیث لا تبغض الیک عبادۃ الله

چه فاسده سری نیت وی	داهر کوره لوی قیامت وی
---------------------	------------------------

نیت روح عمل به تن دی و داناته مبرهن دی
بی لروحه تن مرده وی نیه سود نیه فایده وی

فی الحدیث انما الاعمال بالنیات

سودیه نشته ای هوشمند بی ده او بن لزانو بنده
چه غزاید غه نیت که که درست کفر هنر میت که

فی الحدیث من غن و غن لا یغنی الا اعتقاد الله سبحانه

که سری لمکره پنده خور لور که دیحایبند
چه قبول مال دولت که بیا اظهرا مرده ندامت که

که صورت یه ده نکاح دی دانه نادبی هم سفاح دی
که خوک قرض و که پچانه پت پزده لری پنهانه

چه انگار به له اداوی دغه قرض بتر ترغلاوی

فی الحدیث من تزوج من عمل صدق و هو لا یغنی ادا

فمن عاقر من ادا ان شیا و هو لا یغنی ادا آءه

فی الحدیث انما الاعمال بالنیات

ده عمل خیری به یاره کار بیارته رانی لستاره
هر عمل بیه تباه وی چیه نیت لغیر الله وی

که قرار بی غم خواب که بهر مندیه پشواب که
چیه نیت ده نیک عمل و پری چراغ ده اخلاص بدو

فی الحديث ان الله لملأ لکم روح حقیقه عمل الصلوة یقول
انتم الی القوم صلاته لیس فیها وجع و ان الملائکه ترفع
صیغه عمل الصلوة فیقول البسوه لکم لکم و کذا فیقول

الملئکة ان الله لیس فیها شیء من فیقول انتم صلاه

پوشی و ده دلا و ده	پری ریگوده ده گذر و ده
پرجهان باندی قحطی و ده	دیر ضرور دیر سختی و ده
که فقیر و ده خالی لاسه	زده یه دلا و ده اخلاصه
دایه راوزکا و ده تخانه	پنهان نو و ده سبحانه
کداریک واره طعام و ده	چه خیرات می کری عام و ده
وحیه راغله له اکبر و ده	دغه وقت ته پیغمبره
چه قبول شما بدک مرشه	لثوابه بهر و مرشه
چه اخلاص دی زده کریا و ده	وار و ده صدق لثا کساره
اول صدق ده مقال دی و ده	چه هر بند لره کمال دی
پگفتار کنین چه صادق و ده	په امر و لیو کنین فایق و ده

هم دینا لک الله صدیق وی به اخلاص به تحقیق وی

فی الحديث ان الزمیل یصدق عیون فی الصدق حتی

یفرق بینهم لک الله صدیق صدیق

پد روغ چیه گفتار وی عاقبت به شرمسار وی

خصوصا لذو الوجل له در روغ مه وایده ای لاله

چه رزاق به بولی یاره طمعه مکره له اغیاره

چیه طمعه سلطان وی رب رزاق بولی نادان وی

دو مصدق ده نیت وروه غیر دور کره لرزه گوره

بندگی در رب تنها کره لعذاب به خان رها کره

دترم صدق دی ده عزم چه پزیر کنش کاندی جرم

که رب را کره دولتونه زه به کریم سخاوتونه

که لرغنه منی صحت وی خماشغل به طاعت وی

بل هم صدق دو فادیه ده دیده غم چه خفا دیه

چیه دیر مال دولت شی بصره مند بسخاوت شی

چه لرغنه شفا مو یه ده طاعت ولور تمه درو

فی الیه رجال صدقوا ما نادیهم الله علیهم

کیہ دیر مال و منال و بی	پس خاسری ملال شیہ
یا لرنجہ شفا مویہ	دہ نگاہ کوت و شوہ
دسروغ ژن دی پہ وفا کبر	دی قدم زدی پہ جفا کبر

فِي الْآيَةِ وَمِنْهُمْ مَنْ عَادَى الْفِتْنَةَ إِنَّ الْفِتْنَةَ أَكْبَرُ مِنْ
وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّاحِبِينَ فَلَا تَهَمُّ مِنْ فِتْنَةٍ بِخَلَاوَاتِهِ

تو ای و ہر مقرر ضوون

پنجم صدق دہ عمل و بی	چہ دہ سخت لاد مل و بی
کرہ ظاہر باطن یکسانہ	پھر کار کیں ای جانانہ
تہ لف فاقہ عادت کرہ	بیا لقافہ قناعت کرہ
ہم لرز یاضت گورہ	تل مدام کورہ ای و رورہ
بیا ہلہ لباس دہ صوف کرہ	تہ پہ فقر خان موصوف کرہ
چہ لباس یہ دہ فقیر وی	پد نیایی ز ہیر وی
مدام سیروی طعام	مناز نوی دل آرامہ
دسروغ ژن دی ای جانانہ	پناہ غوارہ لہجانہ
حک پالہ رسول ای دلہ	پدا مرتک دعا کو لہ
پہ نصیب خما فلاح کری	خما ظاہر عمل صلاح کری

بیا باطن کری خما غور لظا هره ای اکبره

فی المانیة فی الله اجمع

فی المانیة فی الله اجمع

شیرم صدق ده مقلدی چه ده پاک الله انعام دی

هر مقام چه ده سالک وی خوف رجا غیر ذلک وی

په اخلاص به تحقیق وی هغه کس ده خدای صدیق وی

فی المانیة فی الله اجمع

کده اور لنبه شی بکله دینه خدای لتو کله

پر بنده باندی گلزار وی چیه پاک الله پر چار وی

همندراوسی په او سر کس تل ده سر لنو په کور کس

پسریه نخوخی تخایه چه فرمان نشته بخدایه

پاک الله دسری بس وی سر کوزی ده بل عبس وی

فی المانیة فی الله اجمع

پهوا کس ده مرغ غا نو پدیر یاب کس ده مهیا نو

روزی ورشی لویا شه بی تدبیره بی تا لاشه

ستا پخته دی دیره حله اخلی لاس لتو کله

ده سرغه پخیر به لا له روزی مومی بی جنا له
کتد بیرتا لاش پرز دیه و تقدیر ته غایه کنیز دیه

في الحديث انكم تنزلون على الله حتى تنزلوا من رزقكم

من رزقكم تغدوا وغدا ساء يوم بطاناه

کغم جن ده دین پغم ویسه لدنیا لکاره خم ویسه
غم خوړی بیه سبحان که هر مشکل بیه آسان که
ویرته خلاص پهغه د سرو چنده طمعه بناوړ ویسه

في الآية ومن يتق الله يجعل له مخرجاً ويرزقه من حيث لا يحتسب

ولا يمتنع من الرزق من الله تعالى كفاً

الله كما في قوله من حيث لا يحتسب

منه خواړلپوه جهانه چه کوته که ده دین ویرانه

ده دنیا پسمارت وی کیه دیر مال دولت وی

في الحديث من أعطاه الله المال فليدفعه اليه

دی تا کوم باز وده زور دی چه وکسب ته دی زور دی

صبح دم روان شی کوره ده قولی ولورته کوره

پطاعت دی ملاشی ماتد کسان وی گران شی تاته

یو فقیر چه عیال مند و ده	پتونه ده عیال بند و ده
نیه قوت د ده شام سحر و ده	ند لباس دیچاده برو و ده
و ده بی صبره بی طاقت و ده	ورک شده دی ولایت و ده
یو کوهی چرتنه پر لار و ده	چه دو لچه رسی تیار و ده
فقیر دیرو و تشنه لب و ده	راغی دی د چاه ته لب و ده
پری مرغ هله پرش کر و ده	پد و لچه بیه گردش کر و ده
فقیر پوده شه لدا شان و ده	ده مرغی تشنه لبانه و ده
ده دو لچه کرلد پر آب و ده	چه مرغی یکره سیر آب و ده
بیایه بله کشیده کر و ده	دم پدم یه چشیده کر و ده
که او به یه کنس چندانه و ده	وه مرغه تشنه لبانه و ده
خوک به سیر بدنی قوت کری و ده	پر عیال چه ته منت کری و ده
چه دی زه نگریم سیر آب و ده	ده پردی کوهی له آب و ده
ستا عبث لدوی فراری و ده	چه زقاق یه پالک ستاری و ده
بل فقیر چه سیاحت کر و ده	ده گردش ده ولایت کر و ده
پر مقام ده توکل و ده	ند همراز دنیه مل و ده
ده سیری دو لچه جانان و ده	گر زول لخیاله خانه و ده

پریا بان به اقامت وه	دی رلتندی بی طاقت وه
ده نظر کرده لور پر لوریه	یو کو هنی ده کیه کوریه
چه پر تول خه اهووان وه	نکه دوی تشنه لبان وه
ده اکوهی پنجه جوش ک	اهووان به شرب نوش ک
چه سیاح راغی ته چاهه	هوسی ولاری راه براهه
او به بیامرته ولاری دله	ده چاه بیخ لره پنجه لاله
ده دولخه کرله گذاره	رسی وه شلیده لواره
چاه هر گوره دیر عمیق وه	دی پفاکر کنس غریق وه
ورته ناست وه تشنه لبه	دایه رازکا وه لور به
اهووان دی کره سیرابه	بی سامانه بی اسبابه
خما دی خیل سبب ویران	چه قدرت دی نمایان کر
بریده چه می سرمان شه	ستا چکم په فرمان شه
داجامت راته راظرهار کر	پدا حال می خبر د امر کر
وسیاخ و ته الهام شه	برده فضل ده علام شه
توکل ته چه دی شا کر	تارسی دولچه پشان شه
خکه سا کر پی سر کردانه	بکا ویر کوی نادانه

توکل ده عامی دل ده
پدا طور پداشان ویه
کری پجاسره چاکره
ثوک ویکل ده خصوصیت
پوکیل ده ده باور ویه
مهربانه دیر فهم ویه
ده ویکل چه فرمودن وی
نده چاته سرکوزی که
وی پدا طور یار انو
لاش یه کنلی لهر چانه
لکوره کی چه نادان ویه
یه لمن ده مور - تنبل
ادفعان یه وی طوره
کیه داشری پچاشانه
وی فنا پوکالت کن
خو پغم کن ده ده گوره
رب دی تانکه غافله
لکه خوک بوله نادان و
وی بلند ده په ا پ ه
دی آرام وی فراغت که
چه داناوی هم رهبر و
په الزام ده هر غایم ویه
ویرته یبی یه کردن وی
نه شجان سرفرازی که
توکل ده زاهدانو
هم لختانه بجهانه
ینه عقل نده گمان ویه
بجهانده یه لاس کنل
نا امید لبله لویره
وی پدی پی پویانه
پدا مهر محبت کن
آخر مور فناشی وروده

توکل ده کامل جان	کل اختیار و سر که لخانه
بی نفس لکه مرد ووی	کل اختیار به ده زند ووی
نیه آه نیه فغان ویه	فراموش به خان جهان و
چه و پر پینه شی لخدایه	پنازیزی دل آرایه
دامقام دی دیرد شواره	میانه رواوسه ای یاره
ته ترور کی بترمنه	دیر نادان ابرمنه
ده مولی واور ته زغله	یلن ده کر منبله
ترشهر لثردی و تاته	چرته زغلی ناکجاته
مهربان تر مویر پلا بری	خه بنده خیه و قار دی
کد انکیزی خوش خویه	توکل ده عامی بویه
هرچه امر وی لخدایه	هغه کره دل آرایه
هم لتهی شه بیزاره	کپوهیزی ایمان داره
سرکوزی مکره وچاته	و بادشاه و کداته
چه ویکل یه ده خیل خان	رب یه هر مشر کل آسان
دا هم زده کره ای دلداره	خوچه نشی پخته کاره
رزق روزی کنه لخدایه	کسب مه پر زده خود مرابه

فی الحدیث من کل من کذب عنک ولا تأکل عن دست

هم توبه ده لاری بویه چه سفر کوی خوشحویه

ولا یلی الیه ویزود وافات غیر الزاد التثقیل

هم داسر وکوه ای یارده ته ده خیل مرض ده پاره

فی الحدیث تراذوا عباد الله ما من دار الا وله دواء

السام فقیل بل یرد قضاء الله الی من قضاء الله

داده پاک الله سنت دی چه سبب معشیت دی

داسنتیه بدل مکره نه بی خاتو کل مکره

فی الحدیث فی الایة ولین تجد لسنة الله تبدیلا

یونبی وه دی پریشان به بصورت ملول بی شانه

کره حکیم داسر و دلبره نبی نه خواره لسه

توکل یه پرستار وه له اسبابه یه فرار وه

وحیه راغله له الله پیغامبر لره دلخواهه

کشف اغواری رویداره و داسر و ته ئی لاچاره

هر مرض لره دوا دیه داحکمت ده پاک موالح یه

چه لکب خوک حذر کره یابی زاده خوک سفر کره

چه پر خدای می توکل دی	رب خمداده لاری مل دی
توکل ندی غروردی	والله ته نامنظور دی
چه پایده یه یه یقین وی	نه گمان یاظندن وی
که پایده یه وی موهومه	توکل ندی مغنومه
واخله لاس لهغه کاره	توکل کوه دل داره
لکه شوک چه زی داغونه	یابه یار که تعویضونه

فی الحديث المتکاملون یکسبون فی لایستقر قلوبهم

توکل چه پرستیایه	نشانی دهغوداوی
چه داحال خوراک نوش	غم ده شام یه فراموشی
چه انعام و کره صمه	پوره سل زده در همه
عاشی ته دل آرایه	یویه وانخست لختایه
چه خیرات یه کره ته شانه	ورته چاوی لختامه
یو درم دواي ساتل	چه افطار دی وای پر بکره
فی پورخ کین روزه داره	ماشام هیت نشته تیامه
عاشی وی بجوآبه	کجا ورکوی مهتابه
توکل پر پاک الله دی	دبیکاه روتی بیکاه دی

زخیره چه کوی یار ده	ده خلویست شیو ده یار ده
توکل خه پری دی	روایت دستری دی
مخلوینست چه بیشتره	زخیره کوی دلبر ده
توکل ندی نفاق دی	دوایه و اتفاق دی
که حرص دیجا بسیارو	خالی لاس و برته دشوارو
و بی دی لعبادت	که خان باسی لک دولت
یاسری وی عیال مند	پوهیزی ای هوشمند
زخیره کوی ترکا له	ده عیال ده یار ده لاله
نه گاه نه بدعت دی	چه ده پاک نبی سنت دی

فصل الحلیه من غنی و افقر

توکل چه کستر و یه	زخیره به بیشتر و یه
په ثواب کنیزه نقصان و	چه حرص دیجا عیان و یه
روایت دی الحدیث	کما ویر کوی رائیسه
پاک رسول چرته بدرو	پر فقیر ده ده گذر و
دی بقبر کنیز نهان و	ویرسول ته حال عیان و
دی فقیر لکار و باره	حضرت داوید دلداره

چه لقبه پاشیده که	ده ده مخ به خلیده که
دیریه حسن دیر جمال دی	چیه اوزمیه مثال دی
زیبا مخ به ده ده نمر و	تر سپوزمی به منور و
کده ژمی خرقه یاره	ده ده بل ژمی ده یاره
پخیل کویر کین نه ساتلای	لحصره یه لاس کینلای
وه فقیر خدای فرسته	توکل یه وه همدسته
ناست وه دی یوخوا یامد	پخلوت کین دل آرامه
لفاقی وه دیر یی تاب	دی بیر و ن شه ای مهربانه
دری دلی پدر بار و	چه ده کبریه وقار و
چه تگری راغلی ای فر و	وفقیر ته لدا کو و
بیافقیر خینی روان شه	ورستوسپی پی دوان شه
ده یوه تکره ای یاره	وداسپی ته کره گزاره
هغه سپی هغه جلد و	لفقیر سره مل و
بیایه بله بیابله	وغه سپی ته وایچه و له
چه رو تی یه کره تمامه	فقیر داوی دل آرامه
چه راغلی ستا لکوره	تول درانیوه پر و

ته اوس خد غواری نادا	چه دی زه کرم سرگردانه
خودی حرص خودی هوادی	بیاتد کومه دی غوغادی
وفقیرتد سیی جواب که	دیریه قهرم پر عتاب که
چه ده خدای دیرباردی پیر	پسیر و ن دی قدم کنیر نو
ده دشمن ته دیر و لاری	چه لکیر و روزی غواری
داهمت دادی مرانه	خان مسلم بولی نادانه
ماتیز کری دی شوکاله	پنداد سر کنی بی جنجاله
لوزی تندى لاندی باندى	تیری شوی پر ماباندى
تاله لی نه یم لدا د سره	نبه ولا پشم بصر و سره
زه چه سیی دامی همتی	خکه دیر خا قمت دی

المصل الثاني في المحبة

محبت بویه مخدایه	لرسوله دل آرایه
تیر تر خان یه کره و خان ته	نظر مکره نور جهان ته
ده مغوایمان کامل و یی	چه تر خان ویر ته مایل و یی
نیه دین نیه ایمان وی	چه یحی کنیر یه نقصان وی

فی الحديث لا يؤمن من لم يحق يا ابا انس ویر سوله

وَالْحَبِيبُ إِلَيْهِ عَزَائِمُ الْمَسَامِيحِ

ده عارف محبت لا له	وی پدا لذوا الجلا له
چه خبر به یکمال وی	به جلال به جمال وی
نیه خوف وی لنیرانه	نیه طمع به لحنانه
عبادت به به اخلاص وی	لرجا الخوفه خلاص وی

فِي الْحَادِيثِ الْقَدِيمِ أَنَّ أَوَّلَ الْفُؤَادِ إِلَى مَنْ عِبَدَ فِي الْخَيْرِ

يَكُونُ الْفُؤَادُ وَكَانَ لِيُطْعَى الرَّبُّ بِوَبِيَّةٍ

چیه ویره شی له اویره	ده محبت ده پاره ورویره
محبت کوی نخدا ایه	داسودادی دل آرایه
دیر ظاوم جھول نادان وی	چه بچب کنس به نقصان وی

فِي النَّبِيِّينَ مِنْ أَفْطَلِمَ مِمَّنْ عِبَدَى الْجَنَّةِ أَوْ نَارِ لَوْلَا خَلْقُ

وَلَا نَارُ الْمَرَاكِنِ هَلَا انْطَاعَ

که غافل وی بجنانه	لدوزخه ای جانانه
واحسان ته دهر بگویره	محبت کوه ای ورویره
ته لپی بترمشه	دیر نادان ابترمشه
پرچستن که دیره مینه	چه احسان وکسره کرینه

شب روزی پدر بار کن ده خدمت به انتظار کن

ته یودم لروزه شبه حاضر نه بی ادب به

چه ترسبی سری بنروی داهر کور نه بد هنروی

قال فی الحدیث احبوا الله بما غفروا له من ذنوبه و احبوا

الله بما غفروا له من ذنوبه و احبوا الله بما غفروا له من ذنوبه

چه محبت ده پاك سبحان وی لدنیا به روی گردان وی

لهر چایه وحدت وی چه آلوده پمجت وی

قال ابو بکر رضی الله تعالی عنه من اذاق من خالص

محبة الله تعالى منحه ذلك من طيب الدنيا و اخرتها

پمرگی بوی خوشنوده چه سرسپری ته مقصوده

خصوصیت به پنا نشی ملاقات ده الله نشی

که موسی وه له احبابه لکن تراوه بجو ابه

خیل صورت ده ده جفا شه چه زهیر پدا جواب شه

بل هواده نفس پریزی وفرمان ته غاره کبیری

چه محبوب و تر ته فرمائی هغه گاندی هغه وائی

چه خاطر به آزار نشی ده ده خونه ناتا مر نشی

کدامتخبه نوری جانانه

محبت نشسته پنهانانه

چه اثریه نیکوکاره نوی

پت داده حب شراره نوی

افضل الثانی فی القضا

بنده راتنه رضا پر یزده

وقضا تدرضا کبیر زده

اعتراض مکره سره

په هینج کارده رب دلبر

مه پرده کین مه پرتبه

دارضا بولی طالبه

که ساکت وی له لسانه

په پنخیزی پت پنهان

دایه صبردی دلبره

رضاشته بهرره وره

چه صابر په بلاننه وی

خوک رضا بقضانه وی

ده خیل خان پر ضا تلده

ده بل خدای طلبدی وکه

چه پرده وی مهر بانه

شه لخدایه روی گردانه

فی الحديث القدری ان الله لا اله الا انفس امریه

بلائی ولوریکر علی بنایه ولوریرض بقضائی فای طلبا

در باب سوائی

چه ده خدای پر محبت وی

په نصیب به سعادت وی

نبنانی ده هغوداوی

مبتلا پد سرده داوی

هرگز سود نکه لباره چه پیوند نشی ای یاره
بل چه چراغ سی یولبله بی جنجاله خمار له
چه تنه یاه بله وینه پی خوری ده زیگی وینه
کوم مرخوردی ای جنبه چه رغیزی بی طیبه
که هر خوجا ذوق وی گور داترو نکرده خان و مروره
ده مرخوردی فکر رخوردی پحکمت کن داد ستوری

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي آتَانَا هَذَا وَكَفَى بِالْعَالَمِينَ

ده باطن هم داوقاروی چه تیرشوی داروزکاری
که وصال غواری الخدایه مرشد گوره دل آرای
تا به بوزی دست پدسته تده الله خود پرسته
چه خبروی له ایمانه عقاید ده خا جاننه
لتفسیر الخدیثه له اخلاقه ای مرآتیه
که خبرنوی شیطان دی ترشیطان بترچندان دی
هرچه کاندی استدراجی پوچ باطل ده ده مرواج دی

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي آتَانَا هَذَا وَكَفَى بِالْعَالَمِينَ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي آتَانَا هَذَا وَكَفَى بِالْعَالَمِينَ

بسم الله الرحمن الرحيم

هر یاطن چه لظا هر ه
مخالف وی ای ماهر
رواج نلری باطل دی
ده قیامت پو شرح عاطل دی

تال ابو سعید کل باطن مخالف الظاهر فی باطل

ده مرید پحال خبر وی
کچه خیر کچه شر وی

ده باطن لفر استه
یا ده عامر لقوت ته

ده هر چا لخیله شانه
دی امر شاد کوی جانانه

چه جاهل به عقاید وی
وایمان تیه فاید وی

که به شرع نا خبر وی
بیاده دی لاری رهبر وی

که غنا پاکش دیرویه
ده کفاف لحد ته دیرویه

لاس یه وکازی لما له
غریب خلاص که لوباله

که لونی کوی خود بین تو
و سوال تیه تلقین ویه

په سوال یه مبتلا که
دی دهر درها بکدا که

چه پینو جام شیدا وی
دایه شغل داسودا وی

سودیه نشسته لدی حاله
ای خماور وده جماله

دی مشغول کاندی مرتبه
لمطنی سرد آبه

بیایه صبر کن خوشنود وی
چیه ز به یغم آلود وی
یه قضا ده رب رضا یه
بجایی وی مضطبی یه

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی
المرسلین وعلی
آل المرسلین

خوک چه خپله رضا پرید
وقضا ته رضا کنیزد
پاک الله ده دوی رضا که
برضا ده دوی قضا که
لقضا چه روی کرد آن وی
خوارزار پریشان وی
خلاصیده نوی گوره
ده قضا لبند وروره

قال الله تعالى
ان الله لا یهدی القوم
الضالین

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی
المرسلین وعلی
آل المرسلین

یه هیت کاسر یه غم کین مشه
لخدا غوتد جین مشه
چه پدیر غم کن خوشحال و
هغه وست ده ذوالجلال و

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام علی
المرسلین وعلی
آل المرسلین

چه اصبره کاندی میل
وی مقام ده هغو فیل

که شکو و کاندی بخدایه داسر زب وائی دل آرایه
زده دی ولی خوار زار کرم په بلادی گرفتار کرم
دامی کوم نگاه تقصیری چه حماده بنو خنجر دی

فی الحدیث و اول لیرتال لیرتال لیرتال

که دغم لک کرفوجونه تل پرتا کوی تاخونه
زده خالی کره له اندوهه خه سری دی شحیه پوهه

فی الحدیث و اول لیرتال لیرتال لیرتال

دیر کارونه ده بشروی پطا هریدی شروی
بت خالی نوی لخیره کیو هیز ده دین بیره

فی الحدیث و اول لیرتال لیرتال لیرتال

یو فقیر چه مصطفی و په مقام کبیر ده رضاوه
دایه رازکاوه لکوره ده به داویل ای وئوره
هر چا رچه ده سبحان و پکبیر خیر پنهان ویه
تم خاطر مکره ملا له پهر کارا و سه خوشحال له
پرودت و ده دی په بادیه کبیر ده اولس پراویه کبیر
یویه خرو ده ای نکاره خلاص پیده فقیر لباره

چه ده کور به خه و کروه	په باکر کپی فقیر خرو و
بل به سپی ده حراست و	ده فقیر ده فراغت و
چه فقیر به قرار ی کره	هغه سپی به بیداری کره
بل به چرله و ای مرتابه	پا خه ول به دوی خوابه
دایه مال دایه دولت و	باقی صبر قناعت و
یوه شپه ده رب قضا و	ده فقیر با کور غزا و
گیده ری را غله ای یاره	هغه چرله به یولوا ده
پسی شرمینر خان بشکارت	ده فقیر خریه یاره کره
بیایه سپی بتن بیمار شه	لنا بوده به سرفتار شه
که فقیر ناست و خوشحال	کور به دیر یز به ملا له
چه پر را غله به یو خله	دا غمونه شهاد له
خوچه وقت ده صبح دم و	ته هغو ده دی ماتم کوفه
که فقیر به تسلی کره	دی افسوس و او یلا کره
چه سحر وینش شه خوابه	گردا گرد ده دوی احبابه
چه پراته و هغه کلی	په تاراج ده دشمن تسلی
که قلیل و ده کثیر و	پکین دیر بندی اسیره

چه به خره پورته آواز کر
چه ده چرخ چرخه کوکاره
ده انجیل مال ده دوی غماز
فقیر پاته سلامت شه
بل نبی وه ای همه مه
پاس پغره کنس به مقام وه
هغه خای چه به خواب گاو
راغی سپور لیوه خایه
خینی پاته شوه دلبره
بل خوک راغی خمد له
دور شد دی لهغه خایه
دیر زاهد دیر یار ساوه
په او بویه طهارت کر
ناگاه سپور پشتاب راغی
لفقیره به طلب کر
کوم به سود وه له ادبه

وهغه لور تیه فرواز کر
وهغه تیه شبگیر وه
په بنکاره چه ده دوی بازو
چه ده مال به غرامت شه
گوینده تللی لعالمه
عبادت به صبح شام وه
وزر دی چرخه آب گاو
پر چشمه بانندی خود رایه
همیانی چه وه پور زده
همیانی به واخستله
بل غریب راغی خود رایه
ده لر کو غوشی پشاه وه
ده آرام هغه ساءت کر
پد پر قهر عتاب راغی
ده جواب پد براد بکر
چه پر پینش شته بی ادبه

دده تن به رنجیده کر	شهادت به چشیده کر
نبی ناست پر خیل مکان و	وحمت تیه حیران وه
مناجات به کر لخدایه	ای قادره و همنمایه
ته عادل هم دانا ویه	به احوال به ته بیناییه
چیه وریه همیانی دیه	لتا کله نهانی دیه
دا ظالم ردی مسلط کر	چه فقیر به فضیحت کر
وحیه را غله له اکبره	پیغمبر لرّه دلبره
چه دده دی قاتل بد سروه	نه نگاه وه نیه سروه
مرد دده دی فقیر بتیغ شه	به افسوس به در تیغ شه
چه پوری به قصاص دی	خک پوتر ته دده دلاس دی
هم بد چه دده قاتل وه	دیر وظایم ته مایل وه
دامبلغ دده لگوره	دی ظالم وری پزوره
چه پلاس دده همیانی دده	کوتر ته تللی نهانی دده
دغه مال به دده بد سروه	چه پلاس کین دده سروه
اوس می عدل نمایان کر	دده حق دده حق می عیان کر
پیغامبر به استغفار شه	چه احوال ورتد اظهار شه

رضادادی ای دلبره	په زحمت وی ناخبره
که بلاوی که ماتم ری	نیه درد وی نیه غمی
دی مد هوش لمخته	بی پرواوی لزحمته

قال الجندب لم یقطعی علی عبد المحسن الی الی الی

لا والله ضرب التیض بسمان من ربه

که خبر بد مرد غم وی	په اندوه پماتم وی
ده ثواب ده پاره کوره	دی رضا کوی پروه
دارضاندی سودادی	ده هغه جهان پدادی
لکه او برضا پرز دی	خون و داغ ته رضا کبیر دی
ده صورت نفع ملحوظ که	چه ده سر لنبو حظوظ که
یو فقیر چه دیر هوشمند	چیر ویرت چری فرزند
چاوده ته ویل یاره	وکره سوال لگره کاره
چه پیدادی تا فرزندشی	توریکه دی ارحمندی
فقیر د او ویل دخواهه	نه شرمینم له الله
چه پرکویه اعتراض وکرم	ده ولد عجز و نیاز وکرم
چه فرزند پرز دمرجانه	دالوار و دی اسانه

چه ده پاك الله قضا دی	خما خوبی و خما رضادی
بل هم سعد ده وقاس و	ده بنی ده در خواص و
چه د عاده ده مهتابه	پهر کار کین مستجاب
داد عاده پاك حضرت و	چه موند لیه نیک خصلت و
نظر کمرشه ده ده گور و	په اخر عمرای و سرور و
ورته چاویل دعا کړ	التماس ده پاك مولی کړ
چه دی کور چشمان بیناشی	تاریک ملک درته رویناشی
ده وی شرم حیا بویه	لمولی تخه خوشخوید
چه می کوثر الله چشمان کړ	ده پچکم په فرمان کړ
زه به خرنګه دو باره	کرم سوال لکړد کاره
بل هم خولک و خدادوسته	ده پدا ویل ای دوسته
که رضاده پاك سبحان و	چه دوزخ خما مګان و
داد دوزخ می ده سرتاج دی	خما فخر ایتاج دی
کله یرغم شی درد و چاره	دا آیات لوله سل وار
پشپه ورخ کین حماد له	تبه خوش بی تل ته تله

فی الدین و نجی من الخیر و کف الذل و غی المومنین لا اله

أَدَانَتْ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ **الْأَصْلُ**

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

عمر تیر شه در گزندری	پحدیث کدی باوردی
دهفتاد شصت میان دبی	چه غفلت کوی نادان دبی

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

کس خول تیر شی لدایاره	تل وی شاذ بی اعتبار
که هر چند عمر بسیار وی	پسل گوئی پھزار وی
آخر نوش به کری لاچار	ده مرگی پیاله دلداره

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

کده او سپنود مر بند وی	خول دهنه پاکش بند وی
خار صید نشته به دمه	ده مرگی لد ماد مه

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

که جنت غواری خود آیه	یوحیا کووه الخدایه
بد کرد از عمل مکره	بل هم طول ده امل مکره
براعت مشه غافله	واجل ته گور ره دله

فِي الْحَدِيثِ أَنَّ خَلْقَهَا لَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْكَاذِبِينَ

تعدوا ما لكم من اجساد اجالكم من بصركم وانحسروا

الكل منكم الى الله عز وجل ان الله عز وجل هو الغني الغني

چه لمر که به غفلت وی سپی هنر سپی به فحش وی

چه ده نر به برضاتله که ود و زخ ته کین واته که

بی الحیدیت خوف من انا فاعلم علی اتقی فحصلتان اسم

الکل منکم الى الله عز وجل ان الله عز وجل هو الغني الغني

چیه مر که پرشتیا یاد وی هغه ز بهونه کله بناد وی

تل به اه افسوس غم وی لذت که به برهم وی

نه خوش حال نه تابان وی بی تیغه شهیدان وی

چه شل واره شب روزه مرکی یاد که دل افروزه

وی حساب لشهادت به شه خبر لرو ایت به

بی الحیدیت خوف من انا فاعلم علی اتقی فحصلتان اسم

الکل منکم الى الله عز وجل ان الله عز وجل هو الغني الغني

چیه مر که پرشتیا یاد وی هغه ز بهونه کله بناد وی

تل به اه افسوس غم وی لذت که به برهم وی

نه خوش حال نه تابان وی بی تیغه شهیدان وی

چه شل واره شب روزه مرکی یاد که دل افروزه

وی حساب لشهادت به شه خبر لرو ایت به

عِلَلَاتُ كَرَمِ الْمَوْتِ وَلَا تَقْدِرُ عَلَى جَدِّ الْمَوْتِ

غافل مه اوسه ای یاسره	ده مرگونی لساتاره
ترهوس بل هو نویه	چیه واک ده نفس نویه
ده امید د میاشت کال که	دگاه لاشتغال که
پاک رسول کری قسم دی	دا قسم به مستحکم دی
زه چه خلاص دواره چشمان کرم	مدام دارنگه گمان کرم
بیابه ضم نشی دوباره	ده مرگونی لساتاره
که لقمه کرم پد هان کبر	یم پدارنگه گمان کبر
به کلو کین بشی بند	ای خمد زره پیوند

فِي الْحَدِيثِ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ مَا طَرَفْتُ بَيْنَهُ إِلَّا

فَنَلْتُ مِنْهُ خَيْرًا لَا يُلْتَقِيَانِ حَتَّى يَقْبِضَ اللَّهُ رُوحَهُ

وَلَا أَفْهَمُ الْقِسْمَةَ إِلَّا خَشَفْتُ فِي لُبِّهَا الْمُبْطِنَ حَتَّى عَطَفْتُ

بِهِ مِنْ الْمَسْرُوعَةِ

خلاصیده دی نشته کوره	ده مرگی لخته پوره
خان په ژوند کړه لکه مری	په گردن ده طاعت پری
کوندي خلاص شی لعذاب	کیو هیزی ای مهتابه

در بیان احوال حضرت مولانا محمد باقر

ده مرگی ترخه پیا له دی	که غفلت که باهاله دی
یونبی چرتنه بد سرو	په قهریه ده ده گذر و
سریه دادی ای میمونه	پکین پروت و ده و خمونه
چه به دوی کره چاسیرایه	ده یوه کوهی له آب
دایو خم به مبدل شه	جور به زهر هلا هل شه
مغبل و خوش گوار	بکاویر کوی دلدار
عالمونه به حیران و	پداسر کین چه نادان و
پیغمبر عجز نیاز کر	لمولی سروه راز کر
چه سرخه دی یا الله	پدا حال می کره آگاهه
وحیه را غله کسب خانه	پیغمبر ته لدا شان
ته نخه داسوال کر	ده جواب پدا مقال کر
چه خماده خواری کان و	پدا خای کین قبرستان و
دیریه عمر بی پایان شه	اثر ویرانه ده قبرستان شه
بیاتری خجستی جور عمارتونه	شوه پزین په زینتونه
عمارت اخر خراب شه	لکه دینتی یاسیراب شه

۱

بیاره ترشیه لسیلابه

اوس چه کان د کونره کردی

داتلخی ده خنکندن دی

پدا هو مبره تغیر جانه

پخو کاله ای مهتابه

پکین خوا ووره ده بشردی

چه و تاته مبرهن دی

تلخی نوه لاره بمانه

الذین هم اهل البيت والاشقاء في عشره

الذين هم اهل البيت والاشقاء في عشره

بی رهبره بی ریباره

رسیده نشته یه یاره

الذین هم اهل البيت والاشقاء في عشره

مگر بوزی شهاد له

سیالی مکوه ای ورو

عجب لوی مرتبه دی

خویان کله وی همرازه

چه دی که نه که غلطه

خواک نگر لره پخپله

ده هغو بخته کوره

جذب به دیه جذب دی

بی رقیبه بی نیازه

بی رهبره نیک خصلته

قال الشيخ في الزمان المنة لا شئول في عشره

قال الشيخ في الزمان المنة لا شئول في عشره

نهال هله وه شی خود لیره چیه و کابزی لختایه

نسخه

نسخه

نسخه

چه پرده رخسار کبلا که	په فاقه به مبتلا که
میل مه خواست مه مان	بیا بچله روزه داروی
چه ظامره بنایسته وی	په باطل کنس آراسته وی
ده باطن پند کریاره	دی مشغول کاندی لوازه

ان الحديث انكر انك من علي الله محمد صلى الله عليه وسلم

چه تلقین کوی بی فکره	خوکه ده هر مرید لذکره
په احوال په خبر نوی	هغه پیریه رهبر نوی
سه لاریه کره غلطه	شه خاین له امانته

ان الحديث انكر انك من علي الله محمد صلى الله عليه وسلم

چه داد رسائی ای ویروده	ده هر سپی بخوله کنز گوهر
خلاص به نشی لوباله	بکا ویر کوی ای لاله

ان الحديث انكر انك من علي الله محمد صلى الله عليه وسلم

ده دین لاریه وه هله	دی بد بیر که که مرده دله
چه دزب دوا که جانده	ده هر چا لیوهر شانده
فایده نکه بی تشخیصه	د حکیم دارو رانیسه
زیات پسی دوی جلل شی	که تر یاق وی هلا هلا شی

ده ارشاد سنت هم گوهر	پر تعلیم قیاس دی و نه
دا هم زده کړه ای خوشتر نکه	دی پیران پچلو وړ نکه
یوسا الکی مجرد دی	چه دی دوست پال لاند
دی مشغول لعبادته	تل لزهد ریاضت
جذبی نوی نیویله	خیه خان وی فنا کر ی
بشری صفات وی لاله	بقول پده کین مالا مال
واره وار زدی قد مونه	پر خیل خان باندی میونه
بل مجذوب مجرد لاله	رب دی تانکه ملا له
نیه شغل ده طاعت و	نیه زهد ریاضت و
بی لفرض لوا جبه	طاعت نکوی طالبه
ده یقین مسته جامه	پیا له نوش که دل آرامه
وی غافله هم مد فو شه	لکه میت بی میو نوشه
دوی لایق ندی دلدار	ده ارشاد لکار و باره
بل سالک متدار که کوه	جذبی نیوی و سر و
آخر نوش که نیک خصلته	شیرین جام محبت
اول شغل ده طاعت که	مدام زهد ریاضت که

شی فنا نچله خاتنه پنچیل یار پئی نادانه
بل مجذوب مُتدار لاله رب دی تاز که ملاله
چه اول لمجسته شراب و خبنی نیل خصله
ده هسی حجاب پاره که شها کویری ننداره که
تل که لولی لوحده ته خبر نوی لکتر ته
بیایه دی شی پخته کاره ده طاعت لکار و باره
اشتغال که په خوئییری پخواری ده خان نازییری
ده کثرت پر میدان شویره ده وحدت گلونه کویره
ده پیری لایق دی دواره کدی بیامونده پویاره
شاه سواره ده دوتی گوره دا اُخردی خما و روره
ده مرید دی خواه سره وار په نرده کره ای دلبوره
چه ده دوی اصل بیادری یو صحت ده اعتقادری
د ابا ویر کره هم دا وایه مابه ویر ولی ته خدایه
بل خان و سپاره ای لاله لکه مری لعیا له
هغه کاندی هغه وایه چیر پیر ورتنه فرمایه
بل عزت ادب بویه پدالار کنش ای خوش خویه

في الحجة في غزوة بدر

الحرف مع على الأديب

پیدا در کسب خوشو کاله
تربیت ده معنی گران دی
مکت به و کپی خماله
ترصورت چندان چندان دی
ورپ کی بری ترمنزله

قَالَ الشَّيْخُ تِلْكَ أَرْبَعُ الْبُرُيُوقِ فِيهِ تِسْعُونَ كِتَابًا عَشْرًا

سیدنا و شورا کان نامی الامریه

بل رجوع فتویرت دی
چہ پہ لاری کنی نی دلہ
خرہ روڈہ پدا لار کنی
اوبراد پر بڑہ نیت خصلہ
شغل ماکرہ بی لڈ کرہ
چہ دی زہ نشی دودہ خایہ
مکر تہ شی دیویر ملا لہ

قَالَ فِي الْبَيْتِ وَمَا جَعَلَ لَكَ مِنْ قَبْلِكَ

بل صحبت مکره به فتح کلمه لغافله مرده دله

هر مجلس لره اشردی | پحدیث کدی باوردی

الحمد لله رب العالمین | الحمد لله رب العالمین

بل کمان مکره دخواهه | چه پیر خا صوی لنگاهه

لنگاهه چه عصمت دی | دامقام ده نبوت دی

البته چه لکبیره | احتراز کوه امیره

مه دوام پر صغیر بویه | چه کبیر شی ای خوشخویه

الحمد لله رب العالمین | الحمد لله رب العالمین

دی ده ذکر خوا قسامه | کپوهیزی دل آرامه

ویراندی نی نقش بند | داپنجه بولی هوشمند

اقل ذکر ده زبان دی | پدا هر سری پوهان دی

چه ثنا کوی پثر به | اسم ذات وائی طالبه

یا چه نفیه اثبات کوره | دنی پثر به وائی ورویره

الحمد لله رب العالمین | الحمد لله رب العالمین

دوم ذکر قلبی لا اله | چه ساکت وی لمقاله

پت پزده په اسم ذات وی | یا یه نفی یا اثبات وی

دوی تکلیف کوی لثانی | ماسوی دور که لمیانه

چهر برزدی و رضاته زنده و لارشی بلبه خوانه

فی الذیبه قریب الی المقاسیة قادر مدام عن ذکر الله تعالی

بل در ترم ذکر روحی دی تکلیف ندی طبعی دی
زنده و ذکر و ته سرام وی دایه خای دایه مقام وی
مکردی پرورد غفلت که په تکلیف ده زنده رجعت که

فی الذیبه قریب الی المقاسیة قادر مدام عن ذکر الله تعالی

خلویم ذکر لیسره که پوهیزی ای ماهیره
ملکه شی ذکر در له غفلت نکوی هیش کله
که تکلیف کوی ثخان زکرنه پرزدی جانا نه

فی الذیبه قریب الی المقاسیة قادر مدام عن ذکر الله تعالی

بل پنجم ذکر خفی دی بر عاقل کله مخفی دی
چه لذ کر به ذهول وی و مذکور تیه وصول وی
چه نظریه وی پر ذکر یا پر زنده وی غیر فکر
که پر نور عالم پنهان وی و ملک تیه عیان وی
داخلی ندی دلبره و ب دی تا که خبر و ده
په مذکور کن چهر فناشی ملک هلته نابینا شی

استغراق وی پند کور کنی به شهود پحضور کنی
ثینی محو ه خان جھان و گاد و مذکور ته نگران و ی

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

دغه مال پهدایت کنی ده ساو ک په بدایت کنی

گاهي وی گاهي ورکړي لکه برق چه وه خلیزی

چه دوام یه د امر و زکار و پر چا فضل ده ستار و ی

دامقام یه د و فنادی چه فناد ده ده فی الله دی

دار هر ذکر بهتر دی ولذکر الله اکبر دی

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ

ده سالک مقصود هم دای بل گمان مکر و خطادی

فِي الْبَيْتِ وَكَرْبَتِكَ تَقَرُّ بِأَوْفَاقِهِ وَفِي الْحَدِيثِ

لَا تَكُنْ مِنَ السَّالِكِينَ وَكَرْبَتِكَ تَقَرُّ بِأَوْفَاقِهِ

دغه نور اقسام د لبر ه وسیله کنه یک سره

چه سری خیزی تبامه زینه بویه دل آرامه

چه سالک رنیتیا فناشی زیومه خواهر به پاک موی

له اختیاره وی وستی نینه کور وی نینه کلی

بسم الله الرحمن الرحيم

لکه طفل چه شیر خوری	نه وطن وی نیه کوری
نیه آب وی نیه خوری	نه لباس وی نیه بر وی
چه د مخدای باندی ربت	هغه چار بکین کین ی
په الله ده ده لیده وی	هم پدیه آوریده وی
پدیه پریدی پد نشی	غافلاندی و خوری کی

فَلَمَّا رَأَىٰ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَقَرَّبَ بِالْقَوْلِ فَلَاحِزًّا

اِحْتَمَلَ إِذَا حَبِيبَهُ نَكَتَ حَقَّ بِي لَعْنَةٍ وَتَضَرَّبَ بِجَبَلٍ

وَبَدَأَ يَتَنَزَّلُ فِي الْوَادِي الْأَخْضَرِ

لَعْبُدُ الْحَمِيدَ چه منقولی	اته ذکر چه مقبول دی
تنزیهات لفیضون عادی	له الحافظه له حجات دی
چه مرشد ده قنده ماروه	عالیشان عالی در باروه
راوړه ده نور مخمه	ته غریب شیر مجتمه
نور مخمه لعبد الحکیمه	کیو هیزی ای فهیمه
ده راوړی دی ای ورو	ده میر لعل صاحب لکوز
خوک په راوړه خمایاره	محافظه الهیامره

چه دود و وارده لبورده **ده عاصی ده سترگون نور**

فِي الْعَدِيمَةِ جَسَدِي اَلْاَمِ مَعْصِيَةٌ فِي الْخُصْفَةِ

قَلْبِي فِي الْقَلْبِ الْغَادِي الْغَادِي رُوحِي فِي الرُّوحِ

مَحْضِ الْخُصْفَةِ كَلَامُ الْخُصْفَةِ خُصْفِي فِي الْخُصْفَةِ

الْخُصْفَةِ وَالْخُصْفَةِ لَأَمِنْ حَيْثُ الْخُصْفَةِ وَالْخُصْفَةِ

الْخُصْفَةِ وَالْخُصْفَةِ لَأَمِنْ حَيْثُ الْخُصْفَةِ وَالْخُصْفَةِ

اَوَّلَ ذَكَرَهُ لِسَانُ دِي

بَلْ قَلْبِي دِي خَمَاوِرُورَه

چَه تِير شَوِي يَه بِيَان دِي

تَرْجَبَتِي لَانْدِي يَه كُورَه

چَه لِرَاسْتَه بِالَا تَرْدِي

تَرْنَامَه دَلَانْدِي دَلَه

پَرْتَنْدِي بَانْدِي خَفَادِي

لَطَائِفِي سْتَه دَا دِي

اَوَمَ ذَكَرَ سُلْطَانُ كُورَه

چَه لِسَرَه تَرَقْدَمَه

كِيَرَكِي وَيَكِي وَيِي

يَكْنِي ذَكَرَ پِيَا پِي وَي

اَوَّلُ الْاَثَرِ فِي الْيَقِينِ

ده لسان لکيفيته	هو مبر زده کره نیک خصلته
چه دلم پرو که یاره	پوخته کیزی واره واره
پرتاق تاق باندی قراتو	که سل کونی که هزارو
په حضور په طهارت و	ده کامل په اشارت و
په اخلاص لرت رازوی	پمعنی کنس په الحاظوی
چه او یازده کرت	شب روزشی نیک خصلته
سرایت و که پزیره کنس	چه اثریه وی پخوله کنس
بیا لزه و لارشی ته زو	چه نصیب وی لفتو
بیاته سره ته اخفی دی	چه مقام یه ده فنادی
رسالت و دوی ته خدایه	لسانی ذکر خود سرایه
سریه دادی کیوهیزی	په اندک رموز کرو هیزی
شهادت ملک کوته	علاقه لری مضبوطه
آخی فیض یو لب له	بکاوردی کیزی د له
پطره هارت کنس یه و کوثر	که تفصیل به غوای و
ده قلبی کیفیت جانه	په پستو واوره لمانه
مرید و رشی ته کامله	بیایبعت و که عاقله

کنیزدی لاس پر بلده پناه ثوبه و که له اخلاصه
طیبه و تمجیده یاره مکرز لوله خو واره
چه بیعت کوم بخدایه واسطه پیر دل آرایه
پزده دالری امیره چه بیعت کوم لپیره
سلسله پورته بالاخی ته بر سوله ته الله رخی
مابه و دوی فضوله ته الله ته مر سوله

فی الایة ان النور با یقوله انما یاسیوت الخ

فی الایة ان النور با یقوله انما یاسیوت الخ

که لستر کو پوشیده وی بقبر کنی ناست زنده وی
ده دوی فیض به لاچاره قماور سیزی یاره

فی الحدیث لا المؤمنون لا یوتونک

فی الحدیث لا المؤمنون لا یوتونک

بیامرشدی لاس چار پیر پر سینه ده ده دی تیر که
بیاد عالوکی ای ویره دیر اثر لری هر گوره

المن یجری تذک و قد من سفاتک و غیره

انبیایک خصوص ما جریست

معزمت اولیاء الله استیحا الشایات القشبات
 احیی قلبی بذكرک بالقدام بلع النشأ والشهر و فاض
 من الوجع والفتور یا حی یا قیوم یا حی یا قیوم یا قیوم
 یا قیوم یا ایضا یدعیک فی ان عجلق جدد و عاقلک

علی الله عز وجل

اسم ذات لره پزره کنی	چه اثر و شی پیده کنی
بیادی زره کنیزدی عیله	ده سالک پزره کنی جانانه
دی غافل نوی دلبره	ده سالک ده زره لسه
اسم ذات پزره کنی نهال که	قال یه نوی دایچال که
دیر کوشش مکره لواره	چه خراب نشی دلداره
زره لند کره بیگانه وی	پردی خای یه اشیانه وی
چه الفت پیدا که کوره	هاله سعیه کوی و توره
ده معنی الحاظ هم بویه	چیه و کاندی خوشنویه
بی لکفه بی مشا له	کیوهیزی خسا لاله
ماسوی هم لخاطره	واره محوه کپه ماهره
هم حجاب و سر کره جانانه	ده خیل خان ده رب لمیانه

بیاسا کت شی بی مقاله	تصویر که لدا حاله
والله ته حاضر او	وخیل زبته نه ناظر او
الله وایه طالبه	تل مدام ده زبته پزبه
لمولی سره یه رازدی	معنی کنی یه الحاظدی
غفلت مکوه هیت کاله	پهیت ان لحظه دله
کیه خوړوی کیه اب وی	کیه ناست وی کیه خواب وی
که سکون که حرکت وی	که تجرید وی که صحبت وی
خاناخایه مومی ورو	یواثر پزبه کنس کومره
یابده قبض حرکت وی	یابه سبط حرارت وی
یابه بل اثر وی جاننه	پت وده ته نمایان
چیه ذکر ملکه شی	ده زبته صافه اهنه شی
خود حرم ده زبته کی پاک	لری خس هم خاشاک که

فی الحديث قلب المؤمن حره وحراره من یل الغنیم

غیر دور که لدا میانه ربوبی غیرت جانانه

فی الحديث انما عیون واما المیزانی

بی حجاب شایسته کار وی کیه خوک په تندر وی

سریه دادی توار العینه	اسم پاک لغیر عینہ
دی برخ دی لدامیانه	چه پده شنواوی جانہ
سالك وړولی ته خدایه	چه کرم وی دل آرایه
هم چه قلب صنوبری دے	دی نه عین نه غیری دے
لغه زړه چه ده معنی دی	په عرفان ده رب بینای
چه سالك نظر پرده که	ذکر پورته عروج و که
ته خفی ته اخفی شی	چه سالك وار په فنا شی
لجسلا هم لر وچه	خور سبزی ته فتوحه
بعض د اوای هوشمند	لوی پیران نقشبنده
که الحاظ ده معنی کران و	چه سالك پکښ حیران و
وخیل زړه ته دی نظر که	بیایو نور دی مصور که
چه محیط پر کل جهان و	پیر روشن دیر تابان و
یوساعت بدی لخیاله	دی بیرون نکای لاله
هم وذر ته دی تل کورے	چه پد ازوش کښ نورے
خود به ورشی ته مراده	کیو هیزی نیک نهاده

فی الحقیقه رایت ده نور انیام

بیاروحی تہ خفی جانہ تہ اخفی ووتہ سلطانہ
پر قلبی باندی قیاس کر لری ہم دیرو سواس کر
پراول مذہب ای ورت کرہ اظہار پر پرہ کنس کوڑ
اتحادیہ دی پندات کنس تغایر پہ کیفیات کنس
کہ قلبی دی کہ روحی دی کہ دسردی کہ نفسی دی
ہم خفی اخفی جانہ پر عالم دی پت پنهانہ
مادہ نلری لطیف دی نہ مرئی نہ کشیف دی
چہ فراغ دہ اسم ذات وی ورسپی نفی اثبات وی
کہ جزئی کہ سلسلی دی کہ حلقی دی کہ کلی دی
بیاجزئی دہ پتو مرنگہ داہم زدہ کرہ ای خوشترنگہ
اول نفیہ کرہ کثات نہ لفسی خنہ جانانہ
دامدودہ یوسہ دلہ بنی اویزی لرہ عاقلہ
خان فارغ کرہ لہ آلہ پراوڑہ باندی دلخواہ
دہ سلوک لبدایتہ چہ کری نفیہ نیکخصلتہ
فکر دہ کرہ دل آرایہ لامعبود پرہ کنس وایہ
پوسط کنس لامقصود انتہایہ لاموجود دیے

تہ پڑہ بانندی ای ورو	بیا اثبات و غیر پزورہ
پد غہ ترتیب خوشخویہ	دہ معنی الحاظ ہم بویہ
پرتاق تاق بانندی ہمدہ	ہم لابد لحدہ دہ
عجب لوی مرتبہ دی	چہ مدار یہ پرفاقدی
بل خاطر سیخی بی شانہ	یوصفات دی ہزہ جا
دا گردان و کہ دلدارہ	ہر سالک چہ یو ویشٹ
فیض بیا مومی پخپلہ	پہ یوہ نفس کش دلہ
اول سکر یا غیبت وی	بہ نصیب یہ سعادوی
مرتبہ دہ دہ بالاشے	پہ آخر سالک فنا شے
رب دی تا کہ بھرورہ	سریہ داری ای دلبرہ
لوی حجاب دہ لدامیانہ	چہ اثبات دہ غیر جانہ
یا جلی دی یا خفی دی	چہ یکبندہ حق نفی دی

کافا لہ الففلا کہ خفی وند کر الخیر فیہ لہ معنوی

کری اثبات دہ حق عاقلہ	چہ غیر و باسی لہ دلہ
چہ تا و بولی خندانہ	شابه و وہ بینی عیانہ
کیوہیزی نیک نھادہ	دار و کبری لہ اضداد

لا اله الا الله محمد رسول الله

ثکله سرده ذکر دادیے لا اله الا الله دے

الحمد لله الذي هدانا لهذا

الا اله الا الله ما تان

الضرفيه وعزتي وجلالي

الحمد لله الذي هدانا لهذا

که اثر نوى پچا کنبى مکره شک پداوینا کنبى

کل پذیر کنبى نقصان دى سودیه شته وارپه زیان دى

له اخلاصه لحضوره یا معنی نوى منظوره

ابتدا بویه سره بر تاق تاق باندى دلبره

چیه ورولى تعده سربیه بیامومى لاحده

دغده دى دغه یه چردى نحو وجودیه دا اثر دى

حسردم نشی مهتابه چه خان مویر لری سیرابه

حکایت کوی عجیبه یوه بنشه وه نجیبه

پصورت دیره ظریفه په نسب حسب شریفه

شوه عاشقه له ازار له نخسبه لسیا له

لاریه نکیده هیت کله	په تند بیر په حیلود له
آخر کینیناسته لاچاره	داغریبه دل افکاره
لفاقه یه صورت خمر کر	چه مُدام یه حبس دم کر
الف قله لکه دال شوه	پصورت دیره ملال شوه
حبس دم یه ویره شامه	چه فاقه شوه دل آرامه
روغ عالمویل سکتدی	پصورت خواهر خستدی
بیامر بخوریه داخل خان	چه عالم پردی گمان کر
ولا ره داتر قبرستانه	په گمان ده مری جانانه
خبر نوه لدارانه	بی یوه خپله همرانه
چه عالم روان شه کوته	تیر شه دی وهغه کوته
چیده قبر بیره کر	دی نازک بدن بیکار کر
پهوس بخنداشوه	ده وصال په تمناشوه
که دابنجه زنانه وه	پصمت کین مردانه وه
ده عشق لار دیره مشکله	په همت غویشی بی له
کیار غواری شیر محله	په همت بویه بی حله

فی الحقیقه ان الله یحب من عانی العسر و یجتنی الجاهل

دوم نفيه وړه محبه
بيا اثبات وهه دلبره
درم نفيه كړه چرانه
بيا اثبات وهه دلبره
خالوم نفيه وړه ته كوړه
بيا منفي وړي ته منكبه
بيا اثبات ته قلب اوسه
سلسلي دادي دلبره
ته كړدن پوړي ياره
تیه وهه پز وړه
چه تري جوړلكه ختخه
يا النفسى نفي الخالده
بيا اثبات وهه لنفسه
درم نفي كړه چرانه
بيا اثبات وهه لروحه
محمد الرسول يوسف لبره
ته لقلبه ته منكبه
ته پز وړه لصوبه
لقلبي ته روحى خانه
كپوهيزى اى عاقله
لنفسى ته اخفى وروړه
كبا وړ كوى محبه
تل پدا جزبي كبر اوسه
نفيه وړه د زړه لسه
بيا اثبات د وړه د وياړه
پر قلبى باندې هر كور
چه ده ديه ذكر تگزيرنه
ته اخفى يه يوسه دلبره
يائى حبيبى يائى حبه
لنفسى ته قلبى خانه
كه خبرئى الفتوحه
ته نفسى پوړى ياره لبره

حلقی نفیه و ده دلداز	لیمینه تریا
ده سینی یقدم کین	رب دی مه پیخته یغم کین
بیا اثبات و تره یمین	ته پشا کین ای مؤمین
چه حلقی غونیدی شی ساز	کپوهیزی ای همراز
کلی دادی ای هدمه	چه لسه تر قد مه
په تمام وجود کین گوره	کوی نفی اثبات و ورو
بل غافل شه ملیکه	لدا نقشه لدا لیکه
ده لاسرواخله لد له	بیاته تیه خه عاقله
پری حلقه دلام چا پری که	دی ده تنه پکین زیر که
دابل سر بکر چیرانه	ته ننه پوری جانانه
ده حلقی تخنکه گوره	ته الله کینیز ده ای ورو
بیا اثبات چه الا الله	محمد الرسول الله دی
کمره یزربانندی مرقومه	تل هوس کوه مغنومه

لاسل الزا یوفی شریطه اجره الذکر و ترقیه

ترقی ده ذکر گوره شی به خو خصلت و ورو

قال صوفی ابن الوقت ایضاً فانوا الوقت سیف قاطع

بل نظر پر قدم بویه کپوهیزی ای خوشخو نیه
ده سلوک لار ده دشواره منزلونه یه بی شماره
مه تعجیل کوه د لبره جه به تیرشی بی خبره
تل خاتمه کیزی تبامه په زینو کین دل آرامه

قال کرم ذاب المسافرات لا یجاوز شهره

مه قرار کین نه بی غمه پیدار کین ای همدمه
چه پر لار کوی خوبونه هغملکه که پندونه
یا نظر پر قدم دادیه وداناته هویدا دیه
چه سالک و پنبوته گوری نظر نکه لور پر لوری
بل ده ستر گولدیده اره وی پر ره کین صورت یاره
شی خاطر ده به پریشان شی کوت ده ذکر به ویران شی

فی الایة والحمد لله رب العالمین

وفی الحديث لا تظن الا بربی سوال الذی یفانه

فی الایة والحمد لله رب العالمین

بل سفر دی بوطن کین پخیل کور پخیل مسکن کین
ده سالک مدام سفر ویه لصفاته ده بشرویه

دی عروج که و بالاته ده ملک ته صفاته
پسی سیر کوی و سروره ته صفات ده رب کور

قالوا التفتوا فما غفلوا بالمخلوق والتفتوا

بل خلوت وی بعالمر کین غافل نوی پهیچ دم کین
ناست په خلق په بازار کین ده زده شغل وی پیار کین
زده په چوی شهرته ده ریا له لو آفته
خوبن وی دی پهی غمی کین بغرات یکم نامی کین
یا خلوت له اجمنه معنی دادی ای کاشنه
چید ذکر مستولی شی دیر پر زده باندی عالی شی
پکین دیوب شی تدا حده خبر نوی له احده
وی بخلق کین جانانه آواز نه آوری لچانه
که کاته یه لر بروی لعالمه ناخبروی
لکه خولچه سخت تر خورت تمام تن ده ده چور چورت
طبیعت یه غرق شی کور بجدل ده مرض و زوره
کور کر نوی ای د له آواز نه آوری لبله
په روغی سترگی ام یاره دی محروم وی لدیداره

کدا چاری نیک خصلته	ده بدن لمحبته
پر مغوبه خه گمان وی	چه محب ده پال سبحان وی
بل وقوف یه پر زمان دی	پهرچین پهران دی
چه سالک لخبيله خاله	تل جزا آخلی ای لاله
کیه شرب وی کتمکین وی	کیه ذوق وی که تاوین وی
که اثبات وی کیه محو	کیه سکر وی که محو
که سبط وی که لامعه	کیه فیض که طالع
مطابق لخبيله خاله	دی روزگار وی ای لاله
دی سبط شکر گزار وی	بیایه قبض استغفار وی
باقی هم قیاس کره وروده	خاتمه ده کتاب گوده
بل وقوف عددی دی	چه سالک ته لابدی دی
دی غافل نوی دلدار	ده دیه خیل ذکر لثماده
تل مدام یه حبس دم وی	ترقی یه دم پدم وی
پرتاق تاق بانندی بالاحی	خوم مقام ته ده فنا حی

در این کتاب از سال و تیر و حیات و غیره

بل وقوف قلبی لاله: رب دی تالری خوشحاله

وخیل زنده ته تل ناظر و	چه و ذکر ته حاضر و
پجرم کین ده رب دله	غیر نه پریندی هیکله
چه ویرین فاسد افکاری	یتوبه به استغفار شی
کیه دفعه نشی یاره	لتوبی له استغفار
حبس دم ویر لره بویه	چه پراویر که او به تویه
که اویر مرشد له ابه	بیرونه دی خی مهتابه
بیادی غسل و که ویرود	په سراو بو کین گوره
یا تودی او به دلبره	که ویرین لضرره
بیا چه راشی ته خلوته	نقل و که دوه رکعته
لخصوه له اخلاصه	دی به خلاص شی لوسواس
کدی خلاص نشی هنوز	دی آلود لدر دسوز
ملاحظه ده پیردی و که	چه خطر دفع ده ده که
که پداهم نشی یاره	پافعال وایه خو واپ
که داوایه فاسده نکه	دنی دی دا الحاظ پرند که
تفرقه می سرحمانی دی	نه لفسه شیطانی دی
دی به جمعه مومی دله	لد غه فرقی بخیله

یا الحافظ دی کوی کوسره پدا طور خا ورو ر
چه کیسه رو غده نور دی خا زبه پکین مستوری
بل هم فیض ده فاطمی دی چه زوال ده خطری دی
بل هم فیض ده حضرت کلام دی چه مقید پدا کلام دی

دعای الحافظ فیما یقصر علی الذکر من التزییلات
والتعظیمات و التعلیقات و الملاحضات

چه تیر شوی اذ کار دی ده هر چا جدا انوار دی
هم انوار لری تابان ده غافل مه اوسه نادان ده
نبوت که ولایت دی که کعبه دی که طاعت دی
بنکاره کیزی لاکرمه و سالك و ته همد مه
آئینه چیه عفاویه په باطن کین مصفاویه
بشری صفات لختان ده سالك محوه که یکسان ده
چه هر نور لره خیل ذوق دی خیل یه مرنگ دی خیل شوق دی
لیا ضه لخم رته لواده لخن رته
چه حضور یه شئی لمیان ده صفاد یوشی جانان ده
بی لکفه بنکاره کیزیه سالکان چه پوهیزیه

ده لطیف تنزیه ده خوشنک
به عدد ده دوتی جان
نهایت به نوبی کوره
بل تنزیه عروجی دی
سالك نفیه که کثانه
الاهووری ته آسمانه
نهایت به موندن نشی
کیفیت ده معلوم وی
بل تنزیه دئی شش جهته
چه سالك اثبات عاقله
لکه نورچه تار پتارشی
دئی بالادرومی لعشه
هم تر قاف تیروی ای لاله
بل تنزیه کله دلبره
چه سالك وینی ای ویرق
چه کندون وی یولبله

زیبا نور وینی شش رنگه
بهرته درومی تراسمانه
چهلته کومر درومی ویرق
ده اثبات ده نفی دی
لنفسی ته اخفی جان
لکه نورچه وی تابانه
چتر کومه ده ده تله شی
بیامجھول وی بیامعدوم
کوپهیزی نیک خضاته
پرورده وهنی لدی لاله
شش جهته به رفتارشی
هم نازل پائین لفرشه
ایمینه تر شمس لاله
شرب دی تا که بهره ورده
ده انوار غوطه کور
لسینی درومی عاقله

پورته خنی ته لامکانه
بل حلقی تنزیه ای ذله
چه حلقی وینی لئویره
چه خاته ده دوی بالادی
بل تنزیه قمری دیه
پرسینه چه سالک جانیه
گاه ناقص وی گاه کامله
هم ده ذکر چه صفاویه
بل تنزیه شمس لاله
نیکاره کیزی پسینه کنس
بیا خلق تنزیه گوره
عنان سلوک چه ده نام دیک
چه سیک صورت بدن ویک
پلزیاد خوشی لختایه
پسی صرف تنزیه دیک لاله
سالک نور وینی تابانده
انتهایه نوری جانیه
رب دی تانکه ملاله
رب دی تانکه مکروریه
نیه حد نه انتهاوری
چه په فضل ده باری دیک
سپوز می وه وینی تابانده
پقدر ده ذکر دل لاله
ده ده هو مبره یه ضیاوی
چیه مروی لیشا لاله
ده عرفان پکنجینه کنس
پتنزیه پسی ای ویروره
لوی وطن لوی مقام دیک
لکه برد چه ده یمن ویه
کپوهیزی دل آرایه
رب دی تانکه غافله
پسینه کنس پت پنهانیه

گفت ده ده معلوم وی بیا مجرئول وی بیا معلوم وی

آخر محو شی دلبره رب دی تا که بکهره

انتزاح وینی لصله به بدن کنس خفت بدی

بیایسی می فیوضات دی لوی اسرار مقامات دی

چه ده ذکر اثر نویی لخارجه خبر نه ویی

اول فیض ده حادری چه ده پاک نبی سروری

پرسا لک چه ناز لیزی ده باران پدود وریزی

پرخوشحال تاز تانان وی نه اویرج وی نه باران وی

روی الله سکت عالیه رخی الله تعالی عنده اولی

فاطمه رخی الله تعالی ردا الله صلی الله علیه و آله

یا رسول الله و مره لا رخی یا استغفار فطرس مره

بل ده فیض نیک خصلته ده مرئول لولا یته

ده مرغلر بخیر وری چه سالک و خان ته کوری

پصورت کنس به دیر وشی به خنک ده ده لرمون شی

یا زرعون خیمه وی کوره پرسا لک و لاره وری

پری باسراں وری ده پاسه	مرغلری بی قیاسه
همگی دتریتیم و سیه	چهر حیران پاکین فہیم ویہ
یا ترقی لاندی محبتہ	یوسپین تور وینی ذاہبہ
پوئتہ خی تہ لامکانہ	کپوہیزی خراجانہ
بل یہ فیض دہ قدمودی	دہ یوہندی دہ دوودی
دہ سالک پردا نظرویه	خوک ولاردہ دہ پرسرویه
بہنی یہ بینی نورالعینہ	پاس دہ پردوہ قرنبندہ
یہ سنگین دہ دہ صورت	زیات یہ پوئتہ ثقات و
بل ہم فیض خسا وئروہ	دہ دہ قاب قوسین کفرہ
دوہ نور و نہ وی تابانہ	لد و ورو خیوتہ آسمانہ
چہ تر عرش پوئتہ تیریزی	مئلہ دوہ سرہ یوکیزی
انتہایہ موندہ نشی	کباوردی خما پخولہ شی
بل ہم فیض دہ معراج دہ	دہ بنی چہ ابتہاج دی
کاینات وینی ای وروہ	لکہ برق ضایح ینکوی سرہ
یا انوار وینی تابانہ	لزمینہ تہ آسمانہ
خوک دالہ تہ شی ترپاتہ	خوک عروج کدوبلاتہ

ترخاؤرم آسمان دلبره	پورته نخشی بالاتره
خون و عرش و ته و صول که	لعر و جه په انزول که
لکه انوار چه ده و لیا نو	پورته تللی و ه یار نو
چه مغر ارج ده پاک سول که	یوفلک ده دوی نزول که
ده ملک انوار تسللی	پرخاؤرم آسمان ختلی
هم انوار و ده نبیا نو	پاس پعرش کنس مؤمنانو
خی یونور ته لامکانه	رب عالم ده ده لسانه
کفیت ده ده معلوم و چه	بیا محمول وی بیا معدوم و چه
لکه تللی چه رسول و ه	والله تیه و صول و ه
بل هم فیض صمدی دی	چه دی نور محمدی دی
در ضایح دیر فایق دی	حقیقه الحقایق دی
وسالک ته نور عیان و چه	چه محیط پر کل جهان و چه
له از له ترا بد ه	واویره داشیر مخله

این حدیث از ابن نورالدین و الخاقانی است

یا نور و ه وینی جانانه	سبیطه راشی له آسمانه
چه محیط شی شما دله	پیدا کبری یو پیر بله

وسالك ته چہ حضور ہے
معاوم الکیف وی ماہرہ
بل ہم فیض دہ بیت اللہ دیے
وارہ نور علی نور دیے
دہ کعبی صورت جانا نہ
بیانورچہ تصاعد کر
ظل در ظل یہ بولی گورہ
سالك وہ وینی عیان نہ
بیابل نور پیدا شی جانہ
پلوك كنس خا وروہ
چہ لوید مرتبہ دی
لھغہ نورہ تابانہ
پاس لعشہ یہ کد نروہ
دی حقیقۃ الکعبہ دی
کیفیت دہ دہ معلوم وی
چہ مرد دہ مخلوقات دی
بارك نور وینی بی حدہ
بیامجہول وی بیامعدوم وی
لغہ پیر و بر و شیخے
چہ مرد دہ غم تو دی
بیانزول کہ مخ پر شو شیخے
بل ہم فیض دہ جستو دی
سالك مومنی لذ توفہ
چہ الحاظ دہ غم تو دی
بل ہم فیض دہ قرآن دیے
خوشحالی فرحتونہ
بارك نور لکہ رہمان دیے

چه را کوزشی له آسمانه	بیا الم کین خپورشی جانه
بیا لدی نوره جداشی	ده سالک پر صورت اشی
نور انوار چه دیر عجب و	چه مفرد مرکب و یسه
لکه سورت یا آیات وی	یا حرف چه مفردات وی
بل هم فیض دخیل دی	چه بقدر کین جلیل دی
مرغری وری جانه	چه باریکی دی بی شانه
ترتازه وابسته شکار بزی	ده او بولستی بهی بزی
بل هم فیض ده کلیم دی	چه دانا و دیر فهم دی
چه ترینی کف جانانه	نور نازل شی له آسمانه
مالا مالشی پینه کبر	ده باطن خپزانه کین
یا په روح کین خلیه که	لامکان لره چه تله که
ده عیسی فیض دلداره	سالک وینی لیسه
یا پزه کین پیدا کیزی	وسالک ته شکار کیزی
ده مهتر لام فیض ای ندوره	سالکان وینی لصدوره
چیه گوری نیک نهاده	لکه روغه لیو لا ده
چه ثقیل و نی هم صفاوی	خطرات دفع پداوی

چار طرفه سراحی کوره	پر بدن ده سالک و سرور
پسینه کن به درون شی	اشراح در افرون شی
چه پر بنی و رنجیه جانانه	نور نازل شی له آسمانه
دغه فیض ده خدیجی دی	پر یساره دعایشی دی
چار طرفه به نزول وی	اهل بیت چه ده سرشول وی
بل هم فیض ده حسن دی	چه کمال به مبرهن دی
تر بنی تحریک دلاندی دله	سراحی فیض تل ته تله
ده حسین پر یساره دی	داد ستور دایه وقار یه
بل هم فیض ده ظهرا دی	لتندیه چه بالاد دی
لینی هم پورته کیز یه	هم عروج کوی تیر یه
کیفیت ده ده مجرول وی	چه رنک وانی جهرول وی
چه الحاظ کوی جانانه	خطرات سیخی بی شاننه
بل هم فیض ده ولیا نو	کوهیزی ای یارانو
چه جداوی نیک خصلته	ده دوی فیض شش جفته
پر سالک بانندی وریزی	چه انوار پر ده هولیزی
چه دوی جمع وی جانانه	دیر انوار وینی بی شاننه

خِیْنِ کِیْنَاتِہِ خِیْنِ پُورِہِ	حَرَکَتْ کِہِ لُورِ وِ لُورِ تِہِ
حَقِیْقَتِ اِنْسَانِی دِیے	بِلِہِمِ فِیْضِ بَدَنِی دِیے
حُورِ صُورِتِ وِی لِبْشَرِہِ	سَالِکِ وِہِ وِیْنِی دِ لِبْرِہِ
پُورِہِ تِہِ نُورِ خِی تِہِ آسْمَانِہِ	چِہِ لُورِہِ دِہِ دِہِ جَانِہِ
وِی کُشْفِ لُغْہِ کُورِہِ	لِکِہِ نُورِہِ کُعبِی وِی رُورِہِ
دِہِ جِہَانِ دِہِ کِیْنَاتِ	بِلِہِمِ فِیْضِ دِہِ مَوْجُودَاتِ
نُورِ عَالَمِ وِی جَارِ وِتَلِی	سَبْطِ نُورِ وِی غُورِ پِیْدِی
نِیْہِ عَدِ وِی نِیْہِ شَمَارِ وِی	چِہِ پِکِشِ بَاسِرِکِ اِنْوَارِ وِی
ذَوَاتِ حَرَکَتِ پِکِشِ نُبُورِی	لِکِہِ خُوکِ پِہِ وِی اِنْکِہِ کُورِی
پُورِ کِشِ تِلِ تِہِ تِلِہِ	ظَلِ اِللّٰہِ یِہِ بُولِی دِلِہِ
دِی پُورِ شِہُودِ یِہِ سِتَارِی	یَا اِنَابَتِ صُورِ یِہِ وائی
چِہِ نِہِ مَنِی نَاکِسِ دِی	بِلِہِمِ فِیْضِ دِہِ اَوْدِی دِی
وِی سَالِکِ تِہِ چِہِ حَضُورِ وِی	دِہِ سِرِی پُصُوتِ نُورِ وِی
شُغَالِ کُورِی اِی یَا سِرِہِ	دِہِ اَوْسِ لِکَا سِرِ بَارِہِ
وِی لُورِہِ سِرِی کُورِہِ	دِہِ مَنَاخِہِ فِیْضِ اِنِی وِی
پُورِ سَجْدِہِ وِی پِہِ آسَامِ وِی	پُرِ کُوعِ پُرِ فِیَامِ وِی

گاه تنهاوی خسداد له گاهی جمعه یو لب له
دایه فیض د صورت دی ده معنی چیر خصلت دی
جور درخته شی نور په بنا شی په پانو کوره
گاه یوه وی گاه باغونه که پوره لری داغونه
بل هم فیض ربوی دی دیره ذوق دیره نوی دی
عالم ویرک شی نیک خصلت ده سالک لجیرت
و افق ته چه گو وری لوی دریاب نور و نور
دوب شی دی لدا دریابه لکه خاشاک حب
وی پسر پغنا کن دید امر نشسته پد نیا کن
بل هم فیض احدیت دی لوی مقام منزلت دی
سالک وینی لجهات دیر انوار لکائات
سر جمعه شی یکباره ده مرغ، پخیر د لداره
ده دیوشی آخستی جان وی ده دو پر لمیان
یا بچیل صورت کن کوره سالک قبض وینی و کوره
بل هم فیض چه صورت دی ده صورت ته خیل دی
چه سالک نوی غافل لشوده خسداد له

ده حق نو بر پاكين بنوري	وهر ميز ته چه دي كوي
هغه خيز لبصير ته	خوشي محو نيك خصلته
نه هلك نه زنانه بي	اوس كه مرد و مردانه بي
اورده ذكر پاكين بل كره	ده خيل زړه آهينه صقل كړه
ننزيهات كه فيضو مات و	چه صفاده زړه مرآت و
كخبري لدارانه	بنكاره كيزي بي الحاطه
تقابل يه بي وفا و يه	آهينه چه ناصفا و يه
كه خوي زړه نوليز يه	صورت نه پاكين بنكار يه
الحاظ هم شه دي جانانه	كدا نكيزي لچانه
دي لفيضه كره بيته	چه خالي ندي درويته
يه اذ دار كين اي يارانو	بيا الحاظ ده هر سد لانو
پقيلي ذكر حظوظ كره	ده آدم صورت ملحوظ كره
ده نفسي مومي كلیم دي	به روح كين ابراهيم دي
چه سبب ده ده فتوح دي	پسري كين حضرت نوح دي
محمد لره انحفی دي	ده خفي حضرت عيسي دي
په رسول پسي جانانه	بيا عروج كره تر آسمانه

شه خبر لم نزلته ده نبیا نو صحبت
ده حضرت لثمان له شان خبر کره ای عاقله
بیا الحاظ کوه جانانه چه دی درومی ته آسمانه
بیاته ببله بیاته ببله زه پی یم خماد له
تل مشغول پد غه آویم چه ده پال حضرت پیرویم
په لمبری آسمان کن کوره کره صحبت ده آدم و هرو
چه نامه یه اریقادی زمرده ده بینادی
په دوم کن بیاعسی دی چه پکن حضرت یحیی دی
چه نامه ده ده قیدوم دی لر زرویه شکوم دی
په درم کن یوسف جانده لداوده لسلیمان
مریلون نو می ای یاره مرغری دی آب داسره
مخلورم کن موسی کوره یا ادریس دی خما و هرو
ازیلون ده ده نامه دی چه بنایه ده فضه دی
په پنجم کن اسمعیل دی چه ذبلج ده پال جلیل دی
له اسحاق لیعقوبه چه صحبت کوی محب
پسانیقون نو می ای لاله سرب دی تانکه ملاله

چه بنایه لیا قوت ه	ای خدادزدگی قوت ه
پشیزم کنن بیا سرائیه	حضرت نوح دی له ادیره
یا موسی دی نیک خصلته	اختلاف لر وایت ه
چه نامه یه عروس یاره	مرغلری دی آب داسره
په اووم کنن ابراهیم دی	چه دیرشان ده ده عظیم
اسحاقیل چه نومی کوره	دی لدیر بیضا و سوره
بیا چه دوی شی پائین پاته	پاک حضرت درومی بالاته
ته دده یلکن نینله	ته کرسی ویر شه ای دله
بیاته لوحه ته قلمه	کیوهیزی ای همدیه
تدیوسر ده لوحی کوره	پر کرسی باندی ای ویره
بل پعرش کنن نیک نهاده	تابه ویر ولی ته مراده
چته پاس پر لوحه دسرو	بیا لعرش وصلت مومی
هم ده عرش لوی بیاره	پر کرسی باندی دلداره
دغه سی یوپر بله	آسمانونه کوره دله
مقالی کوره لداله	بل کمان مکره ای لاله

فی الحدیث فی العزیز فی التبع فی الکبری لا کبر الهم سجد

در بیان صفات و احوال و کلمات و ملاقات

بیاده پال بنی صحبت دی	چه پر عرش به منزلت دی
داحجت یه کره کشانه	له اخفاته ظهر جانده
پر خفی یه وهه یا نره	داد ویران کوره لس واره
بیاصحبت ده مرشد بویه	یکس محوه شه خوشخویه
بیادی محوه کره دلبره	لحضرت بنی سروره
بیاده ده محوه لخدایه	ته ملحوظ کره دل آرایه
بی تمکینه بی حاوله	چه ملحد نشی فضوله
دامقام ده ده فنا دیه	چه فنا دی تافی الله دیه

در بیان صفات و احوال و کلمات و ملاقات

چه سالت لخیله ذکره	محروم پاته شی لفکره
دیدی شی تغه دیرپاره	چه فنا فی الله وی یاره
ملازم ده ده صحبت شی	چه سبب یه ده قربت شی

در بیان صفات و احوال و کلمات و ملاقات

نما خابه مؤمنی و مروه	یواثر یزید کین کوره
بیانگاه دی لری دله	هغه فیض تل ته تله

فِي آيَةِ الَّذِينَ أَذَابُوا نَارَهُمْ ذَكَرَهَا اللَّهُ

چه بودم به الحاطه	دی نه اقل نوی همرازه
که در هول را غی دلبره	ده سالک لدا اثره
بیادی درونی ته صحت	ده اثر ته عباد ته
خواثر به ملاکه یسه	ملاکه یه مراسخه یسه
دی به ورشی ته مذکور	چه خوشحاله نوی سرور

فِي الْحَدِيثِ الْمَرْوِيِّ عَنْ أَبِي خَالِصَةَ فَلْيَنْظُرْ فِي عَالَمِ

الْبَصَرِ فِيهِ لَيْسَ بِأَبْرَارٍ مَعَ مَنْ أَحْبَبْتَ

سریه دادی ای دلبره	رب دی تا که بهر وره
چه ده روحیه خلط نوی	بصورت کنی صحبت نوی
خبله لری خنی گریز که	یولبله چه پر هیز که

فِي الْحَدِيثِ الْأَرَوَاحُ جُفُودٌ مَتَّحِدَةٌ فِي تَفَاقُقِ مَنَاقِبِهَا

بِتَأَلُّفٍ وَمَاتَنَا كَيْدُهَا اخْتِلَافُهَا

چه صحبت ده وی پیداشی	بیاده غره دلیل پرداشی
چه ده روحیه یومکان دی	کوصال دی کهجران دی
چمرشد فناوی ویرور	دی بو مرولی ته کور

ده همنشین چه همنشین و گویانوی به نشین و یی

فی الحدیث الفقراء الصبر علیهم علیهم السلام

که اثر ناشی عیانه به باطن کنی ده ده جان

چه صحبت یه به اخلاص و محبت بیه پلاس و یی

ده صورت الحاظ یه بوی بهر آن لحظه خوشنوی

خوناشی پخیل پیر کنی پر شد دستگیر کنی

که فناشی دل آرایه دی به ورولی ته خدایه

چه ده پیر صورت فناشی صورت نوی کامعنی شی

چه دغه فنا فی الله وی مرید هم ده ده همتا وی

دامضمون ده تیر حدیث دی چه انکار کوی خبیث دی

کبر الیه نقشبند بعض اوائی شو شمنده

چه سالک دی له اخلاص پاس پر نبی اوژده پاسه

ده خیل پیر صورت ملحوظ چه پدید یه دی خیل و یی

بیایونور دی خا ورویه له اوژی یه ممتد کوره

چی به ورولی ته دل دی درون خنی تل ته نله

بی صورت یه دل آرام تل ملحوظ لری مدامه

چه پردا لایریه رفتاری دایم اذار و زکار وی
دی بوسر ولی ای لاله نه فنا پوری خوشحال
چه فناشی بصورت کبر رفتار پدا هیئت کبر

مقامات ناسوت بحیثیت ملاکات لائق ملاحظه

ده سلوک دی خو مقامه	یوناسوت دی دل آرامه
چه قانون ده شریعت دی	بیان کری پاک حضرت دی
کیه فرض کو واجب دی	که سنان که مستحب دی
اول امر عزیمت دی	نواهی دی که رخصت دی
بل دوم یه ملاکوت دی	ده عارف ده زکی قوت دی
دی روش ده طریقت دی	چه ده روح یه تجلی دی
چه مدائنیه پر اخلاق دی	چه فرمان ده پاک خلاق دی
چه خوک بد خو یونه ذکر که	شه پد خان پوری زیور که
بل دیم جبروت کلام	رب دی تانکه ملا له
چه رفتار ده حقیقت دی	لور مقام منزلت دی
چه ده دید ذکر له ادبه	خوک خبر شی ای مهتابه
ده مگاشفی یه نور تابان شه	کل روشن پرده جبرهان شه

ده يقين لمسته جامه پيالہ نوش کہ دل آرامہ
تل برفوق محبت و یے بمقام کین دہ خلت و یے
نداره کوی تل لاله لجماله لاله جلالة
بل لاهوت دی ای دلبر رب دی تا کہ بحر و سر
حقیقة الحقیقت یہ بود رب دی تا کہ غافلہ
جبروت لکہ شجر دیے بیالاهوت دہ دہ شردیے
شامہ وی لاسلامہ چه کرم وی لعلامہ
تلیات مرتبانی و یے یا علوم لدنی و یے
پہ سالک محو فنا شی پر مقام دہ لاهوت راشی
بل پنجم دہ دہ لاهوت دی چه دی مغرہ لاهوت دی
چه لمحوی تہ اثباتہ سالکان راشی پہ بیار تہ
دہ ارشاد دہ پارہ گورہ بعالم کین کد شی و سرودہ
لصفاتہ پگذر سیشے خاص بذات کین یہ نظر شیے
بی جوابہ لیدہ نشی زیات پی تا خون دہ دہ پی
لکہ خوک چه لن لاله تشہ سرو می خمال لاله
تل دہ دوی عجز حیرت بیاحیرت اندر حیرت وی

فی الایة و ما قل ر و الله حق قل ر و قال فادعنا

البحر عن ذلک الادعنا الی الله و قال الحق

البحر عن ذلک الادعنا الی الله و قال الحق

بل لعنت ناسوت عزیزه دی نامه لهغه خیزه

چه لشکله لصورته بهر مندوی نیک خصله

زنده گی پده کین گوره سرایت کوی ای و روره

ملاکوت غه ملک وی جا چه عظیم وی دیر بی شانه

مبالغه ده ملک دی دله رب دی تان که غافله

فی الایة و کذلک نری انما هی ملکوت السموات

الارض و ما فیها ای فل یستعبدکم الذین یؤمنون بالله

داغالوهم معانی دی بل غیبی چه ربانی دی

لکه روح قلب دلبره رب دی تان که بهر و روره

فی الایة قل الروح من امر ربی انما یؤمنون بالله

جبروت داوی هو منند چه هر گوره وی بلینده

مبالغه ده لجبانه کیو هیزی ای دلداره

یقال نخلة بجبانة ای رفیقته غایة الهمم

بیلا هوت زندگی وی په جسد کښ چه ساري وی
ها هوت بعد یا جبروت دگر چه مثال په ده لغت دی
مقامات ده سلوک کوره سمی شوی پد وئی ورو
سریه دادی کیو هیزی په اندک رموز کرو هیزی
چه قانون ده شریعت دی جو د جسد یا صورت دی
بی ده کله دل آرایه سالکان رسی ته خدایه
طریقت هم نیک نهاد ده روح نفس دی لقا ده
صفائی چه که ده دویده ریاضت کوی خوشحیه
لوی عالم دی دیر بی شانده چه فرمان دی لبخانده
حقیقت عالی رفتار دی چه مداریه پرانوار دی
یا جمال دی لجلاله مدام رانلدو الجلاله
لاهوت روح ده شریعت دی هم میوه ده حقیقت دی
چه لدوی خینی مقصود دگر تجلی و هم شهود دی
ها هوت مغز ده ای و شمر چیه و کاری لپوستیه
لبر حجاب وی لدامیانه چه سالک حیران وی جلانه
پقیامت به پاره کینیه چه دیدار ده سترگو کینیه

الأصل السابغ في المراقبة بانواعها وشرائطها

بسم الله الرحمن الرحيم

ده سالک چمخه روزگار ^{وی} کیه قول که کردار وی

وسوسه که خطر دی ^{والله} و ته بنکار دی

منتظر وی رب و تاته ^{و حساب} و جزا ته

بسم الله الرحمن الرحيم

چه بنده هم منتظر شه ^{والله} و ته ناظر شه

سرایر که ضمیر وی ^{پدا} ادب کین قل ماهر وی

مراقبه ده شریعت دی ^{ده} طاعت ده عبادت دی

چیه دفع ده حجاب وی ^{ده} بنده رب الامر باب وی

تل به فکر ده حضور وی ^{پسختی} پضر و روی

ملکه شی نیک خصلته ^{بی} ضروری کلفت

گاهنی بین شی لجلاله ^{لوی} دهنست و دته لاله

ماسوی دور شی لمیانه ^{چه} فنا شی لسمیانه

بل دوم ده طریقت دی ^{چه} دی خیل خوی خصلت دی

پر خیل خوی باندی فریتم ^{حمید} وی که ذمیم وی

بدلوی روز بروزه
بل دریمچه خما و نروزه
لطائف دی سلطانده
بل سالک لره نعمت دی
ده رب لتزیهات
که ملحوظ الخیله خانه
کلیات که جزئیات دی
بی تمکین بی حلوله
دا الحاظیه ده جمال وی
چه اخرجیه مالکه شی
لذت مومی اوصاله
ده توحید دی شومقانه
یو توحیدک افعالی دی
چه نظر کوی و خان ته
همکی کنی یکسر ه
بی سکونه حرکت
خو خان پاک کپی دل افروزه
مراقبه ذکر دی کوره
لغی اثباتی جانه
مراقبه ده معیت دی
لواپه تقدسیات
لهمه واپه جهامنه
که اجسام وی که ذراتی
بی وحدت ته بی دخوله
ده تفصیل یه کوم مجال ی
ملکه یه را سخته شی
معیت مومی ای لاله
دا هم زده کره دل آرامه
چه مقام ده لوی ولی دی
ترخان تیرشی جهان ته
بی لفعله بی اثره
بی اختیاره بی صفته

دی افعال ده دوی خود ایه	همگی گفنی لخدایه
ده ایجاد لوجهی ده	که صدور کیزی لبه
دائمایه دا الحاظ وی	دایه شغل دایه راز وی
خوافعال ده سالک کوثر	همگی فناشی ویر ویر
په افعال کین ده رب وی	بنه شور بنه شغب وی
آخر کلاس واخلی امیره	له اختیاره لتد بیر
لکه مری پجهان کین	ده ژوندی عالمیان کین
بل توحید چه ده صفتی	بنه هنر بنه خصلت دی
کل صفات چه ده موجود	ده سالک ده خیل وجود
کیه سمع که بصروی	کیه علم که فنروی
همواره دل آرایه	عاریت گفنی لخدایه
آخر محوه شی ای ویر ویر	لتظره ده ده گو، ده
صفت نویسنی هینجکله	بی صفات ده رب ده
لکه نمرچه شی تا بان	ستوری ویرک شی لیدبان
بل توحید ذاتی ده	رب دی تا بان که غافله
چه واره ممکن دلدا	که ملحوظ لکرد کاره

بیازره یه دابا وروی	لعر فانه بصره وروی
چه وجود ده رب وجودی	چه ممکن خیر بوددی
دونی لری شی لمیانه	بل خه نوی بی سیمانه
کسر کبصیرت و پی	ناست په بین کین ده و خد
سریه دادی ای دلبره	رب دی تا که بصره وره
صفتونه ده رب گوره	کل قدیم دی خما و رده
له ابده تر از له	الله فرد گنه اهو له
هم یه فرد گنه آلاته	غلط مخه بد گمانه
خوسالک نشی ای یامره	پساوک کین پخته کاره
شغل نه ویرلر بویه	ده توحید داتی خوشخویه

قال الأصل الثامن فی الصبر والعزم ورجوع مراتب

العباد من الله والوصول إلى الله

شه خبر الخپله خاتنه	پساوک کین ای نادانه
وی تاسر و ملکو ته	ای شماده زید کی قوته
ده هبوط و کره مهتابه	تراویازره حجاب به
وقالب تیه فرواز کر	چه مولی پخپله ساز کر

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

وَالْأَنفُسُ فِي الدُّنْيَا كَالْأَنفُسِ فِي الدُّنْيَا

بیاده دوی له امتر اجه

نفس زده پیداشو جانانه

نفس منبع ده هر شر کردی

چه ده بشخودا هنردی

چه ده زده خوی خصلت

و اده خیر برکت دی

بیاده روح نفس لیانه

لکه حواچه له آدمه

رب پیدا کره همدمه

بیایه دی پردی شیدا کره

پدا حب به مبتلا کره

خوکی بی دین بی ایمان وی

خپل اصلی و تن به هیترو

ده آشنا پر ضا تله که

خوک مرجوعه و که کوره

و خپل اصل ته ای ورو

خان بیرون که لر ندانه تل جهاد کوی ای جانه
شو عروج کوی داکشند ته اصلی خیل وطنه

فی الحدیث حبیب الرحمن من الايمان

لقلبی چه ته سلطاننه سالت ویریتی جانانه
حجابونی چور چوروی ده ظلمت وی کده نوری
پهر ذکر یه لس زره حجابونه خنی ماهره

فی الحدیث ان الله تعالى سبحانه الف حجاب من

فی الحدیث ان الله تعالى سبحانه الف حجاب من

دایه سیر الی الله دیه بل کمان مکره نگاه دیه
چه د سیر منتهی شیئه ده فنا مقام ته سرائیه

فی الایة انی الاله الی یفی سیر منتهی و قالوا من

فی الحدیث ان الله تعالى سبحانه الف حجاب من

آخر مومی ده جهانه ده مولی په فضل جانه
بل دوم سیر فی الله دی یصفات کبش ده الله دی
پکبش فکر کوی جانه خوطاقت لری لقوان
لجسماله له جلاله ده اسماء مرتبه لا له

بل هم سیر من الله دیے پکرم ده پاک الله دیے
 چه په بیارته راشی کوره ده فنا لرتبی وئرویه
 واره وار کوزیزی کنانه خوراشی ترممکات
 کدود که خان ای یاره ده ارشاد لکار و باره
 پتیه ذکر ملکه ویے تل حضور شاه دیے

فی الایة قال هذه سبیل ادعوا علی بصیرة و من

بل هم سیر چه بالله دی په اشیا و کس لله دی
 واره وار ورمعاوینتر چه لدن پرفیض کیزی
 ده هر حال خپله شانه لطاقته هم لتوانه
 اشتغال که لتلقینه خوته خدای رسوینه
 وصال هم زده کرد دلبره غافل عتبه بی خبره
 چه مشغول وی نیکنصله خوک لذوقه محبت
 لطائف وی که سلطان و داوصال ده پاک سنجان

فی الحدیث انا عند ظن عبدي بي وانا معه متى كنت

چه پیدا فاسد افکاری ویرک یه شغل ده ستاری

دایه فضل دی بخدایه پناه عواری دل آرایه

فی الدیة و من اوشع عن ذکر النخمس فی فیض الشیطانا

یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین یا ارحم الراحمین

یا وصال دی پتو مرنگه وارپه زده کرپه ای خوشرنکه

یو وصال علی الذوام دی لوی وطن لوی مقام دی

چه هرگز لذوا الجلاله خوک غفلت نکه ای لاله

دائمی وصل ما هرره هرگز نه مراخی بی سره

زپه گردان دی شهادله تقلب که تل ته تله

هم درو ح داهیسی داب دی مجاور چه ده قلاب دی

دوم وصل ده لباس دی ده سلوک ده کوت آسادی

چه ثقیل ده زپه مرآت که خینی محوه کد ورات که

انوار وری لورده لورده له اذ کاره خما و سروره

یا انوار وی خماله له لجهاله له جلاله

بل هم وصل اجتادی مرحبادی مرحبادی

چند حجاب ده نور پیره شی بصفات کنی بنکاره شی

دریم وصل ده عنایان دی چه الحاظ ده پال سبجان

خالص ذات چہ بی محفہ دی الحاظ کہ نیک حصہ

چہ مقام یہ دہ حیرت دی ہم سیرت اندر حیرت دی

الاصل التاسع المحاضرة والاشارة والتخاطب

المحاضرة قومه واما مدخل الزمان

معرفت چہ لد لیلہ شی حاصل بی قال وقیلہ

محاضرہ دی ای دلبرہ رب دی تا کہ بھرورہ

چہ سالک فناشی جانہ حجاب لری شی لمیانہ

بمقام کنر دہ حیرت وی نیہ شک وی نہ تہمت وی

ورنہ کرانہ شی طالبہ چہ اللہ بولی پہ ژبہ

لکہ خوک چہ ہمیشین وی تل مدام دہ دہ قرین وی

نارہ کلہ کہ پزورہ چہ و بولی ای و زورہ

شاہدہ یہ بولی لالہ رب دی تان کہ لالہ

چہ شی نور دہ حق تابانہ شہ ای بی بی گمانہ

کد سر پتر کو نویے تل سپرد دہ کاتہ وی

وی پسر یہ دہشت کنر تل حیران پخیل وصلت کنر

سالک و سب شی پیے اورہ تجلی یہ بولی گو، ر

گاه و روح ته له اکبره تجلی و شی انور ه
 بیاده روح تجلی جانیه و سالک ته شی عیانیه
 یقال بپصورت کنس غریب پر یونری پغلط کنر
 لکه سؤر کالی چه وینی پیروات کنس لکه وینی
 ده سرخی گمان که دله پیروات بانندی پخپله
 دابی مرنگه مصفی وی ده مرئی پر نل خطاوی
 دی پر ثخان ده حق گمان که خوشبقت ده ده لسان که
 انا الحق وائی ای دله ده منصورید و د عاقله
 یادی وائی سبجانی ما اعظم الشائیه
 ده بازید پخیر دلداره داهم وار و ده لخوا کاره
 فرقیه وادی ای دلبره رب دی تا که بهر ویره
 تجلی چه حقانی ویه بشری صفات فانی ویه
 پروحنی کنس خما و سوره داصفات باقی وی کویره
 که ساعت ویر لشی ای بیره ژدگودش کوی دوباره

الاصل العاشر فی الالهام و الامکان و الفرقان الخ

قصه الهام و امکان و فریق

چه ده خیر لروزگار

پرچا فضل ده علام وی

گاه لغیبه داجواب وی

گاه دخلق لزبان

گاه دخضر ملاقات وی

چیه شغل وی لذکره

حجاب لری شی ای ورو

که پرده وی کدیوار وی

دایه کشف دصورت دی

ده معانی کشف دله

پقلبی چه خبر دار وی

ده مروحی کشف فیه

که حجاب دورشی لمیانه

عالم وار نه نمایان

فی الحجاب غرضت علی الجنة فیرایت اکثر اهل عالم

و غرضت علی النار فیرایت اکثر اهل النار

شی خبر خمانگار

داده هر سالک الهام وی

گاه ویش کاره بچواب وی

دالهام هم شی جانانه

چه سبب یه ده بخت وی

پاک که زده لغیره فکره

ده سالک لمخه گوهره

لعالمه خبر دار وی

چه ده پاک الله قدرت دی

شی یعقل تل ته تله

پکین کشف ده انوار وی

لجنة لجیمه

لزمانه لمکانه

مستقبل ماضی یکان

فی الحجاب غرضت علی الجنة فیرایت اکثر اهل عالم

و غرضت علی النار فیرایت اکثر اهل النار

ملازم

دیه خبرشی حکمته	بیایپر کنن نیک خصلته
ده جهان ده کائنات	ده واره و موجودات
یکایک ویر معلومیزی	ده عالم وجود چه کیزی
یایه این یایه آن کنن	چه حکمت وی پجهان کنن
پصفات ده سبحان وی	ده خفی کشف داثان وی
لدن بیامومی بی علمه	چه کشف وی لعلمه
چه وی کشف لبصره	معنیات وینی دلبره
بی لشکه بی لریبه	هم کلام آوری لغیبه
پرده سمعه لبیانه	چه وی کشف ای جانانه
رب دی تا کد بهروره	ده اخفی کشف دلبره
ذات لکنه میرات دی	په شیون کنن ده ذوات دی

الایه کاتوره فی شان

ده بل زده ورتنه بنکاره وی	چیه صافه اهینه وی
زده رو بنیان کاندی صنه	پاک الله یه لکرمه
بنایسته کنلی نادر دی	که لزرو خنجه خبریه
روایت دی لحدیشه	فرست دی ای رایتسه

فی الحدیث القوی افرسته المؤمنین فی نظر خیر الله انهم یسئلون

بیان الفاظ المستعمله فی النکاح فی الفنا و البقا و الخیر

چه ده خلق لعادت	خان بیرون که نیک خصلت
چه گفتار کیه کردار وی	تولد و شرع پرفتار وی
فنا بقا ده شریعت دی	چه سالت لره عفت دی
چه خوک بد خو یونه ویر	بند پشیمان پوری زیور که
ده طریقت فنا بقا دی	وداناته هویدا دی
چه وجود دورشی لیاند	بشری صفات لثانیه
تل حضور تل شهود وی	ده سلوک فنا وجود وی
همیه محو اثبات کوره	بل کمان مکره ای وروز
چه فنا یه پدا شان وی	نه اثر نیه نیشان وی
ورته محو وائی ای دل	لدا هم مشه عافله

و منها القبح والبعد

چه شالك وی پخوشی کین	وی اذکار پیری کین
وی رجا غالبه کوره	دایه سبط ده خما ویر
چه خوف ویره دیر شی	ده اذکار رقتا یریه شی
یا ضعیفه یرده مرده وی	داده قبض مرتبه وی

و منها الاوجاع والوجع والاضطراب والاضطراب

که پزوه ده سالک یاره	خه نزول و که لواره
کیه قبض وی کذوق وی	کیه سبط وی که شوق وی
که انیس کیه هیئت وی	کیه جمعه که فرقت وی
لکه برق چه و خلیزی	دم پدم په اویره کیزی
دالایح بولی دلبره	رَبْ دِی تا که بھروره
بیالامع هم نخود پیروی	طوالع هم ترده تیروی
چه پیسی ممتد شی کوره	ده غه حال بولی ای ورو
چه بقایه وی ته دیره	دامقام بولی دلیره
یامقام قیام ده ورو	چه سالک بر طاعت کوره

فِي الْآيَةِ وَمِنْهَا لَا الْمَقَامُ مَقَالُومٌ وَمِنْهَا الْخَوَاطِرُ

فِي الْآيَةِ وَمِنْهَا لَا الْمَقَامُ مَقَالُومٌ وَمِنْهَا الْخَوَاطِرُ

چه بخیره یا الشره	ده سالک پزوه دلبره
خه ویر پین شی نا کانه	خواطر په بولی خانه
بیا و شرع ته نظر د یه	چه محک ده خیر و شر د یه
ظاهری فرق یه دلداره	آوړیده شی لخوا کساره
چه پزوه ده پاسه ورو	خطر ه لحقه کوه مره

پریمین وی مللکه	دالهام کنه بی شکله
چه پزده کنی پینا کیزی	خطرہ لنفسه کیزی
هوا حبس یه بولی دله	رب دی تانکه غافله
ریساروی لشیطانہ	وسوسه یه بولی جانہ

وَمِنْهَا الْوَقْتُ

چه سالك پکشی وی لاله	پر حاضر نفس لحاله
کیه حزن که سروروی	دایه وقت دی چه حضوروی

وَمِنْهَا الْحَيَاتُ وَالْأَنْسُ

در سالك چه قبضه یرو	ده حساب لحده یرو
داهیئت بولی ای ورو	پال الله دی خینی زعور
چیه سبطه رشی بی شاه	داوانس توی کشانه

وَمِنْهَا الْوَجْدُ وَالْتَوَابُ وَالرَّجُودُ وَالْحَمْدُ

چه ده ذکر لپر توه	پر سالك مراشی لرو
چه لحزنه لطربه	بی کلفته بی شغبه
دغه وجد بولی دله	رب دی تانکه غافله
چه په زور که خان شو	یا خفقان کوی ای لاله

و جد نه دی تو جد دی	مستدی لره لایب دی
اخر و جد تری پیداشی	چه کرم ده پاک مولی شی
لکه قرآن چه پید باکی وی	بکانوی بتکی وی
چه سلطان ده ذکر گو	شی ساکن یزد ه کنی و نرو
دامقام یه ده وجود دی	ده وجود فنا خمود دی

و منبأ الجمیع والفرق و جمیع العز و الفرق الشاف

چه یزده ده سالک لاله	یکرم لذوا الجلاله
چه وارده شی له اثره	دایده جمعه دی دلبره
باینده چه عجز نیاز که	و دجاته لاس پرواز که
یه بندگی کنی ده ستاره	لکنا هه شرمسار وی
خان جدا کنی لخدایه	ده گاه لاله آلا یه
دایه فرق دی دلبره	مهرب دی تا که لهره و مره
پر سالک لازم دی واره	کد انوی مدیه و یار ه

قالوا کل جمیع بلا تفرقه زیندقیه و کل تفرقه بلا

و جمیع تعطل

چه سائلک محوه فناشی جمع الجمع لره را شی
بیا مبوط چه کوی کبنا ته دی لمحوی ته اثبات ته
داده ده فرق ثانی دی چه کرم یه سبحانی دی

بسم الله الرحمن الرحیم

پر عارف چه کشف لاله خه لصفات شی لجلاله
لخونی وی دیر بی تابه لکه مست بی مپوه ناب به
دایه سکر دی لذکره غیر و باسه لفکره
بیا حجاب چه شی لمیانه کشف نوی خما جان به
زیره یه راشی ته آرامه دایه صحوه دل آرامه

بسم الله الرحمن الرحیم

چه لکشفه کرامت له اخلاصه محبت ته
خکه و که دل آرامه داده شرع لمقامه
دامقام کورده ذوق دی دیر یه حب دیر یه شوق دی
چیه و جنبی نیک خصله لجهاده طریقت ته
دغه شرب دی ای دلبر شرب دی تا که بهر دور
چه سائلک شی پسیر آبه پسلواک کن ای مهتابه

دامقام گوده دگر دی چیه نه منی لاشی دی

و منها المتقون والنجاة

چه شی بفرده حق بابانه ده سالک پزیره کنس جانانه

سالک و سیخی بی اویره تجلی به بولی ویروره

چه زایل شی بیاد لبره سالک خلاص شی لضرده

دایه ستر او کتمان دی چه کرم ده پالک سبحان دی

لکه بخلی چیه قربت دی ده رب فضل مرحمت دی

و منها التاویین و المتکین و القرب و الجهد

چه ده ذکر ترقی ویه لقلبی ته روحی ویه

ته خفی و ته اخفی ویه ته مقام ته فنا ویه

شان پشان رنگیزی گور ده عنان پنجم کنس ویروره

فی الایة صیفة الله و حسن من الصیفة

دامقام یه ده تلوین دی ده سالک جبل المنین دی

هم یه قرب دی خما ویروره ده الله ته دیره کوریه

چه حاصل ده ده مقصودی بمقام کنس ده شهود وی

مدام ناست پر دامقام وی بیامکن می ده ده نام و

چه لذت گریه غفلت و بی	ده یرینی ریاضت و بی
تل ده نفس برضاد رومی	ده شهوت شراب و شومی
دایه بعد دی لخدایه	کپوهی بزی دل آرایه
چه سالک ده خدای بندگی که	عاجزی سرافکنندگی که
ده شریعت لعزیمت	عبادت دی نیک خصلت
چه سختی که پر خان جان	ریاضت که دیر بی شانه
شب خیزی کوی بیداروی	په فاق کیش تا و ناروی
په بندگی کیش یه تن رامی	دایه خای دایه مقام شی
عبودیت یه بولی لاله	رب دی تا نکه ملا له
چه دی راشی ته شهوده	ای حماده زبده مقصوده
دامقام ده عبودیت دی	لوی هنر لوی خصلت دی

و منها المناسک

چه سالک کوی همرازه	آوریده لینه آواره
کیه ذکر که امشعاروی	چه خاطر یه ناقراروی
بعضد اوایی رخصت هی	نه گناه نه بدعت دی
پقرآن کیش چه مروادی	پدا ویر کیش اولی دی

روایت دی لحدیثه بل کمان مکره رائیسه
 خوک و مینخه خوش آواز آره دالسا زه بازه
 ده عایشی و دواندی لاله رب دی تانکه ملا له
 پال سرشول ناگاهه دوچاره هغه وینخه هغه کاره
 بیاعمر مرغی دلداره وینخه و لاره لفراره
 حضرت و خندل پرده پر ادب ده وینچی کوره
 بیاعمر وی حال دی ختگه داخذادی تارخه دیه
 کره قصه رسول بسانه له اوله تر پیا یانه
 بیاید سر اوسته دو باره دغه خیل مطلب ده پاره
 بعض داوانی گناه دی لوی عضیان لوی تپاه

فی الحدیث ما رفع احد صوته بالثناء الا بکسر الشیطان

چه آواز ید مسنانده وی لغات ته مرانه وی
 شیطانان کنی فی ای ویزدده هغه کوره
 په پندی یه وهی دله پینه کنی تل ته تله
 خود ده نزی له آواز به کاویر کوی همرازه

فی الحدیث ما رفع احد صوته بالثناء الا بکسر الشیطان

علی مشکبه یضربان بالحقایق علی ساد وحق میسک

چه رود کوی جانانه بی او رنجی بی یارانه
مناقت زرغون که دل پت پزده کنش تل تلده

فی الحدیث القایبت الیفاق فی القلب کما یبنت

السبل الیقل

تحقیق ددی ای دلبره رب دی تاله بهروره

سرند کدی لتاره لطنوره لمزماره

چه ده فسق نسانه دی ویدی ته بهانه دی

یابه بنشی ها بکان وی مجلس کنش فاسقان وی

شک یه نشته بچرمت کبر یعصیان بدمت کنش

کدانه وی بنه آواز وی مجلس کنش بئول همراز وی

هیچ گناه نشته ثواب دی روایت چه ده کاب دی

قال ذوالنون الماع واهد حق یجمع القلوب الی

الحق فمن اصغی یحقق تحقیق ومن اصغی لیه ینفس

من ندق ومنه الاربعه والنسوح

چه خلوی بنت شبانه و فری سالک کنش فی دل افروزه

لحاله پخلوت کنت تا پندک طاعت کنت
خانا خابو می کور یواثر پزده کنی و ترو

فی الایة فتم بیقات ربه اربعین یوم و فی الحدیث
من لخاص الله تعالی اربعین طوی یابکم الحاکمة من حبه

و فی الحدیث اربعین یوم یسار الله

بیا اثر ده دل آرامه دی نگاه لری دوا سه
چه ده ده خوی و خصک تل به شغل ده طاعت
کچه خیر دی کشر دی عادت ته ضرور دی

فی الحدیث الحسین عادت ته و العزیز عادت ته

سریه زادی کیو هیزی په اندک رموز کرو هیزی
چه آدم ملک کوته کیناته مراغی لهبوطه
خلافت ده ده تعین شه بر مقام روی زمین نه

فی الحدیث فی الایة انا جعلناک فی الایة خلیفة

خمیره کری الله دل به پخیل بید سره پخپله
پخلو بخت شبانه روزه ده ده خبتی دل افروزه
بری بابران کیده لغسه چه بر رخ شی ای همدمه

دی ملک ملک کو ته

بیادغه تخمیر مهتابه

چه سالک و که مرجوعه

پاک الله بلد امیانه

روح یه بیارته عروجو که

بیاخو شرطه ده خلوت دی

یودی تجرید بویه لاله

چیه مال وی ترشاپاته

پریشانی د پروسواسی

ده سالک ده فواد قوت

بهر پوره خلوت بیت جبابه

پدغه شماره خضوعه

داجباب واخلی جانانه

چه اصلی وطن ته تله که

چه سالک لره عفت دی

چه خیرات یه که ای لاله

زده یه کوز و هغه خونه

نه حضور نه اخلاص و

الحديث قلب الرجل عند ما له

بل هم تن جامه کره پا که

بل توبه یه اخلاص بویه

بیرون محه نیک خصلت

لنز شراب لزطعام دی

بیایه ذکر دی ای یاره

کچه کشف کرامت وی

خلوت مکوه بی با که

کپوهیزی ای خوشخویه

بی منشه و جماعت

مختصر کوتاه کلام دی

تل مدام لیل هزاره

و ابرهات یه ده خلوت وی

دافقوح بولی ای لاله رب دی تانکه ملاله
یاچه رفق و رشی لرنه بی طلبه بی تعب

و منها القنوت والمختار والمختار بالمشهور

چه لباس به پشمینه وی و خواری ته بهانه وی
لاس به کنلی لدنیاوی خاص محب ده پاک موی
تل بر همد مرایست وی داصوفیان دایه خصلت وی
که پر زه کن پت زهیر وی بدنیایی دلگیر وی
به تکلیف سره نخانه دنیا پر یکاندی جانانه
متصوف به بولی دله رب دی تانکه غافله
کتشیه کوی لدو به چه خان کنای نشی بکویه
کله کله کنار وی داتشیه دایه روزگار وی
داهم لوی اخصلت دی لاله رب دی تانکه ملاله
به صوفیان کن حساب دی روایت چه پد باب دی

في الحديث من اشتبه بقله فقله من أحب قومه فهو

منهم ومن لم يزل في الدنيا فهو من الدنيا

رابطه ده شیخ و کوره پداسر به پوه شی و شوره

بَعْدَ مَوْتِهَا لَوْ أَنَّهَا لَمْ تَخْدُمْ وَالْقَبْرُ بِالْحَادِمِ

چه خدمت که دنیا کافو ^{کافو} دنیستینوسا لکانو
په اخلاص پرستیاوی ^{په} نیده ظمعه نه بریاوی
بظا هر که خدمتکاروی ^{بظا} بمعنی ده دوی سرداروی

فِي الْحَدِيثِ حَيْثُ الْقَوْمُ خَادِمَةٌ

خلد و حی سبحان ^{خلد} و داؤد ته مراغلی جانده
هر چه خوک خما طالبوی ^{هر} خما و لوتر ته راغبوی
کره خدمت ده دوی داؤد ^{کره} تبه ورشی ته مقصوده

فِي الْحَدِيثِ أَوْحَى إِلَهُ إِلَى نُوحٍ وَإِلَى إِبْرَاهِيمَ وَالْإِسْلَامُ

فِي الْحَدِيثِ أَوْحَى إِلَهُ إِلَى نُوحٍ وَإِلَى إِبْرَاهِيمَ وَالْإِسْلَامُ

که خدمت غواری لبه ^{که} کره ده نور خدمت دله
پکین مکره شک رائشه ^{پکین} کیاور کری لحدیثه

فِي الْحَدِيثِ مَنْ خَدِمَ خَلِيفَةَ

چه تکلیف کوی نخانه ^{چه} پنخدمت کنش خما جانده
په اخلاص لبین به خلل و ^{په} نخادمه سره مل و یه

فِي الْحَدِيثِ الْمَلَأَ مَقْعِي وَ الْقَلْبُ مَعِي

چه پر زره دیچاده پاسه	جرعه توشی له لاخراصه
ریاضت یه پت پنهم وی	په کار کین ده عالم روی
ده عالم دوراندی کوره	کپ وده که خان هر کوره
پهغوجا رجا نانه	چه دی دوروی لعصیان
لکه رب چنده انا روی	ده شراب ید و قاروی

قال الملامتی من لوی نظم خیر اولی نظم حسن

حکایت واروه دلبره	رب دی تا که بهر وره
سودا کرد ولایت وه	دیریه مال دیر دولت وه
ده ده لوئرو ده دلپذیره	پنایست کین لا نظیره
دی ده حج پر لوئروان شه	پتد بیریه دیر حیران شه
چه ده شهر مرشد پیره	پصلاح خوبی شهر وه
معمده وه هر کوره	پری ید و سپاره له ویروره
دی روان شه وطاعت شه	ده مکی ونبه زیارت ته
ناگاهه پیر مبتلا شه	پرخوبی ده دی شیداشه
بی طاقت شه بی تابه	خویه وروسته مهتابه
آلوده یه یصحت وه	پکناه په قربت وه

آخر حمل تری پیدا شه
ویرده لفضیحت
چه فقیر در لولجا له
اخر دی پخان خبر شه
تل به آه په فغان وه
یوه روح پر سجده یاره
خوایه ولید و پخواب کنر
چه ته در و مه گاه کاره
چه فلا نا خایه وطن دی
وه پرو پرفتار کنر
ده پوینشه کره لچانه
دوی به داویل خمار دی
چه داخل یه پدر بار شه
سمن بره گل رخسار وه
پاس بطاق کنر بی حساب
کل احوال را غله په بیارنه

چه فقیر خبر پکا شه
دایه مره کره نیک خصلته
واره سلب شوه خماله
خینی مرده حب شر شه
چه پر خیل گناه پشیمان
عاجز پروت وه غمگساره
په تلقین پجواب کنر
ده فلا ناتده لود در باره
چه ده ده کوهر مسکن دی
چه داخل شه پدر کنر
ده فقیر بحاله شانه
پچه باز بد کردار دی
ده صحبت په انتظار شه
مخلوته یه مرفتار وه
صراحی پروتی مهتابه
عاصی و نگاه کار ته

شمعیران پضا در حال کبر	ده فقیر به پت کمال کبر
ده پوینتنه گره ای لاله	ده فقیر لدا احوال لاله
ده وی گور دا خوب رو	خما پیردی ای خوشخویه
صراحی دکی طالبه	لیرکی ویا لربنه
دامی طور ده داشان کرم	چه غلط دینو گمان کرم
چه ونه سپاری هین خنکله	امانت و مات شه دله
شرمندله شه لحرته	لدا رمنه اشارته
چه ده خب لمسته جامه	پیاله نوش که دل آرامه
وکه تیبسته لعادته	ده اولس لکلاسته
مست پچام محبت وی	نینه زهد ریاضت وی
زخیره نکه ای ورویره	ده صباح ده پاره گوریره
بیانامه یه قلندر دی	بینه خصلت تبه یه هنر دی

تمام شد بحسب الشرائع و العرفان بحسب

المرمیه الیه مسند رحمت اخوانه

بالحق و مسند و حق و حق الی الله

آفات و بلایات انکسار داد

شاهنشاہ فیضی رحمتی و شوالیہ عظیم الشان

بسم الله الرحمن الرحيم

لوی بزرگوار حضرت سر

کل پیداده ده لرویه که ملک و ده که بشرو

پاک بی چه ستوده و ده

مغود و ابر کونه پیاموند

چه پردر به افتاده و ده

کزی و زرخنی باریکی

چه لوصله به محروم شو

شهل

شهل استری کیه کوری

عاشقان به انتظار دی

دراز مشکان چه ده شریک

عاشقان پی بلول ز

چه ملند به شوه لدره

مغده تل دزده بنول و

بنایسته لور به یوزه

تر عنبر خوش هنوز

چه لوصله به ماهجوری

مبتلا لدره سوز

نخلی به شوه ملکو نه

چه حضرت بگری خبری

چه ده پاك بنی گفتار و

دیر لذید شکر بار و

هم به هر لغت گویا و

دا العجانه ده پاك بنی و

هم به توره کرده زیره

بنایت و به بی نظیره

وه خوشبویه با کلابه

هم لعطره لعنیر

پاك رسوا چرخه الناس و

بنایت او زده یدلاس و

رسیده ترز ناگوش

سقاوت به بی قیاس و

الفین

لوی و مرغوی ده سر و سروه هم پور کوشته متوروه
چهلده یه بیعت نکره صحیح خای ده دوی سقره

الفی الا نامی

بناسته نرخی سرو نه زیب یه دیرو و ترکلونه
ده حضرت ده لاس کتی بنه نوکان لکه درونه

بجید مایین المنکین

هم اوزی یه خبله لری بناسته کنلی نادر ی
یکن مهر نوت و ده دیو زیبا تر مرغلری

لیله ما کلام

هم ده وایو چیه میان و ده رسول پکن چشمان و
لکه سپم چه ده سوزن و تر افتاب مهتاب رخشان و

استخر الکرامه

هغه پاک رسول لری و ده به مهیب صوت جیم و
و ده پیدا لبر مکتبه دیو هیبت یه پر غلیم و

اعتدال الخلق

هغه پاك بنى سرورو نه سمين وه نه لاغرو

بنايسته زيبا صوت وه هر اندام به برابر وه

هغه پاك بنى سرورو نه سمين وه نه لاغرو

بنايسته فراخى سينه وه ده حضرت چه كنجينه وه

پور علمه لى كومه نه حد نبه كينه وه

هغه پاك بنى سرورو نه سمين وه نه لاغرو

نور ويسته نوه پرى باندي بي ده سر تر زړه لاندې

مگر ليكه پر سينه وه و نامه وته دور پاندې

هغه پاك بنى سرورو نه سمين وه نه لاغرو

پاك رسول چه نماين وه نهايتى دير رنگين وه

چه يوسف يه ثانى نوه رحمة للعالمين وه

هغه پاك بنى سرورو نه سمين وه نه لاغرو

گندم كون سفيد تر زړه وه هغه پاك بنى سرورو

ده بنايست مخى يه نوه كه افتاب وه كه قمر وه

هغه پاك بنى سرورو نه سمين وه نه لاغرو

هر يقد ميانده بالا وه هغه دوست دى پاك مويو

سر تر پایه گل اندام و ده
دیر پر رخ بنایسته لاوه

بسم الله الرحمن الرحيم

هم خوش بوی ده شول تن زیات مشک ده ختن و ده

چه بتیر چری پاکوی شه خوش نسیمه بوطن و ده

بسم الله الرحمن الرحيم

هم ویسته چه ده نبی و ده کلید ایزب خوبی و ده

اوه خوش ترنگه میانه قده نه اوزده نه کار گوئی و ده

همگی چه ده سر و سر و ده دوسینی زیزی ده سر و ده

خالور دیرش زره خالونیکه شپز هم نور پر بالاتر و ده

واره بغیر و ده لکه توری هیچ خلاف نوچه پوری

دا اولس یکین سپین و ده خلیده بلاکه ستوری

اوده زیری لس دفرق خلیده بلاکه برق

روایت دی لکتابه یکین نشسته زیانی فرق

بسم الله الرحمن الرحيم

چه ده عمریه حساب دی شسته کاله پیکاب دی

دیری هم نور دی بی معراج روایت چه پدایاب دی

هم او زده اثلّس کا له	مغراچی شپه وه ای کاله
قوت شوق به محبت وه	رازیه کره لذوا الجلا له
شما ئله محمد د یه	پستو کبری شیر محمد د یه
خاته یه پرایمان کر یه	تناخوان ده محمد د یه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ	
الهی زه نگاه کاریم	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مستغفر بالا سحاریم	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
کیره وی کصغیر وی	چه پهای پی تحریر وی
لهه وار بیناریم	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نگاه دیر لر بی شماره	کرم و کری کرد کاره
پر خیل جرم توبه کاریم	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
خما دیر دی کنا هونه	نگاه هونه لکه غرو نه
ستاده فضل امید واریم	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
یومی خیل نفس اماردی	بل ابلیس غوندی کاره
بند ده دوی پیچاریم	بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دَر پَر مَسْتُ خونی هتیا
ستا و فضل ته فرار یو
پغفلت می عمر تیر کر
ده طاعت لبابه خواهریم
خالی لاس بچم ته گوره
سراوه اعتدال و سیم
آویشنه نلرم ناخاریم
که انعام کری منت بایریم
که عاصی یم که مخ تو مره
چه بخیل نگاه اقراریم
تکیه نلرم بی تان
بنا له په آه زاریم
ته حلیم فی هم ستار فی
زه عاصی هم شرمساریم
ته دانائی هم بینائی
زه عاجز ذلیل نزاریم

مسلط پر ماحیران دی
پ نگاه استغفر الله
معصیت ای پاکش دیوین
پ نگاه استغفر الله
خجالت لرم هر کوره
پ نگاه استغفر الله
رونده پر سخته لایم
پ نگاه استغفر الله
پنظر ده کر و گوره
پ نگاه استغفر الله
ای کریمه مهر بانه
پ نگاه استغفر الله
هم رحیم فی هم غفار فی
پ نگاه استغفر الله
هم قادر فی هم توانای
پ نگاه استغفر الله

ستا لقا هر دو رو بر بن م لکه موم هسی و یلین تم
ده غفران په انتظار یم پر گناه استغفر الله
رب ستارحم فایق دی پر غضب بانندی سابق دی
خکله تل پدا کو کار یم پر گناه استغفر الله
بند یم کرده ابلیس یم ویرا ده تقس به تبیس یم
زاروی گوی دی دیر یم پر گناه استغفر الله
که پخوله وایم بنده یم پت پر بنده کنش شرمند یم
چه بد فعله بد کرد ابر یم پر گناه استغفر الله
پخوله خه وایم سبحانند هیچ مخفی نشسته لتانه
پخیل خان پوری او کار یم پر گناه استغفر الله
که قرار کنش نو بر بن م که طاعت کو م شرمین م
بی حضور بی وقار یم پر گناه استغفر الله
طوق ده غاری فی طاعت شد کد لما پد معصیت یشه
ده طاعت پر گناه با یم یم پر گناه استغفر الله
چه توبه خینی با یم یم بیا هغه گناه اظه یم یم
ده توبی په استغفار یم پر گناه استغفر الله

میددین لکرم خالقہ	کھرجویم نا لایقہ
پر گاہ استغفر اللہ	ند تواتی دہ روید ارم
دی خاتم المرسلین دی	چہ خما حبل المتین دی
پر گاہ استغفر اللہ	رحمۃ للعالمین دی
دہ عثمان دہ حید منیم	دہ ابو بکر دہ عمر سیم
پر گاہ استغفر اللہ	خاک پای دہ چھار تیاریم
پر در پروت لکہ قطمیر	دہ نیکان دامن گیریم
پر گاہ استغفر اللہ	دہ بدان دیر بیزاریم
شیر محمدیم در غلی	پہ نیکان پی ز غلی
پر گاہ استغفر اللہ	ہواد اری دہ دیداریم
عفوہ شما گاہ دہ ذہ کرے	یا کریم کر مرو کرے
پر گاہ استغفر اللہ	چہ گو یابد اذکاریم
آل اولاد عزیز لیارہ	استاذان لمور پلارہ
پر گاہ استغفر اللہ	دوارہ وزیر مہ خواہیم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ای ده د و کون سرداره بر موی باندی رویناره

ده دی خوار امت غم خوان *را که داس ده خدای سوار*

چه آواز ده الفراق وی بر مال قال قیل نراق بی

ملتفت می ساق ساق وی *را که داس ده خدای سوار*

چه عز رایل بر ما خبی زد دلسوزی نرمی بر نری

ده زره پانیه می ریزی *را که داس ده خدای سوار*

چه شیطان مگر جدل که ده جنک او و مال ته بل که

په ایمان خدا خلل که *را که داس ده خدای سوار*

پر تخت چه پروت عریان که ده روند پیمان حیران

ستاده فضل نگران یسم *را که داس ده خدای سوار*

چه سفر کرم و عقبی ته دافانی دنیا ینه پاتنه

امید نلرم بل چاته *را که داس ده خدای سوار*

چه کفن خاپتن وی یه نور محمد خامسکن وی

نبه شمع نه روزن وی *را که داس ده خدای سوار*

چه بستر خا تربت وی لیا ران می وحدت وی

کور کلی می غربت و یه

چه درون قبر با پرده شی

نبه زور نه آواره شی

چه هلاک می یتیمان وی

دیرد و دوی اوه فغان وی

لوی و شرح چه ده قیامت وی

ده هر جا اوه حسرت وی

چبه تینسته وی لور و ور

بیزاری شی لور و تر و ور

چه ده نمر ائلس و ویه

دریا بونه شی لحویه

چه قاضی به پاک الله وی

دیر به و او بلا و آه وی

چه حساب یه پشیر خیر وی

عاصیان خسته ز هیرو

نیک بد چه پتله و یه

را کره لاس ده خدای دین

پیامنکر نکیر بنکاره شی

را کره لاس ده خدای دین

خپل پردی یه غلیمان وی

را کره لاس ده خدای دین

عالمونه پجیرت و ی

را کره لاس ده خدای دین

هم لیلاره هم لمو و ره

را کره لاس ده خدای دین

وز مکی نه شی بکویه

را کره لاس ده خدای دین

ژ به لاس پنی به گواه وی

را کره لاس ده خدای دین

پزوه و یه تقطیر و ی

را کره لاس ده خدای دین

ده هر جا به و هو ا و یه

بیر بدان په ولوله وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
چه پیران په رسولان وی **یا شفاعت به ورنه کران وی**
عاصیان به سرگردان وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
اکر اظه چه مروی وی **یا پسختی بضر وروی**
جهنم راته حضور وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
حطه و هم سقر د یی **یا لا یبقی لا تذرنی**
دوی لواحه للبشر دی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
هم حجیم هم نطی و یی **یا چه تراغ للشوی و یی**
دو نرخیان به په غوغاوی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
هایه و هم سعیر و یی **یا چه ده دوی شریق زفیرو**
نبه غوث نبه نفیر وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
چه بدان وی مضطرب **یا وچی شونلی لغضبه**
مخیه تور لتوره شبه **یا اکره لاس من خدای د پیل**
نیر حیرت کیرید بیم وی **یا اب مؤده دوی حجیم وی**
شامبون شرب الهیم وی **یا اکره لاس من خدای د پیل**
پایونرخ کین چه تل شوم وی **یا یا خیر الی ده دوی ز قوی**

یَا هَرَا لَوْد بیه حَاقُوم ویک	یا کره لاس د خدای بیه
عمر تبر شه پغفلت کبر	پیکاه پناامت کبر
شیر محمل پندامت کبر	یا کره لاس د خدای بیه
یا رسول نظر و کره	هم پر ما هم به پرده کره
که موژ بند یوزره هم بنه کره	یا کره لاس د خدای بیه

مَسْرُومِ سَلَامَتِ

ای ده هر مشکل تدبیره	ده یکناد زده اکسیره
ده در ماند دستگیره	خلاص کره ما هر خیر
پیر دی قدر دیو دی حباه دی	پدر بار کن ده الله دزیه
شکه خفافغان آه دی	خلاص کره ما هر غم
هم چه ته غوث الاعظمی	په ولیان کن افخمی
ده رنخویر زده هر هم فی	خلاص کره ما هر غم
چه خراب ده رسول دین	بیایا قوی متین شه
شکه نام د محی الدین شه	خلاص کره ما هر غم

کل به ده کوم بوستان ئی

ده مولی ده در دربان ئی

کل و لیان و تاته خم شو

تول د لاندی بر قدم شو

که اقطاب دی که ابدال دی

خم و تاته لکه دال دی

الف واره چه صنعان شه

به اخر عمر خو بکان شه

بگردن ده ده زنا سر شه

پرده فضل ده ستار شه

هر قدم سروری دی

خکه دم ده عیسوی دی

چه دی مره پدم زنده دی

گرامات دی شنیده دی

خاض بنده ته ده قادر شوی

پر هر چه بانندی قادر شوی

ده رسول ده خانه دان ئی

خلاص کره ماله ره غمه

هم عرب هم عجم شو

خلاص کره ماله ره غمه

چه دوستان ده ذوالجلال دی

خلاص کره ماله ره غمه

ستالپایه گریزان شه

خلاص کره ماله ره غمه

بیاشفیه به عطا شه

خلاص کره ماله ره غمه

ده رسول به سروری دی

خلاص کره ماله ره غمه

غرا بونه جنیده دی

خلاص کره ماله ره غمه

به بند کی کنی بر ماه شوی

خلاص کره ماله ره غمه

هر چه وائی هغه خدای که کل کارونه رهنمای که
 پر خاطریده آشنای که **خلاص کره ماله رهنمای**
 شیر محمد دله افکاره ده الله رسول ده پاره
 یونظر و کره رویداره **خلاص کره ماله رهنمای**

صاحب سید

تم تمام شد کتاب اسرار الغارین من
 تصنیف مولا ناشیر محمد مرحوم بن مولا نا
 ملا شاهو مرحوم قدس الله سرهما الغریب
 المعروف بقوم غلجی خصوصاً هو تک
 استحقاق زنی حسب الفرمایشی عالیه
 ملا کر وه آخونزاده بید احقر العباد
 رسول بابا کشمیری تحریر یافت

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

و در این کتاب که در این کتاب است

